

ידיעות אחרונות הכפר הירוק

מ"ז בסלו תשפ"א 1.12.2020	יוצא לאור בשיתוף ידיעות אחרונות	עורכת אחראית ענתי גילעד	עורכות משנה: רונה ניסן, מיקה רוטברט ולורן יודיצקי	עורכות אריאל מאיק, עדן כהן, תמר אברהם	עורך משנה יוסי משען	עורכת ראשית ומורה מלווה ורדה קרין	מנהלת בית הספר נעמי אלישיב	מנכ"ל ד"ר קובי נווה (סיסקו)	עיתון בית הספר הכפר הירוק, רמת השרון
-----------------------------	---------------------------------	----------------------------	--	--	------------------------	--------------------------------------	-------------------------------	--------------------------------	---

25 שנים מאותו יום נורא, והיום גם השמיים בוכים

לעד תהיה מנהיג השלום

האם למדנו את הלקח?

25 שנה חלפו מאז נרצח ראש הממשלה יצחק רבין בידי מתנקש ימני. במקום לאחות את השסעים בעם, רוח ההסתה ממשיכה לרחף כאן גם בימינו

4 בנובמבר 2020. בשמונה בבוקר התייצבנו, קבוצה מצומצמת של תלמידים ומורים בשל הנסיבות, באנדרטה לזכר ראש הממשלה יצחק רבין בתל אביב, וזכרנו את האחד שהאמין, רצה וייחל לשלום. זאת לאחר שראה את העתיד, כבר אז, לפני רבע מאה. קראנו שירים, נשאנו הספדים וקראנו גם את נאום האחרון של רבין. הנחנו זר והנפנו דגל. על אף שאז, לפני 25 שנים, עדיין לא היינו כאן, אנחנו מבטיחים שלעולם לא נשכח אותך. יצחק רבין, לעד תהיה מנהיג השלום // מיקה רוטברט, עמ' 7

MADE IN EMIS

תלמידי הקולג' הבינלאומי בכפר הירוק משתפים סיפורים מסביב לעולם

32

ה"בוב" שימצא אותך

היזמים הצעירים מציגים את האביזר ששייב אבדות לבעליהן, אפילו כלבים

15

רחובות סוערים

נפגעי הקורונה, השחיתות, האלימות, הגזענות: 2020 תיזכר כשנה של הפגנות

3

מאחורי המסכה הפוליטית

סרטון שהופק במהלך המחאה העממית על ידי צוות בית הספר המחיש לתלמידים את הלך הרוח של המוחים

צילומים: עמית שאבי, יובל חן ואלכס קולומויסקי

העורכים הראשיים
ורדה קרין ויוסי משען

המוכ"ל
ד"ר קובי נווה (סיסקו)

3 "ואף על פי כן"

למרות הקורונה תלמידים ותלמידות ואנשי/נשות חינוך קמים בכל בוקר, מדי-ליקים את המחשב ומלמדים. למרות הקורונה יש פעילויות הוראה יצירתיות ויפות. למרות הקורונה הפנימייה מנהלת סדר יום רגיל. למרות הקורונה הפעילות בכפר תר-ססט. למרות הקורונה יוצא הגיליון הזה. תודה לכל העושים במלאכה!

העורכות
אריאל מאיק, עדן כהן ותמר אברהם

4 "ואף על פי כן"

זו הייתה שנה מאתגרת, עם הקורונה שהרחיקה אותנו מכולם, מבית הספר, מהחברים, עם העומס של הלימודים. והשעות הרבות מול המחשב, ודווקא בזמנים כאלה אין דבר חשוב יותר מטיפוח הרוח היצירתית. הכתיבה והקריאה מספקות מילוט מה-מציאות, יוצרות מציאות חלופית וטובה יותר, אך יחד עם זאת משאירות אותנו מחוברים אל העולם. בזמן הסגר הארוך והבידוד מצאנו את עצמו לא פעם קוראות ספר וכותבות עלולו המלצה לעיתון, או כותבות על המצב בארץ ועל אירועים כאלו או אחרים המתרחשים בכפר, והנה סיימנו את העיי-תון בתוך פרק זמן שמרגיש כמו שנייה, ונותר רק לקוות שתיהנו לקרוא אותו כמו שנהיגו לעבוד עליו. אנחנו מאחלות לכם שנה פורייה ומוצלחת, המון בריאות והמון בהצלחה בכגרויות לכל מי שנבחן יחד איתנו.

הבהרה: בגיליון יוני 2020 בעמוד 38, בכתבה "להעביר את זה הלאה", היה אמור להיות כתוב 27 שנה (ולא 37)

1 "ואף על פי כן"

אנו בקהילת הכפר הירוק בימים של משבר ומגפה עולמית, ימים שבהם אנו נאלצים להימנע מלבוא במגע עם אנשים קרובים, ימים של הרחבת הקיטוב בעם, בדלנות והרגשת השונות בין מגורים שר-נים, והתשובה שלנו היא: "ואף על פי כן". אנו יוצאים בקריאה לאחווה ולאחדות בין כל חלקי הפאזל המרכיבים את החב-רה הישראלית. נמשיך להנהיג ולפעול באקטיביזם, לקיים שיח מול קבוצות בחברה, להתנדב במגזר השלישי, להילחם על הערכים שבהם אנו מאמינים, וליישם את זכותנו לצאת נגד תופעות של אלימות והסתה מתוך תחושת אחריות לאומית וזהות פנימית. אנו מאמינים שבעזרת כוח רצון, רעות ותקווה, נוכל לצמוח מהמשבר ולחולל שינוי חברתי.

המנהלת
נעמי אלישיב

2 "ואף על פי כן"

אנו בקהילת הכפר הירוק, בימים של משבר ומגפה עולמית, ימים שבהם אנו נאלצים להימנע מל-בוא במגע עם אנשים קרובים, אומרים: "ואף על פי כן!" אני חושבת עליכם, ומדמינת אתכם על המחשב, כמוני, ושואלת את עצמי: האם יחד נמצא בתוכנו את הכוח לפעול בניגוד לכוח הכובד של הדכדוך והעצבות שאנו חשים מאז נכנסה הקורונה לחיינו. ואף על פי כן עולה בי אופטימיות ותקווה. תקווה. יש אופי מיוחד למילה הזאת. היא שם עצם, אבל כאילו יש בתוכה פועל שמניע אותה אל העתיד. תמיד אל העתיד. תמיד עם אנרגיה של "לקראת" לקראת החזרה לשגרה, לקראת הפי-גישה בשבילי הכפר ובמסדרונות בית הספר. מחכה לשובכם,

נעמי

עיתון הכפר הירוק | מורה מלווה ועורכת ראשית ורדה קרין | עורך משנה יוסי משען | עורכות אריאל מאיק, עדן כהן, תמר אברהם | עורכות משנה רוונה ניסן, מיקה רוטברט, לורן ידיצקי | עורכת אחריות ענת גילעד | כתבים/ות יהודה אור, עדן כהן, לורן ידיצקי, תמר אברהם, יוסי עובד, יוסי משען, אורנה אשך, נורית שלם, רוונה ניסן, נוגה קרר, סיגל גפן, נעמי אלישיב, לינוי פיגין, עדינה ברגר אידו, דני אשך, יהונתן טיראן תשבי, עופרי שובל, שירז פולקמק אבי תירוש, נעם נדיה, עידו אביב, ארי להבי, חדווה אפשטיין, מיקה רוטברט, מעיין קרת, מאיה שדה, אריאל מאיק, אילון שמעוני, נעמה כרמי, אורנית שור גרינבאום, עדי טלמון, יותם גל, אלונה סניטקו, ארטיום שפיר, ליזה וירץ, אליסה גנישר, ולדה יחסטין, ולדה גרבצובה, אנטטיה שירוקיק, מארק ניימן, נסטיה פרולובה, פלטון קוזמינסקי, לין גור, קסניה קרמר, הטאי אונג-טאו, ווילדה ווילונד, שרה ז'קובה, אמילי סהר, טום הרגיל, נועם אהרוני, אדוארדו ניקוטר, ביאטריס אוליביירה דה סילבה | צלמים/ות סיגל גפן, נורית שלם, ורדה קרין, דני אשך, חגית זילברשמידט, מאיה קוגן, דניאל דכטיאר | יוצעים טכניים רודי רודיטי, אבי תירוש

מחווה אחרונה

מבכים את מותו של המשורר הרגול נתן זך

עץ השדה / נתן זך

כי האדם עץ השדה
 כמו האדם גם העץ צומח
 כמו העץ האדם נגדע
 ואני לא יודע
 איפה הייתי ואיפה אהיה
 כמו עץ השדה
 כי האדם עץ השדה
 כמו העץ הוא שואף למעלה
 כמו האדם הוא נשרף באש
 ואני לא יודע
 איפה הייתי ואיפה אהיה
 כמו עץ השדה
 אהבתי וגם שנאתי
 טעמתי מזה ומזה
 קברו אותי בחלקה של עפר
 ומר לי, מר לי בפה
 כמו עץ השדה
 כי האדם עץ השדה
 כמו העץ הוא צמא למים
 כמו האדם הוא נשאר צמא
 ואני לא יודע
 איפה הייתי ואיפה אהיה
 כמו עץ השדה
 אהבתי וגם שנאתי
 טעמתי מזה ומזה
 קברו אותי בחלקה של עפר
 ומר לי, מר לי בפה
 כמו עץ השדה.
 כמו עץ השדה.
 כי האדם עץ השדה.
 כי האדם עץ השדה.
 עץ השדה.

דעה

למה לא יחד?

בשיעור חינוך לאחרונה צפינו בסרטה של המורה ורדה קרין על המחאה החברתית שמתרחשת ממש בימים אלו. הדבר הראשון שבלט לי בסרט היה תחורות האחרות. הקסים אותי איך כל האנשים עמדו יחד ומחו למען מטרה משותפת, בלי פוליטיקה, בלי דת, בלי צבע, גזע או מין. מחאה משותפת למען כל אחד ואחת מאיתנו – וזה מדהים בעיניי.

אני לא רוצה שזה יהיה אותי, אני רוצה שדבר זה ייראה לי טריוויאלי לחלוטין, טבעי לגמרי. אבל זה לא המקרה – כמד ציאות שבה אנו חיים, אנשים שעומדים יחד ומוחים למען מטרה משותפת, בלי פוליטיקה, זה מקרה נדיר. אנחנו נותנים לכל מיני מונחים ריקים להגדיר לנו את החיים. מה זה משנה? כולנו רוצים להשיג אותו דבר. כולנו רוצים טוב, כולנו רוצים צדק, כולנו רוצים להביע את הקול שלנו. אז למה שלא נעשה את זה יחד?

רונה ניסן, 5/1

של אמנות בתקופות כמו זו הנוכחית. עד כמה השפעה יש ליצירה אחת, כזו שאי-אפשר לתאר באלף מילים או לפחות לא במילים שלא ייאלצו לעבור צנזורה מחשש לתביעה בגין הסתה או הוצאת דיבה. זה היופי באמנות. את הפרשנות נותן המתבונן, כך שכל אחד יכול לפרש זאת בדרכו שלו.

בסרטון יצאה ורדה לראיין את המפגינים בגשר קק"ל, ואיתם שוחחה בעיקר על אופיין השונה במקצת של ההפגנות הללו מהפגנות אחרות שאנו מכירים. ראשית אלו

הפגנות בצל הקורונה, מה שאומר שהמפגינים גם לוקחים סיכון מסוים בהגיעם ובהימצאותם בהתקהלות נרחבת מדי שבוע – מה שמוכיח את החיבור החזק שלהם למחאה. שנית הפריסה הארצית והמוקדים הרבים בכל רחבי הארץ, קטנים או גדולים, איפשרה לאנשים נוספים, כולל אלו שנמצאים בקבוצות סיכון, להגיע ולהפגין, ובכך יצרה תמהיל חברתי שכולל את מרבית האוכלוסייה בישראל. אני וחבריי לכיתה התרשמנו ולמדנו רבות על המתרחש במדינה מהסרטון, שהיה חף מעמדות, בניגוד לשגרה, שבה אנחנו לומדים מאמצעי התקשורת, שהם מגמתיים מאוד.

מיקה רוטברט, 6/ט

בשבוע הראשון ללימודים צפינו בסרטון על מחאות 2020 בצל הקורונה.

הסרטון – שהפיקה המורה ורדה קרין ונערך על ידי חגית זילברשמידט – המחיש לתלמידי דים קצת מכל הטירוף שהולך במדינה בחורשים האחרונים באמצעות מיצגים אמנותיים ייחודיים, השואתם לאירועים היסטוריים, לראיונות, לסיסמאות, לכתבות מהתקשורת ולבסוף גם קצת להומור. כל זה נעשה ללא נקיטת עמדות פוליטיות,

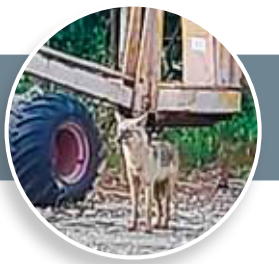
הפגנות 2020

לא על ידי העורכים והצלמים ולא על ידי המוראיינים, דבר המוסיף לעוצמת הפעולות והמעשים של המפגינים. מדהים כמה אפשר לראות מעבר, אם רק מניחים לרגע את הדעות הפוליטיות בצד ומתעמקים במסרים, במיצגים ובמה שיש למפגינים השונים לומר.

בסרטון הופיע מיצג שהוצב בכיכר רבין בתל-אביב. במיצג של האמן איתי זלאיט נראה נתניהו יושב מול שולחן גרוש באוכל וכל טוב, ומולו עוגה ענקית בדמות הרגל. שמה של היצירה היה "הסעודה האחרונה", הלקוח מיצירת האמנות המפורסמת של לאונרדו דה וינצ'י. לאחר מכן הציג הסרטון שאלות למי חשבה בנושא, אשר גרמו לי להבין את כוחה

צדקה לעם

אנשים שוקעים כלכלית, חברתית ואישית, המדינה מנסה לסייע אבל לא מצליחה לענות על הצרכים, והמונים יוצאים להפגין ברחובות • מיקה רוטברט עם תמונת חיינו בתקופת הקורונה

בין 2011 ל-2020

המחאות וההפגנות (החוקיות) מזכירות את מחאת האוהלים משנת 2011. הייתי אז ילדה קטנה בגן וצפיתי עם הוריי במחאה החברתית הגדולה בשדרות רוטשילד בתל-אביב. כל נשכה שבאותה מחאה האזרחים ביקשו להויל את יוקר המחיה. היום, כאשר אני בת 14, התחושה שלי, שלמוחים אין כבר מה להפסיד. רוב האזרחים שוקעים כלכלית וחברתית ונרדמה שהקרקע נשמטת מתחת רגליהם.

המשבר הוא כה גדול, שאיש לא ציפה לתוצאות קסטט-רופליות שכאלו. יותר מתמיד אני קוראת ומבינה שאמנם הממשלה מעבירה מענקים, אבל התסכול, הכאב והפחד של האזרחים עומד לנגד עיניי. מובן שהכסף המזרם לא מכסה את החובות. איפה הצדק?

התקווה שלי היא שבקרוב יימצא החיסון הגואל ונחזור לחיים נורמליים (כיום פועלים, בין היתר, חברת מודרנה מארצות-הברית, אוניברסיטת אוקספורד מאנגליה והמכון הביולוגי בישראל למען מציאת חיסון). אני באמת לא רוי צה לשמוע על בתי חולים קורסים ואנשים שמתים. קשה לי לראות משפחות מתמוטטות ולדעת שאין דבר שאוכל לעשות.

בבית הספר מכינים אותנו לדברים רבים, ומדגישים את "ואהבת לרעך כמוך". בית הספר מלמד אותנו מקצועות דרך הזום, אבל אף אחד לא הכין אותנו לתקופה כל כך קשה. בקשתי היא שבתוך זמן קצר נצלה את התקופה ואנשים ילכו בראש מורם ולא יחסר להם דבר. זוהי מדינתנו היקרה, וחובתנו לפעול במשנה זהירות ולא להפר כללים, אך יותר מכל - המדינה חייבת לפעול למעננו.

מיקה רוטברט, 6/ט'

כבר מספר חודשים שאני מרגישה בתוך סרט מדע בדיוני, שבו וירוס משתלט על העולם, והכל "משתגע". רק שהפעם זה לא סרט וזו לא חוברת קומיקס, אלא החיים האמיתיים, החיים של כולנו, וכולם נפגעים. לא כך ציפיתי להעביר את השנה האחרונה (2020), אני לא חושבת שאיש ציפה למצב שבו תלמידת חטיבת הביניים שהולכת כרגיל לבית הספר, למחנות ולתנועות הנוער הצופים, תמצא עצמה יושבת בחדר, שבועות על גבי שבועות בחוסר אונים. למעשה, בעבר ביקשו מאיתנו לא לשבת מול המסך, והיום זה הפך לצו השעה.

לראבוננו, במהלך חודש יולי נסגרו רוב בתי הספר במדינה בשל עלייה חדה בתחלואה עקב פתיחת המשק, וזאת, לאחר שבחודש יוני, התחלנו שוב לנשום עם הסרת חלק מהגבלות והסגרה.

הייתה תחושה שהגל השני של המחלה יגיע בתחילת החורף, אך להתפתחונו, היא לא הלכה לשום מקום. אנשים במצב גרוע משלי קורסים, וחלומותיהם מתנפצים לרסיסים. הקורונה עובר חלק מהאנשים היא מחלה בריאותית, ולאחרים זוהי מחלת הישרדות על הבית, על פת לחם ועל הכבוד האיש. ממשלת ישראל, בראשות הליכוד וכחול לבן, פועלת לסייע לעצמאים שנפגעו בעקבות המשבר, אך עדיין זה לא מספיק. למרות ניסיון הממשלה זה רק טיפה בים, ועם העלייה בתחלואה והגבלות התנועה, האזרחים זועקים ומשוועים לעזרה. כאשר שר בממשלת ישראל מתבטא - "עוני בישראל זה חרטא", מפה ועד להפגנות הענק הדרך הייתה קצרה. ובצדק. ממשלת ישראל עמלה על פתרונות נוספים לפתרון הבעיה בכל יום (לא פשוט...), אולם הכסף לא מספיק, והעזרה קטנה מאוד.

7/י'

5/א"י'

12/ט'

4/ב"י'

10/ח'

6/ט'

קושי מתמשך

אריאל מאיק ועדן כהן חוששות שהחיים לא יחזרו למסלולם בקרוב

הגשרים בכל רחבי הארץ, כשהכרזות המופיעות בהן מבטאות מצוקה כלכלית וגם אי-שביעות רצון על רקע פוליטי. מיצג "הסעודה האחרונה" של הצייר איתי זלאיט, בכיכר רבין מעלה שאלות בקשר לגבול הרק בין חופש הביטוי ובין הסתה - האם דמותו של ראש הממשלה, המוצגת בתור ישו, מתארת את סופו הפוליטי הקרוב? האם הוא מנסה להעביר מסר שונה? האם זוהי סופה של הדמוקרטיה?

ואנחנו, שהיינו בטוחות שסוף הלימודים המקוונים יגיע כבר בסוף השנה שעברה, עומדות בפתח שנה חדשה שצפויה להתקיים ברובה מרחוק. שנה שלמה עברה כהרף עין, ואת כל החוויות שקיוונו לחוות במשך שנת הלימודים הראשונה בתיכון לא הספקנו, וההזדמנות לכך לא תיקרה בדרךנו שנית. נוסף על כך, שנת י"א העמוסה והמלאה בבגרויות חשובות תהפוך לקשה אפילו יותר. מצידנו, נמשיך לנסות להתרגל למצב ולהפיק ממנו את המיטב, אך בקצב הזה אנחנו לא רואות את עצמנו חוזרות לחיים רגילים בקרוב. מתקרבת אלינו שנה מורכבת, והלוואי שנצלח אותה בגאון.

אריאל מאיק, י"א/6, עדן כהן, י"א/9

ובינתיים, סרט האימה ממשיך. המצב שהיינו בטוחות שיעבור בתוך חודשיים, הפך לסיטואציה קבועה שנמצאת איתנו כבר כמה חודשים (ועדיין לא הסתיימה...).

המצב הביזארי, שדרש מאיתנו לעטות מסכה בכל יציאה, הפך כבר מזמן להרגל. האמון שאזרחים נתנו בממשלה בתחילת הגל הראשון נעלם כלא היה, וההפגנות המתמשכות מול מעון ראש הממשלה בירושלים ממחישות את הצער והיגון, כאשר כמעט 12 אחוז מהתושבים מובטלים, המוני אנשים רעבים, וצעירים מתחילים את חייהם הבוגרים עם מועקה כלכלית שתימשך עוד זמן רב. המיתון כבר כאן. העם צועק, אך נדמה שלא כולם מקשיבים.

מחלוקות אידיאולוגיות הקשורות בבעיה הכלכלית שנוצרה, הופכות למחאות על רקע פוליטי ועדתי. חלק מההפגנות מעט אלימות, והשוטרים לא תמיד מצליחים להשתלט עליהן לאחר השעה 11 בלילה. המפגינים, שכבר איבדו אמון ברשויות השלטון, מתמידים במחאתם ונתקלים לא פעם באמצעי פיזור פיזיים מצד אוכפי החוק. בחודשיים האחרונים ממשיות ההפגנות בבלפור, בקיסריה, בכיכר רבין ועל

למידה מרחוק עם המורה נורית שלם

אי אפשר להשוות

מחטף נוסח 1933? האם חוק סמכויות הקורונה הגדול באמת מדרדר אותנו לכיוון דיקטטורה בנוסח גרמניה הנאצית? תמר אברהם סבורה שלא

ויכוחים עזים משעשים בשבועות האחרונים את החברה הישראלית. יש הסבורים שאנו בעיצומו של "קרב על הבית", שהדמוקרטיה הישראלית בסכנה. בליבה של המחלוקת נמצא תת-סעיף 4(ד) (3) "חוק הסמכויות המיוחדות להתמודדות עם נגיף הקורונה החדש תש"ף 2020", המצליח לעורר לאחורונה מחלוקת וויכוחים עזים. לדברי מתנגדי/ות החוק – ובואו לא ניתמם, מתנגדי/ות כל פעולה של הממשלה הנוכחית מאז שלוש מערכות הבחירות האחרונות, ומאז ומעולם – החוק מהווה פגיעה אנושה ב"שות המוחקת ומעניק כוח בלתי מוגבל לממשלה. יש שאף הגדילו עשות והשוו את החוק העכשווי ל"חוק ההסמכה" או "החוק לתיקון מצוקת העם והרייך", שנחקק על ידי המפלגה הנאצית במאוס 1933. החוק אפשר לממשלת גרמניה לחוקק חוקים ללא אישור הפרלמנט, אלא באישור הקאנצלר (אדולף היטלר) בלבד. כמו כן החוק אפשר לרייכסטאג לחוקק חוקים הנוגדים את החוקה של רפובליקת ויימאר. החוק ביטל למעשה את חוקת הרפובליקה ונטל מהרשות המחוקקת את סמכותה.

ללא כל צל של ספק, חוק ההסמכה היה חוק לא דמוקרטי. אפילו השגת הרוב להצבעה נעשתה תוך איומים על חברי פרלמנט. דה פקטו, החוק ביטל את הדמוקרטיה ואיפשר למפלגה הנאצית, על אף שלא היה לה רוב בפרלמנט, לכהן לכהן כממשלה. עצם ההשוואה בין חוק ההסמכה לחוק הקורונה, ובעיקר השימוש בכותרת "חוק ההסמכה", יוצרת הילה לא דמוקרטית ומסוכנת סביבו. אך האם הסעיף בחוק של 2020 וחוק ההסמכה של 1933 עד כדי כך דומים? להלן הסעיף שמעורר את מהומה:

"על אף האמור בפסקה (1), בהתקיים דחיפות המחיבת כי תקנות מסוימות ייכנסו לתוקף במועד מוקדם יותר, הממשלה רשאית להתקנות קינן בלי אישור של הוועדה של הכנסת כאמור בפסקה (1); התקנות יוגשו לוועדה של הכנסת סמוך ככל האפשר לאחר פרסומן ברשומות, כליווי דברי הסבר והתשתית העובדתית שעמדה בבסיס ההחלטה להתקין, ויחולו לעניין אישורן הוראות פסקאות (2) ו(3) עד (ה)."
במילים אחרות, במקרה שיש לתקן תקנות בדחיפות, לממשלה הס"מכות להעבירן לפני אישורן בכנסת. מילת המפתח כאן היא "לפני". באותו סעיף ממש נכתב כי התקנה שתוקנה על ידי הממשלה תעבור לאישור הכנסת לאחר פרסומה, והיא, בתורה, תוכל לבטלה. אמנם החוק מאפשר לממשלה להעביר תקנות לשעת חירום לפני אישור הכנסת, אך הוא כלל לא לוקח ממנה את הסמכות לבטלה. זאת בניגוד "לחוק ההסמכה", ששולל לחלוטין את כל סמכויות הפרלמנט. החוק בפועל מאפשר לתקנות לעבור ביעילות ובמהירות, בניגוד להעברת חוקים 'בצינורות המקובלים' דרך הכנסת, שלה נדרשות ארבע הצ'בעות. במצב חירום, כדוגמת ההתמודדות עם מגפת הקורונה, תיקון תקנות זריז חיוני לתגובה מהירה לשינויים התכופים המתחוללים במצב התחלואה.

בין סעיף חוק המגביל את סמכויות הכנסת ובין חוק המבטל לחלוטין את הדמוקרטיה יש פער גדול. אך מי שהתחילו להפיץ בתקשורת ובציבור את ההשוואה בין המקרים מבינים שרוב אורחי מדינת ישראל לא יקראו את נוסח החוקים. כאזרחיות ואזרחים הניזונים מהמדיה ומהרשתות החברתיות, אנו חייבים להיזהר מהשוואות כאלה, שנועדו בעיקר להכפיש את התנהלות הממשלה.

תמר אברהם, י"ב/4

זמן להגשים חלומות

לורן יודיצקי מוצאת שבתקופת הקורונה ניתן לעשות דברים שהשגרה לא תמיד מאפשרת

בתקופה הזאת. חזרתי גם לקרוא ספרים לאחר מספר חודשים שלא עשיתי זאת בשל חוסר זמן, ואני כעת מבינה כמה היה חסר לי כל אוצר המילים העשיר של הסיפור, שפשוט סוחף אותך עם הדמויות שבתוכו וגורם לך להפעיל את הדמיון במהלך קריאתו. נוסף על כך התחלתי ללמוד גרמנית, זה חלום שהיה לי מאז שהייתי ילדה קטנה. אמא שלי דוברת גרמנית שוטפת (היא חיה שם עשר שנים), ומעציב אותה שאין לה מישור לדבר איתו, אז "הרמתי את הכפפה" והתחלתי בתהליך. אני מקווה שבסופו של דבר אוכל לנהל איתה שיחות שלמות בגרמנית. למדתי גם לכתוב ולקרוא ברוסית (נוסף לעובדה שאני דוברת באופן שוטף את השפה).

לסיכום, אני באמת יכולה להגיד שלכל דבר בחיים יש יתרונות וחסרונות. חשוב להסתכל על הצד החיובי בחיים ולהוציא מכל סיטואציה את המיטב, כי אין לדעת לאן זה יוביל ומתי כל התקופה הזויה הזאת תהיה רק זיכרון רחוק. אז בבקשה, רק שמרו על עצמכם ועל הקרובים לכם ואל תזניחו את הקשר עימם. לורן יודיצקי, ט'3/3

אם היו אומרים לי לפני שמונה חודשים, שאני הולכת לבלות כמעט את כל המחצית הראשונה של שנת 2020 בבית שלי, בבדידות, רחוק מהמשפחה המורחבת, גם בחגים, בשילוב של למידה מרחוק עקב וירוס קטלני שיהפוך לפנדמיה עולמית שתגבה למעלה ממיליון קורבנות – כנראה הייתי צוחקת וחושבת שעובדים עליי. אבל, כפי שכולנו יודעים, זו המציאות שאנחנו חיים בה כבר מספר חודשים.

אין ספק שהמציאות עולה על כל דמיון. ששום דבר בחיינו לא קבוע ובטוח, ולכן אנחנו באמת חייבים לנצל בכל יום את המקסימום, כדי שבמבט לאחור, לא נתחרט על כך שיש דברים שמנענו מעצמנו עקב חוסר ביטחון והסנסנות. אני אישית לומדת לחיות לצד הקורונה על הצד הטוב ביותר. בזכות המצב, התפנה לי זמן נוסף להעריך את הדברים הקטנים בחיים. למשל כעת אני מבלה שעות בכל יום עם אחותי הקטנה, דבר שהיה קורה רק בחופשים, כי בכל זמן אחר הייתי שקועה בלימודים, בשיעורי בית, בלמידה למבחנים ובחגים עד מעל הראש. כמו כן כעת אני משלבת פעילות ספורטיבית בכל יום, בין שעה לשעתיים, דבר שתמיד רציתי לעשות אבל עקב שגרת היומיום הלחוצה והעמוסה לא היה לי זמן. ספורט גם עוזר לנקות את הראש ולשמור על שפיות

הווי כיתתי

פגישה חצי פגישה

ביום רביעי, 29.10.2020, ראיתי את חברי הכיתה שלי בפעם הראשונה בשנת הלימודים תשפ"א.

בתחילת השנה למדנו בקפסולות, ומהר מאוד עברנו לזום, כך שלא זכיתי לראות את הכיתה בהרכב מלא מאז חודש יוני. היה מדהים לראות את כולם שמחים (אמנם לא מחייכים בגלל המסכות). אני אשקר אם אגיד שלא היה לי קשה לראות את כולם מרוחקים, לא יכולתי לחבק את כולם ולדבר איתם, אפילו לא ראיתי את החיוך שלהם, אבל בכל זאת נהניתי מכל רגע. פגשתי את האנשים שאליהם התגעגעתי. כולי מלאת תקווה שבקרוב נחזור לשגרה, ואוכל לחבק אותם ולראות אותם מחייכים, אבל בשלב הזה אין לדעת מתי נזכה בחיינו הנורמליים בחזרה.

אגב, תמונות נוספות ממפגשי הכיתות ראו בכפולת עמודים זו.

רונה ניסן, י"5/5

איור: תמר אברהם

"B-TWEEN'S" VIRTUAL SUMMER CAMP

Summer 2020

Uncertainty ... Anxiety... Covid 19... Masks... Social distance... Disruptions in day to day activities like summer vacation, travel, day and sleepaway camps... Children stuck at home with few options for fun...

Yet, Lia succeeded to take Jacob, her American friend through the streets of Jerusalem, Sophie took Liam, her Israeli friend for ice cream in Central Park, Taya took Solomon to Osem factory to enjoy Bamba and Ari took Nitay, via the ferry from Battery Park to visit Liberty Island in New York Harbor.

All this virtually.

America Israel Friendship League initiated a virtual youth camp experience for youth aged 11-12, led by teens aged 16-18, both Israelis and Americans and using the interactive programming platform - ZOOM.

The "B-Tweens" program-Teens Engaging Teens -between Israel and the USA, a five weeks, Monday through Thursday virtual day camp experience included group activities running at home, for one hour of fun, age appropriate bilingual music, art, active exercises like dancing, singing, competitions, etc.

Based on peer engaged methodology of empowering teens as role models and leaders and developing long lasting relationships between the "tweens" it offered the opportunity to actively participate in an educational alternative for lockdown during Covid 19 times.

Five of Hakfar Hayarok's High School juniors volunteered to be the counselors.

While dealing with cultural, racial, religious and political diversity in the USA and Israel, they tried to find ways to promote unity in both countries emphasizing respect and acceptance of beliefs, ethnic and cultural differences, physical and mental disabilities and promoting gender equality.

Lia Elyashiv: "My proudest moment was when one of the kids asked what he, as a boy, could do to make sure women are treated equally and fairly. We responded that what we suggest is to continue educating himself and those around him, and how even day to day actions can help promote gender equality.

When one of the shy girls spoke out for the first time to suggest an idea for a political party, knowing we helped make someone feel comfortable enough to talk in an environment she was not

accustomed to made me extremely happy.

This showed me, as a counselor, that we had succeeded in reaching out to the kids, enriching their thinking, and helping them learn about diversity and unity.

Reef Sudak: "After a couple of weeks of meetings, planning and working, we finally got to the first day of camp. I think I was more excited than the kids, and I couldn't hide it. I had a lot of worries and questions, and didn't know what to expect, but when I saw the campers - it all went away. As the weeks went on and on, I got to know the campers personally and they got to know me, and we had the best time together. I was really happy to see Danil dance the Macarena with us, and I was touched when Shir expressed her feminist opinions in gender week. Seeing all their faces listening, laughing, being there with me - it was just fulfilling... there was something about it that made me feel good and motivated; It was a life changing experience."

Sivan Itzhaky: "When I finally met the kids I realized what made me join this program: the intelligent kids, the shy and the outgoing ones showed us their creative and unique opinions on serious topics such as gender equality, the LGBTQIA+ community, politics in the U.S and Israel, all those together created one of a kind conversations.

I learned a lot from this program - kids and adults, getting educated about the most crucial topics in the world today. I am glad that this opportunity was given to me and I would take it ten more times."

Michal Karniel: "I first joined "B'Tweens Summer Camp" on its third week. I entered a Zoom meeting of welcoming faces of American and Israeli counselors who impressed me by beautiful dynamic they had, the graceful way in which they balanced listening to the opinions of the tweens and accepting them while expressing their own. I was mainly impressed by the sweet question at the beginning of each meeting when everyone had to share an exciting event they had experienced.

Talking about gender equality, being accepted regardless of the color of your skin, cultural differences while learning Israeli and American folkloric dancing and singing, baking and cooking gave me much hope for a better world

Hili Hayik: "Throughout this program I learned about the kids and the counselors and their opinions, and also about myself, I felt hat now, I am more aware of other people's opinions and also of the gap between Israel and America but in a good way. This program was the bridge to the gap between Americans and Israelis

We talked about a lot of interesting and important subjects like elections, cultural diversity, gender norms and stereotypes, and more. And the kids were always enthusiastic to tell their opinions.

I felt that the hard work paid off especially when one of the 12 years old American kids asked the question at the gender norms day: "I am a guy,

what can I do to make sure that women are treated equally?"

That young boy's question made us all understand that we can make the world a better place to live.

Hedva Epstein - coordinator International Programs Hakfar Hayarok

קרו
אור
כי לא משאירים
אף אחד
מאחור

רמת השרון הקרון שתאפשר מחשב נייד לכל תלמיד

הורים ב"כפר הירוק" מגייסים כספים לטובת ציוד מחשבים שיאפשר למידה מקוונת לכל תלמידי • במקביל, תלמידים ילמדו לתקן מחשבים מיד שנייה ויעבירו אותם לזקוקים

נעם זינגר יעביר סדרה בהתנדבות

עדן מנדלזון

על רקע המצב הכלכלי המורכב שחווה בימים אלה ממשות רבות התלמידים הורי התלמידים בבית הספר "הירוק" לקיים את קרון הערי "החברות" ו"תנו יד לילדיו הכפר".
בכר בתחילת משבר הקורונה, מספרת דניאלה צולר, פעילה בהנהגה התחילו להי תקבל טלפונים רבים המודיעים על צורך דחוף במחשבים ניידים לתלמידי הכפר. ההודאה המקוננת דרשה מכל ילד להצטייד במחשב נייד, שאפשר לו להישאר בקשר עם הוריו ולתמוך בלימודיו. 72 מחשבים ניידים נאספו - ברובם מיד שנייה.
כאן נכנס לתמונה נעם זינגר, אב לילד שעולה לבינת 10 בבית הספר. נעם עומד בראש המיום החברתי "מחשב לכל תלמיד" ופרי על בל רחבי הארץ, שמטרתו לתקן מכשירי רים אלקטרוניים ולהצביעם לכל מי שנדרש: "אנחנו רואים כל הזמן אנשים שאין להם או שאין להם מספיק כסף, זה לא משפט חות שאין להם מחשב בכלל - זה משפחת שיש אבא, אמא וכמה ילדים, וכל אחד צריך מחשב. ההורים שעוברים, והילדים שלום"

האם למדנו את הלקח?

25 שנה חלפו מאז נרצח ראש הממשלה יצחק רבין בידי מתנקש ימני. במקום לאחות את השסעים בעם, רוח ההסתה ממשיכה לרחף כאן גם בימינו

תלמידים כותבים ביום השנה ה-25 לרצח

(כהתאמה). ניתן להבחין בדמיון רב בין האווירה הציבורית וההסתה של לפני 25 שנה לזו של היום. גם כיום יש שסע פוליטי נרחב בין הימין לשמאל, ומתקיימות הפגנות ענק לכאן ולכאן. אני לא אומר שכל המפגינים מסיתים לרצח, וראי שלא. אולם גם קומץ קטן ואפילו אדם יחיד יכולים לשנות את פני ההיסטוריה.

קשה להגיד אם למדנו את הלקח מהרצח הוא לפני 25 שנה, אולם הוא מהווה תמרור אזהרה תמידי להשלכות הקשות של ההסתה.

על מנת למנוע את הרצח הבא עלינו ללמוד לדבר עם האנשים השונים מאיתנו. עלינו להתנגד לרחף האנושי, הנעשה קל כל כך באמצעות הרשתות החברתיות, להקיף עצמנו רק באנשים שחושבים כמונו. רק כשנכיר אישית את המשוגע, האיריט, שאיכשהו מצליח לחשוב אחרת מאיתנו, ולשים את עצמנו בנעליו, נצליח לגשר על השסע בחברה הישראלית ולעשות צעד קטן לקראת חברה סולידרית ומאוחדת.

יותם גל,
6/א"י

בשליטה פלסטינית בחלק משטחי הגדה המערבית ורצועת עזה. בשנים 1994-1995 החל גל פיגועי התאבדות בישראל, שבו נרצחו עשרות אנשים, מה שהחריף עוד יותר את השסע בעם, כשהימין האשים את ממשלת רבין, כי מדיניותה מובילה לפיגועי טרור פלסטיני.

במסגרת מחאת הימין נערכו הפגנות המוניות בכל רחבי הארץ, כשהזכורה ביותר היא ההפגנה בכיכר ציון שנערכה ב-5 באוקטובר 1995 - חודש בלבד לפני הרצח - ובה השתתפו ראשי מחנה הימין: בנימין נתניהו, אריאל שרון ומשה קצב. בהפגנה נקראו דברי הסתה רבים נגד ראש הממשלה רבין ואף הונפה תמונתו במדי אס.אס. ההסתה הפרועה שקרמה לרצח הייתה בין הגורמים המרכזיים, אם לא הגורם העיקרי, שהביא בסופו של דבר לרצח.

עם זאת, דברי ההסתה המופיעים למעלה לא נאמרו על יצחק רבין. אלא על ראש הממשלה בנימין נתניהו, שר המשפטים אבי ניסנקורן והיועץ המשפטי לממשלה אביחי מנדלבליט

"לחסל את הפסיכופת"
"בוגד באזרחי ישראל לטובת קומץ מטורללים"
"יומך קרב... אתה בוגד בעם ישראל"

***

לפני 25 שנה, ב-4 בנובמבר 1995, נרצח ראש ממשלת ישראל ה-5 והרמטכ"ל ה-7 של צה"ל, יצחק רבין. בשעה 21:42 ירה הרוצח יגאל עמיר, סטודנט למשפטים באוניברסיטת בר אילן ותושב הרצ' ליה, שלושה כדורים בגבו של רבין, לאחר שזה ירד מבמת עצרת תמיכה בממשלה תחת הסלוגן "כן לשלום, לא לאלמות", שנערכה בכיכר מלכי ישראל (כיום כיכר רבין).

הרצח המוזעזע הגיע לאחר תקופה ארוכה של משבר פוליטי חריף בין השמאל לימין בחברה הישראלית עקב הסכמי אוסלו, שנחתמו ב-20 באוגוסט 1993 וב-24 בספטמבר 1995. במסגרתם הושגה אבן דרך משמעותית בפתרון הסכסוך הישראלי-פלסטיני והוקמה רשות אוטונומית

קדושת האדם

על חוסר האנושיות שבמעשה הרצח

ממשלה, הוא רצח בן, אבא, סבא, אח - הוא רצח אדם.

כואב לי על המדינה שבה היינו יכולים לחיות אלמלא מקרה זה. כואב לי על כל מה שנפל ביחד עם האיש הזה. כואב לי.

אבל יותר מכל כואב לי שאדם קם בבוקר והחליט שהוא רוצח אדם אחר, למה? הם לא מסכימים. כן, זה עד כדי כך פשוט. אדם רצח אדם בגלל דעותיו - זה המקרה. ובעיניי, זה שפל המדרגה לחברה האנושית.

רונה ניסן, י"5

וחמלה בסיסית לחייו של אדם. אם היו מציגים לי את המקרה כתסריט - אני מקווה שהייתי יכולה לומר שהוא לא ריאליסטי, כי אולי אחרי הכול, אני כן מאמינה באנושות, אפילו טיפה.

מעבר לדעותיו הפוליטיות, עמד שם אדם. אדם עם משפחה, חברים, חיים. אדם שאולי לא מסכים עם דעותיך, אולי לא פועל לפי איך שאתה רואה לנכון - אבל אדם.

נועה רוטמן, נכדתו של רבין, כתבה בהספדה "אני לא רוצה לדבר על השלום, אני רוצה לדבר על סבא שלי". יגאל עמיר לא רק רצח ראש

אין בי הרבה אמונה באנושות, באמת שהייתי רוצה - אבל אני לא יכולה להגיד שיש לי. אני רואה בכל מקום חיות אדם העושים מעשים נתעבים ומוזוויעים, ואני לא יכולה שלא להיכנס להתקף חלחלה.

אז אני לא מאשימה את עצמי שאני לא מאמינה באנושות - אבל היעדר הכבוד הבסיסי לחייו של אדם, חומרת אותו מעשה שקרה בלילה האפל בשנת '95, תמיד ידהים אותי.

בלי ימין, בלי שמאל, בלי פוליטיקה. אנושיות - זה כל מה שאני מבקשת. טיפת אנושיות. כבוד

עבורם זה אישי, עבורנו זו אסטרטגיה

בטקס שנערך על מדרשאות הכית הלבן ב-15 בספטמבר, נחתם הסכם השלום בין ישראל, איחוד האמירויות וברזיל. מטרת ההסכם, שנעשה בתיווך אר צות-הברית והנשיא דונלד טראמפ, הייתה הבטחת נורמליזציה בין הצדדים. כדי להבין את חשיבותו ההיסטורית, נדרש להבין מהי נורמליזציה. הרי אין דבר נורמלי יותר מאשר יחסים טובים עם השכנים הגרים ברמת השרון או בקומה שמעלינו? אז למה שלא יהיו כך הדברים עם המדינות השכנות? הרי ברור ששלום בין מדינות מצריך יותר מבקשת סוכר מפעם לפעם, אך זה לא הופך אותו לפחות נורמלי ומתבקש. הרי בכל פעם שאנו רואים בסדרת טלוויזיה שכנים שקיימת ביניהם עוינות, אנו מנחמים לעצמנו במחשבה עד כמה זה טיפשי, רק חשבו על זה לרגע.

אחד הדברים המבורכים שיצאו עד כה מההסכם הוא שיתופי הפעולה המדיניים והמסחריים הרבים כל כך שכבר מתקיימים בימים אלו בין הצדדים ושעשויים לתרום רבות מבחינה כלכלית (במיוחד בצל הקורונה). בין היתר ניתן למנות פיתוח חברות הייטק, יצוא, יבוא, מסחר ותיירות.

יש גם כמה שאלות מוסריות, שלדעת, חייבות להישאל: האם נכון להתעסק ביחסי חוץ מדיניים בזמן שהמדינה שלנו קורסת לתוך עצמה? ישראל בעיצומו של משבר מהחמורים ביותר שנראו פה, אלפי חולי קורונה חרשים מדי יום, המדינה הראשונה בעולם שנאלצת להיכנס לסגר מלא בפעם השנייה, עשרות אלפי מובטלים, פרשות אונס והטרדות מיניות חדות לבקרים, והרשימה רק מתחילה. יש הטוענים, שקודם כל המפלגה השלטת חייבת לעשות סדר בבית ולאחות את השטחים בין האזרחים ולשפר את איכות החיים, ופה נשאלת השאלה האם באמת השלום הוא בסדר עדיפות עליון?

רבים מאזרחי המדינה טוענים, כי המניעים מאחורי עסקאות השלום היו פוליטיים. אין ספק שממשל טראמפ פעל רבות למען יצירת סדר חדש במזרח התיכון. לטענתם, הנשיא האמריקאי פעל ופרעל ממניע אישי, כדי להישאר נשיא קרנציה נוספת, וכמוהו גם ראש הממשלה נתניהו פעל ממניעים אישיים.

אנו סבורה כי יש לכבד ולהוקיר כל שלום, כי כלונו נרוויח ממנו. החלום הזה על שלום במזרח התיכון ובמפרץ הפרסי, ללא ספק, מקום אותו אל הפסגה. רצוננו להנחיל סדרי עולם טובים וחודשים בסיומן השלום לכל הדורות שיבואו אחרינו.

מיקה רוטברט, 6/ט'

אנחנו בת פעילות, כי אין עם מי לפעול. עכשיו ננסה שוב לפעול מול הכנסת ומול השרים, כי הם יחייבים לקחת על זה אחריות. הבטיחה היא שכל דבר שהוא קשה – לא עושים, או כאילו עושים, אבל לא עושים באמת. מדובר בתקציבים – היו תקציבי ענק שהיו אמורים להוציא נשים ממעגל האלימות."

תוכנית מעודדת שעלתה על סדר היום היא מקלטים לגברים אלימים. "הנשים חוששות לצאת. הן בעצם נתקעות במקלט. עוקרים אותן מהחיים שלהן ושמים אותן שם, כשהן בעצם הקורבן. מי שצריך להיענש הוא הגבר האלים. כל הדברים האלה כרגע לא קורים, ומנגד קורים דברים אבסורדיים, שבהם נשים צריכות לעצור את החיים. אני למשל גרתי במקום אחד ועברתי למקום אחר לגמרי. עברתי בשתי עבודות. עבודה אחת נעלמה בבוט והעבודה השנייה – נסעתי שלוש פעמים בשבוע לשם.

אבל לא כל אחת יכולה להרשות לעצמה לברוח להורים כמני. בישראל איפה שקשה, אין הרבה עשייה, לצערי. צריך לעזור פה שיה ציבורי וללחוץ על הפוליטיקאים. אחתה של מיכל סלע שנרצחה בידי בן זוגה לקחה את זה כפרוייקט, ואני רואה שהן עושות עבודה מטורפת, לפחות כלל נשים יותר לחץ מהשטח, מהציבור, למדינה שנוכל לעבוד ביחד וללחוץ על הפוליטיקאים. יש הרבה עמותות בתחום הזה, אנחנו לא היחידות. ככל שיש יותר לחץ מהשטח, מהציבור, למדינה אין לאן לברוח. אני מקווה שהמדינה תבין שאין ברירה אלא להקצות תקציבים."

את התקציבים היא מקווה שיקצו להקמת מקלטים לנשים, מרכזי שיקום ומקלטי גברים. למקלטי גברים תפקיד שהוא מעבר לעונש לצד האלים – עליהם לפעול לשיקום גברים אלימים. גם המעטים שנכנסים לכלא על מעשיהם משתחררים ממנו בסופו של דבר. ואז מה? מי תהיה הקורבן הבא? התשובה המתבקשת של המציאות שעלינו ליצור היא – אף אחת.

מעין קרת, 5/י'

לא תמיד יש חשבונו בנק, וגם כשישנו חשבון, אין אליו תמיד גישה, והן מתות מפרח מהיום שאחרי. זאת ממש תמיכה נפשית, אנחנו מנסות לעזור עד שזה יוצאות."

הן מסייעות לנשים גם לאחר היציאה מהבית, למשל על ידי הפניה לעמותות המסייעות. הן מוצאות עוד רכבים יצירתיות לעזור לכל מי שרק צריכה. "יש לי קבוצות ווטסאפ של גרושות – אז זה למי יש מכונית כניסה או שולחן אוכל או מיטה, ואז לחפש הסעה וטרנדרים... זו פרודורה, אבל יש הרבה נשים שעוורות, מפעילים מסלול כזה ומספקים לאישה ולמשפחה את מה שהם צריכים".

בשנה שעברה שיתפו א' והיה פעולה עם עיריית במרכז הארץ בפרוייקט מיוחד של קהילת סורגות, שהביאו את תוצריהן למקום נשים בעיר. "אנחנו עושות קמפיין ומעלות את המודעות איפה שאנחנו יכולות. לפני שנתיים עשינו קמפיין מיוחד על האלימות השקופה. לאלימות יש הרבה פנים – כלכלית, נפשית ופיזית, ואף אישה לא צריכה להיות במצב שהיא סובלת ממנה. הקמפיין הזה ריבר דווקא על האלימות השקופה, שהיא לא פיזית, שלא רואים אותה על הגוף. הרבה נשים חיות ככה, ובגלל שקל להסתיה, קל גם להישאר רציני לעורך את המודעות, אז לקחנו שחקניות – נשים חזקות, 'מצליחניות'."

"נשים מפחדות להיחשף, הן הרבה פעמים מתביישות בוה. זו גם אחת המטרות שלנו – אין לכן כמה להתבייש. מי שצריך להתבייש זה אותו גבר אלים שפגע בכן. על הבסיס הזה הוצאנו את הקמפיין, ואמרנו שזה יכול לקרות לכולן וצריך לקום ולהתאושש מזה, עם הפנים הלאה."

"למדינה אין לאן לברוח"

ובכל הסיפור הזה, מה עושה המדינה? איציק שמולי, שר העבודה והרווחה, שם לעצמו מטרות – אפס נרצחות בשנה, אפס אלימות במש' פחה. "מה יהיה עוד חורש, עוד חודשים, עוד חצי שנה – אני לא יודעת", מודה א' בעצב. "אנחנו כל הזמן מנסות לדחוף, במשך השנה וחצי האחרונות

המטרה: אף אחת

כמאתיים אלף נשים סובלות מאלימות במשפחה וכחצי מיליון ילדים עדים לאלימות כזאת • "בישראל איפה שקשה, אין הרבה עשייה, לצערי. צריך לעזור פה שיה ציבורי וללחוץ על הפוליטיקאים", אומרת א', שעזבה את הבית לאחר שספגה אלימות מצד בעלה לשעבר והחליטה לפעול לשינוי המצב

את המאבק לשלב של עשייה ולא רק צפייה מהצד, החליטו להפוך את העשייה לרשמית ולהקים את עמותה. א': "ככה גם הרגשנו. ברגע שהתחלנו במסגרת העמותה להתראיין לתקשורת גם על סרבנות גט וגם על אלימות במשפחה, נהיינו כתובת לנשים שחוות אלימות ושחייבות להת' גרש". אמנם העמותה, אך פעילותה המורחבת עברה לעמותה אחרת.

ההיפגש' השתיים נפגשו עם חברות הכנסת שולי מועלם, אורלי לוי-אבקסיס ועם איילת שקד, שכינה אותה באותם ימים כשרת המשפטים. הן הסכימו להן שאם החוק הזה יעבור, הוא ימש ככלי סחיטה לגברים אלימים. "גם אני וגם ה' יצאנו מבית אלים, שתינו לא קיבלנו גט והרגשנו שאנחנו חייבות לזעזע. אז יצאנו מחאה תחת הכותרת 'סיפורה של שפחה', שהתוכנו במדים כמו הסדרה והפגנו מול הבית של איילת שקד ובעוד מוקד מרכזי בתל אביב. המסר היה שנשים זה לא רק רחם, ואי אפשר שתינו בהליך גירושין, שתינו לא מקבלות גט. לשתינו יש ילדים באותו גיל, תינוקות. ואנחנו מרביות מאותה תשוקה שחייבים לעשות שינוי, חייבים להקים זעקה, זה לא יכול להיות. ההלטנו אחרי שהחלו להיפגש עם חברי הכנסת והעלו

כישלון המין האנושי

נכשלונו. כל אחד ואחת מבני האנוש במדינה הזאת, בעולם הזה, נכשלו בכך שהגענו לעולם שבו דבר כזה יכול לקרות. 30 גברים על אישה אחת. אני חושבת שאף אחד מאיתנו לא מבין את זה עד הסוף. 30 איש זה כ"י תה שלמה, זה יותר ממספר המדינות באיחוד האירופי, זה יותר ממכמות האנשים שיכולים להתקבל במקום סגור, על פי הנחיות משרד הבריאות. זה כל כך הרבה אנשים. אונס, כשהוא אחד על אחד, זה הרבה הכי מוזעזע בעולם בעינינו, ואני לא יכולה לדמיין את המספרים האלו, את הוועיות האלו. בכל פעם שאני פותחת את העיתון, שמעתי חודשות בטלוויזיה או אפילו הולכת ברחוב, נשברת בי חתיכה. נעלמת לי התקווה באנושות, כשאני רואה שאנשים מהללים את "בני הטובים" שחוו רים מאיה נאפה, כשאני רואה את הגרפיטי בתיכון בכפר סבא, כשאני קוראת את הטוקבקים על הבחורה באילת שאומרים: "אם היא לא רצתה שישכבנו איתה, אולי היא לא הייתה צריכה להתלבש חשוף". בכל פעם שאני רואה משהו כזה, נשברת בי עוד חתיכה, כי אני לא רואה איך אנחנו יכולים להיות בעולם עם אנשים כאלו.

אנושות? אני מתביישת באנושות. כשהוא מה שקורה בחוץ, אני מתביישת בהבנה שבסופו של דבר הם גדלו במדינה שבה אני גדלתי. התנכחו באותה מערכת החינוך והם יכלו באותה המידה לגור בית לידי. אני מתביישת בנו כחברה, על שאיפשרנו לאנשים כאלו לעשות מעשים כאלו. וכולנו אשמים.

רונה ניסן, 5/י'

"איפה השר לענייני רצח נשים?" – הייתה השאלה על השלטים שנישאו בהפגנה בכיכר הבימה בתל אביב, ב-18 במאי 2020. נכון לנקודת הזמן ההיא, 11 נשים נפלו קורבן לרצח על ידי קרוב משפחה מדרגה ראשונה. עד כתיבת שורות אלה נרצחה עוד אחת. ההיגיון אומר שבין כתיבת המשפט הזה עד שיראה אור, המספר יגדל. מהו אותו היגיון מעוות שמוכיל אותי למסקנה, שבלתי נמנע שקרוב משפחה מדרגה ראשונה ירצח אישה נוספת? כלומר את אשתו, האדם שהוא אמור לאהוב יותר מכול. קשה למצוא היגיון ברצח. קל יותר להאשים את מצבו הנפשי של הרוצח – בעיקר כשמדובר ב-12 רוצחים רק השנה. עשרים בממוצע. יש מקום במוסדות הטיפוליים לעשרים אנשים. מקסימום נכלו אותם. קל לטפל בעשרים אנשים. ומה עושים עם מאתיים אלף?

"חייבים לקיים זעקה"

לא, אין מאתיים אלף רוצחי נשים בישראל. אך רצח הוא רק צורה אחת שבה מתבטאת אלימות במשפחה. לפי מדר האלימות של ויצו לשנת 2019, כמאתיים אלף נשים סובלות מאלימות בבית, ומהצי מיליון ילדים עדים לאלימות. לכ' תוב כי כל העולם נגרם לא תהיה הגומה. אמנם בשנים האחרונות כבר לא מקובל להכות נשים, אך ההתייחסות אלימות לכלכלית, מילולית ול' סרבנות הגט רחוקה מהחוק שנות אור. ב-2017 עזבה א' את הבית כשהיא עם בעלה לשעבר. היא לא עשתה זאת כנערה פורקת עול, אלא דווקא כאם טרייה, בתמיכת משפחתה. "עזבתי עם תינוק", היא מספרת. "הוא היה אלים, בעיקר נפשית. הוא היה מקלל, לא מדבר איתי מיום שלמים. היו פעמים שהוא היה מתקרב אליי בצורה מאיימת ומנער אותי. הוא לא רצה לתת לי גט".

בעודה מחפשת תמיכה בפייסבוק קרוב נשים נוספות שעברו חוויה דומה, נתקלה א' בפרסום על

הכימאדה

מדליית ארד למיכאל בלגולה

בלגולה, שהגיע לכפר בתוכנית נעל"ה, זכה להישג באולימפיאדת הכימיה העולמית, בזכות גיוס מוטיבציה אישית גדולה ותמיכה מצוות הכפר

ללמוד פיזיקה ומחשבים, אבל בכפר, במסגרת תוכנית קדם-רפואה, היו לנו קורסים אקדמיים בסיסיים, ומוזה הכל התחיל.

"כדי להבין כימיה ומה קורה בתוך המקצוע התחלתי מהקורס הכי בסיסי באוניברסיטה הפתוחה. בשלב כלשהו אמרו לי שיש כימיאדה, ורציתי להשתתף כדי לאתגר את עצמי קצת. בכיתה י"א הגעתי לגמר והשתתפתי בו (לא זכיתי בשום דבר), ואז הבנתי שאני אוהב כימיה ורוצה להגיע לנבחרת.

"לכימיאדה מתכוננים כמו לבחינה רגילה, אלא שזה היה יותר לימוד עצמי. למדתי הכל דרך יוטיוב ואתרים באינטרנט ובסוף פתרתי את המבחנים של השנים הקודמות. כמוכן, עזרו לי מאוד המורים לכימיה בכפר הירוק, שהסבירו לי חלק מהנושאים שלא מצאתי באינטרנט או שלא הבנתי.

"לדעתי, כדי ללמוד משהו באופן עצמאי מספיק רצון גדול ומוטיבציה לזה. הייתי נבחרת כימיה, שנתנה לי הרבה כלים כדי ללמוד עצמאית את כל הנושאים הדרושים. היו גם שיעורים עם הצוות של הנבחרת.

בלגולה. היוטיוב בתפקיד המורה

מיכאל בלגולה, תלמיד י"ב/10, זכה במדליית הארד באולימפיאדת הכימיה העולמית (הכימיאדה), ב-20 ביולי 2020. מוקדם יותר השנה זכה מיכאל במקום הראשון בכימיאדה הארצית לתלמידי כיתות י"א-י"ב. לרגל ההישג המדהים, מיכאל מספר על עצמו ועל התחרות: "שמי מיכאל בלגולה, בן 19. הגעתי לארץ מרוסיה ב-2016, מעיר קטנה מאוד בשם שטורה, שמסביבה רק יער וביצות. עליתי בלי ההורים בפרויקט נעל"ה, וההורים הגיעו לאחר שנה, ב-2017.

"למדתי 5 יחידות מתמטיקה, אנגלית ובי-מגמות-כימיה, פיזיקה ורוסית. בהתחלה היה קשה בשל השפה וההבדל בתרבות, אבל לאט לאט השתלכתי, כי חשבתי שהדרך הכי טובה ללמוד שפה זה לדבר עם השכבה. עזרה לי גם ההשתתפות בחוג רובוטיקה, שבו היו רק צברים. בנוסף אני מצייר בפוטושופ והייתי חבר נבחרת הרובוטיקה בכפר (GreenBlitz #4590)

"בעבר לא אהבתי כימיה כל כך. רציתי יותר

כבוד לאור גלובוס בן ה-17, שהוכתר כאלוף ישראל בשחמט עד גיל 18! כבוד לסגנון עידו גורשטיין, לרועי צמח שזכה במקום השלישי ולרועי ארליך - במקום השישי

סטארט-אפים

תשוקה מנצחת

DriveAlive הוא קודן חכם לרכב שנועד למנוע תאונות נהיגה בשכרות • על הסטארט-אפ של תלמידי הכפר, שזכה במקום הראשון בתחרות

איך מונעים תאונות כתוצאה מנהיגה בשכרות? אורי כהן (י"א/6) הוא חלק מצוות הסטארט-אפ DriveAlive יחד עם איתי כהן, י"א/7, נדב אווירן, י"א/4 ועידו שרון, ט"ז/7, שפיתחו מוצר מיוחד וזכו עליו בתחרות סטארט-אפים. בעקבות ההישג שאלנו מספר שאלות על המוצר ועל תהליך יצירתו.

מה השם ומטרת הפרויקט? באיזו מגמה ומי הנחה אתכם לאורך כל הדרך? DriveAlive הוא קודן חכם לרכב שמיטרתו למנוע תאונות נהיגה בשכרות. הקודן מזהה לפי טביעת אצבע, אם רמת האלכוהול אצל הנהג גבוהה מהמותר וכך מונע ממנו לנהוג במצב זה. עבדנו על הפרויקט במסגרת GSA בהנחיית יהודה אור ובתמיכת ההורים ואוניברסיטת תל-אביב. ספר לנו על תהליך העבודה - הפגישות,

צוות DriveAlive, זכו במענק כספי, טיור בעמק הסיליקון ובגישות עם משקיעים פוטנציאליים

צורת העבודה והאווירה בצוות.

"עבדנו שעות רבות בכ"פ

פר ומצאנו את עצמנו ישנים לא פעם במקום הנפלא הזה. כל אחד גר במקום אחר, והכפר הוא המקום היחיד שהתאים לפגישות. במשך השנה גם נפגשנו באוניברסיטת תל-אביב והרצינו בליל המדענים, אך לדעתי, גולת הכותרת של הפרויקט הייתה התחרות עצמה".

נתקלתם בקשיים במהלך העבודה? "הקשיים נסבו סביב גיוס כספים. בכסף מהתחרות הצלחנו לבנות אב-טיפוס. לא פעם קיבלנו דחיות רבות, והייתה הרגשה של כאוס, אולם בסופו של דבר הצלחנו לייצר מוצר שאנחנו גאים בו ושלמים איתו לגמרי". אילו כישורים, לדעתך, צריכים להיות לתלמידים שרוצים להגיע להישגים במג-

מה זה זי?

"חשוב מאוד שתהיה עבודה טובה ומועילה; תושייה

רבה, למרות מהמורות וקשיים בתהליך; אהבה ונכונות להשקיע בפרויקט. התלמידים לא צריכים ידע מקדים, רק תשוקה".

כיצד השפיעה מגפת הקורונה על עבודתכם לקראת התחרות הארצית?

"בתחרות משתתפות 1,200 קבוצות - זוהי תחרות גדולה מאוד. הקורונה הוסיפה מעמד סה וקושי לעבודה מרוחק, כשהעבודה בווטסאפ הייתה יעילה אך לא פשוטה.

"גם הפרזנטציה הייתה מן הקשות. היות שהקבוצה שלנו התבלטה בהצגה פרונטלית מרשימה וכימיה בין חברי הקבוצה, דרך הזום הרגשנו שאיבדנו חלק גדול מהכוח ומהייחודיות שלנו. התוצאה הייתה שזכינו במקום ראשון".

מלבינים את פניהם ברבים

האם צביעת הפנים כשחור גזענית בהכרח? • טור דעה על Blackface, גזענות ותקינות פוליטית

ברק שמיר במחווה לקובי בריאנט המנוח

מבלי להיות גועז שטני ואויב הנאורות. לטעמי, זוהי טענה מגוחכת, שכן אימוץ של מאפיינים תרבותיים וגזעיים נעשה ברוב המקרים בתום לב וכתוצאה מההשפעה הטבעית בין תרבויות. אתן דוגמה אישית: בפורים של כיתה ג' התחפשתי לאל המצרי הורוס. עמי צפון אפריקה מאופיינים בגוון עור כהה משלי ובשיער כהה, ולכן רכשתי גרביונים כהים שישוו לגופי מראה שווף יותר וצבעתי את שערי בשחור. הרי לא הגיוני שאל מצרי יראה כמו ילדה יהודייה-אירופאית בלונדינית!

האם תמר בת התשע הייתה גזענית? או שמא הייתה מודעת למאפיינים הגזעיים של גיבורי התרבות שלה ולא מוכנה להתפשר על אותנטיות התחפושות שלה? אחסוך ממך, קורא/ת יקר/ה, את המאמץ. אינני גזענית. גם ברק שמיר לא גזען, מן הסתם, אלא סתם לא מעורכן חברתית ולא בקיא בטאבוים האמריקאיים. ההבדל המהותי בין התחפושות האלו לבין מופעים גזעניים הוא המניע.

הכוונה ניכרת בביצוע

גם "ארץ נהדרת" ספגה ביקורת על צביעת גופם של שחקנים בחום לטובת גילום דמותו של הכתב ברהנו טנגיה ומנחת הטלוויזיה אופרה וינפרי, בטענה שאלו היו הצגות נלעגות של אותן דמויות. אולם החיקויים של טנגיה ווינפרי אינם החיקויים הנלעגים היחידים בתוך תוכנית רצינית וחמורת סבה. כל חיקוי בתוכנית הוא נלעג. השאלה כאן היא: האם צבע עורם של מושאי החיקוי הוא מושא הלעג? דמותם הצבעונית (בהיעדר מילה טובה יותר) זיכתה אותם בחיקוי בתוכנית סאטירה, שיוורת על כולם. ללא הבדל דת, גזע או מין. שינויים במראה הקאסט, כגון צבע עור, שיער, עיניים ואפילו מין ביולוגי, נעשו עבור כל דמות ומאפייניה.

השורה התחתונה (מבחינתי) היא שהעיקר הכי וונה. ובמקרים האלו הכוונה ניכרת בביצוע. תחפוש לא מוזיקה, השואלת מאפיינים תרבותיים, איננה גזענית. ההבדל בין התמונה הימנית לתמונה השמאלית, למשל, זהה להבדל שבין קריקטורה אנטישמית של היהודי הנכלולי ובין אדם שאינו יהודי המגלם יהודי בסרט.

אסתיג ואומר, שניצול וביוזי האדם השחור ות רבותו הם פצע שמדמם עד היום בחברות מסוימות, ויש להתחשב בכך. אי-אפשר להגיד לאחרים ממה להיעלב, אך בו בזמן אין לאמץ כל מגמה תרבותית אמריקאית עכשווית ולקטלג כגזענית כל פעולה שהשמאל הקיצוני בארצות-הברית מוקיע. בייחוד לא בנווה המדבר הקטן שלנו במזרח התיכון.

תמר אברהם, י"ב/4

← סערה תורנית פרצה בחודש ספטמבר בר בעקבות מחווה שעשה הדוגמן ברק שמיר לכדורסלן המנוח קובי בריאנט, שבעקבותיה הואשם בגזענות. שמיר צבע את גופו בצבע חום ולבש את מדי קבוצת לוס-אנג'לס לייקרס. את התמונה הוא העלה לאינסטגרם כמחווה של הערצה והשתתפות בצער המשפחה והאוהדים ביום הולדתו של בריאנט. בעקבות התגובה הציבורית הנועזת התמונה נמחקה מהשבון האינסטגרם של שמיר.

מי שצפה במחווה, חשב כנראה שמדובר במעשה סר טעם ודי נלעג. לו הייתי מתה טרם זמני ומותירה ערת מעריצים שבורי לב, הייתי מעדיפה שיימנעו ממחווה בסגנון הזה. אך הדיון בסוגיית הטעם הטוב איננו גרעין השערורייה – אלא צביעת הגוף והפנים בצבע חום.

השחרת הפנים – "Blackface", נחשבת כיום לטאבו מוחלט בתרבות האמריקאית, שכן בתקופה מסוימת היא נועדה כדי להשפיל אנשים ממוצא אפריקאי.

השורשים ההיסטוריים של התופעה, ושל הביקורת עליה, נעוצים עמוק בתקופה שבה שחקנים לבנים הופיעו במופעי בידור בתפקידי שחורים וצבעו את פניהם בשחור. אז, אי שם במאה ה-19, לשחקנים שחורים היה אסור להופיע על במות או בפני קהל לבן.

המופעים האלה נקראו "מינסטרל". הם נודו ערו להציג בפני קהל לבן את חייהם של שחורים באמריקה. הדמויות ה"שחורות" במופעים היו סטריאוטיפים נלעגים של אפרו-אמריקאים, והמופעים עצמם היו ברובם גרסה נלעגת של חיי השחורים באמריקה, ש"הונגשה" לקהל הלבן. בפועל מופעי המינסטרל שימשו כלי להנצחת סטריאוטיפים גזעניים, ולבטח שיעשו פחות את הקהל השחור – שאת חייו התיימרו להציג.

אין כאן שום בדיחה

צביעת הפנים בשחור על ידי שחקנים לבנים הייתה מקובלת בתעשיית הבידור האמריקאית עד ראשית המאה ה-20. המופעים הללו נפסקו מוזמן, אבל הטראומה של הקהילה השחורה בארצות-הברית מהגזענות שהם ביטאו, נותרה כפצע פתוח. כיום מופעי מינסטרל מעלים תחושת קבס בקרב אנשי העולם הנאו, ובשנים האחרונות נמצאו אשמים בבתי הדין של הרשתות החברתיות מפני רסמים שהתחפשו לכהי עור (דוגמה בולטת היא ראש ממשלת קנדה ג'סטין טרודו).

האם המחווה של שמיר לועגת לצבע עורו של בריאנט באותה צורה שבה לעגו לשחורים מופעי המינסטרל? התשובה היא – לא. עם כל הכבוד ל"עליהם" ברשת, שמיר בסך הכל התחפש לא ליל נעוריו. הוא רצה לפאר אותו (בדרכו האהמה... ייחודית). אין כאן שום בדיחה על חשבון הקהילה האפרו-אמריקאית. הביקורת כלפי שמיר היא הד של מגמת התקינות הפוליטית האמריקאית, השואפת לתקן את העוולה ההיסטורית שממנה סבלה הקהילה השחורה. באמצעות מיגור תופעת השחרת הפנים, כביכול ממגרים את הגזענות שהיא מייצגת.

וכאן מגיעה השאלה החשובה: מתי הופכת צביעת הפנים בשחור לאקט גזעני?

לדעת המודעים חברתית בינינו, התשובה היא – תמיד. אין דרך שבה אדם יכול לצבוע את פניו בשחור, או לשוות לעצמו כל מאפיין של מיעוט,

מצטיין כלל בית ספרי יורם לביא

מצטייני הכפר

עובדי הכפר בחרו את המצטיינים לשנת תש"ף:

בית הספר:

בתיה שמעי

שירי כהן-גינסור

נינה מירנדה-ברקנפלד

עומרי נחושתאי

אורנית שור-גריןבאום

נופר כהן-עמית

יועצת:

ליאורה לבנסארט

פנימייה:

אנדרי בוסלוב

אמנים:

מור גלאון

ריקי לוי דינר

יעל בנקל

משפחתונים:

ענת בן דרור

רותם לגזיאל

חדר האוכל ומטבח:

צגה וולדה מרים

שחרור שחט

כפר:

יובל פז

עובד מצטיין כלל כפרי:

יורם לביא

כמוכן, היו מחנות אימונים, אבל השנה פחות בגלל הקורונה.

"זה לא באמת שונה מלימודים בבית הספר, אבל הנושאים יותר מורכבים, וסוג השאלות הוא שונה לגמרי, יותר לכיוון של מחשבה והבנה מאשר ידע.

כדי לזכות בתחרות צריכה להיות הבנה של הנושאים. צריך להבין איך לחשוב, מאיזה צד לפתור את התרגיל. נדרש הרבה זמן כדי ללמוד את זה, וגם אני לא כל כך למדתי עד הסוף.

"בתחרות היו שני מבחנים, באחד מהם שמונה שאלות, וצריך לענות על כולן. במבחן השני יש חמישה נושאים שונים, ובכל נושא שלוש שאלות, שמתוכן צריך לענות על נור" שא אחת. בכל שאלה יש תמיד כמה סעיפים, והניקוד הוא כמעט כמו במבחן רגיל-ההבדל הוא שכאן יכולים לתת נקודות אם חשבת בכיוון הנכון.

"הופתעתי מאוד מהזכייה שלי במקום השלישי. הייתי בטוח שלא אקח את אחד המקומות הראשונים, מפני שהשנה היה מבחן קשה מאוד.

"הנהלת הכפר הירוק, ד"ר קובי נווה (סי"סקו), המורים לכימיה, מורי הכפר ובכלל, כל מי ששמעו על הזכייה שלי, שמחו מאוד על ההישג. רכות נעל"ה בכפר הירוק עדינה ברגר אירו סיפרה על זכייתי גם למינהלת נעל"ה, ומנהלת תוכנית נעל"ה ישעיהו יחיאלי שלח את ברכתו החמה לי, למשפחתי ולכפר הירוק".

ביצד נודע לכם על הזכייה והניצחון?

"דרך הזום התבשרנו בזכייה. הפרס שקיבלנו הוא מענק כספי וליווי מצוות מארגני התחרות לסיור חווייתי בעמק הסיליקון, כולל פגישות עם משקיעים פוטנציאליים". תודה לאורי ולצוות DriveAlive, כולנו גאים בכם!

אריאל מאיק, י"6/6

בהתרה: בגיליון יוני 2020, בדיווח על תחרות הסטארט-אפים drive alive, מלבר שמו של יהודה אור, מנהל בית הספר לסטארט-אפים, נשמט שמם של חברי הקבוצה: איתי כהן, י"א/7, אורי כהן, י"א/6, נדב אוירן, י"א/4, ועידו שרון, ט'7/7

פגישה עם אלתרמן בקפה כסית

כשלומדים על שנות ה-20 וה-30 בארץ ישראל באמצעות סיורים, שירים והצגות, אין פלא שזוכרים את החומר ובעיקר נהנים

הנה מה שחשבו כמה מחברי לכיתה: נועה ברנר: "נהניתי ללמוד דרך שירים והצגות, היו צחוקים כשהכיתה שרה יחד". נעם נאמן: "דרך הלימוד הלא-קונבנציונלית של ורדה, הכוללת סיורים, שירים והצגות, תרמה להבנת החומר והשתרשותו במוחי". עלמה בירן: "הנושא הועבר בדרך יצירתית ומהנה, שעזרה לי להבין את החומר טוב יותר וליהנות בעת למידתו". רעות הימוביץ: "חווית הלימוד הייתה מיוחדת ומהנה. נהניתי להשתתף בהצגה ובשירת השירים". תמר פז: "הייתה חוויה מעצימה ומרתקת. בזכות ורדה, ראיתי את ההווה שבהיסטוריה והבנתי את חשיבות העבר בחיינו כיום".

נגה קר ט' 3/

תמונה אותנטית על התקופה

השנה למדתי שיעורי היסטוריה עם ורדה קרין, ובמהלכם למדנו על העליות בשנות ה-20 וה-30 לארץ ישראל. השיעורים היו מעניינים, חווייתיים ויוצאי דופן בעיקר משום שלאחר הצגת החלק התאורטי בשיעור, המורה לימדה אותנו שירים שנהגו לשיר באותה התקופה. כך לדוגמה שרנו את השירים "גן השקמים", "שירת הנוער", "חולצה כחולה" ו"בדרך לתבור". אלו המחישו עבורנו את הלך הרוח באותה העת בארץ ואיפשרו לנו לקבל תמונה אותנטית על התקופה.

עידו אביב, ט' 3/

במהלך שנת הלימודים תש"ף למדנו על ארץ ישראל בתחילת המאה ה-20 בהנחיית המורה ורדה קרין.

בחדש ספטמבר יצאנו לסיור בתל-אביב וביקרנו באתרים היסטוריים - קולנוע עדן בנווה צדק, בית הכנסת הראשון של תל-אביב, בית ביאליק, בית הקברות על שם טרומפלדרו, מוזיאון ההגנה ועוד. מלבד הסיור למדנו לשיר שירים רבים שנכתבו בשנות ה-20 וה-30 או בהשראתן. השירים הכניסו אותנו לתקופה שלפני קום המדינה ועזרו לנו להבין איך נראתה ארץ ישראל של פעם - התיישבות, חלוציות, תנועות נוער וציונות. שרנו שירים, כגון "חולצה כחולה", "גן השקמים" - העוסק בראשית ימיה של העיר תל-אביב הנוסטלגית, "פה בארץ חמדת אבות" - המתאר את שאיפת היהודים לע"ל ולת לארץ ישראל, ועוד שירים רבים. דרך המוזיקה הצלחנו ללמוד את החומר ואף ליהנות ולצחוק למשמע הזיכרונות של ילדי הכיתה.

יחד עם ורדה, המורה שלנו להיסטוריה ואזרחות, הרמנו הצגה ופנטומימה על התקופה המדוברת. תלמידי הכיתה המחזו את פגישתם של נתן אל-תרמן המשורר הדגול, חנה רובינא - הגברת הראשונה של התיאטרון העברי, ציונה תג'ר - ציירת ארץ ישראלית, אלכסנדר פן ואברהם שלונסקי - משוררי היישוב של אותה התקופה וגם אחריה. הפגישה נערכה בקפה כסית, שבו נהגו לשבת בעיקר אנשי הבורסה של תל-אביב.

לצד ההמחזה, ההצגה, הפנטומימה והשירים, קבוצה אחרת יצרה טריאלוג בין הערבים, הבריטים והיישוב היהודי באמצעות ראפ הומוריסטי. החומר המעמיק, המעניין והחשוב הזה נלמד במספר דרכים שתורמו להבנת הנושא. כל תלמיד שלא הצליח להתחבר לחומר הכתוב, למד דרך השירה, הסיורים, המוזיקה וההצגות - דרך יצירתית להפנים את החומר. המסקנה: ללא ספק, בדרך של המחשת הנושא כל תלמיד יבין טוב יותר את חומר הלימוד וייהנה ממנו.

מפצחת סדרתית

בתחילת השנה סיפרו לנו על פרויקט בשם "מילדות לבגרות". בהתחלה לא הבנתי מהו הפרויקט, אך ידעתי שזה מחליף את עבודת השורשים. במהלך השנה קיבלנו מגוון עבודות חקר וכתיבה במקצועות שונים: בהבעה ובלשון קיימנו ראינות עם בני משפחתנו על האבנים הגדולות בחיינו ועוד מספר עבודות משמעותיות. בחינוך כתבנו דפי צפייה בעקבות סרטים עם מסר שראינו במסגרת השכבה. בספרות כתבנו על אבני מסע, על יצירות שבהרנו הקשורות למסע שלנו מילדות לבגרות.

למשל, ראינתי את סבתא שלי ליאורה ושאלתי מהו המאכל שהיא הכי אוהבת ואם יש לזה סיבה כלשהי? תשובתה: "הכי אהבתי כילדה גרעינים שחורים. אז היו מוכרים גרעינים שחורים במעין עגלה, שמוכר הגרגרים שקראנו לו גרגרג, הוא היה מכין קונוסים מנייר עיתון ושופך גרעינים שחורים. אני מאוד אהבתי את זה. אינני יודעת אם קניתי כל יום, אם היו נותנים לי כסף. אני זוכרת שהגרעינים הטובים בארץ היו ברמלה. היינו נוסעים הרבה עם אמא שלי, שהייתה לה מכור נית - שזה היה דבר נדיר - לתל-אביב ולבקר את סבתא, ותמיד היינו עוצרים לאכול גרעינים. זה היה טעם גן עדן. אחר כך בצנא, כשהייתי חוזרת הביתה, הייתי קונה חצי קילו גרעינים ומחסלת את זה. דודה שלי, שגרתי אצלה, קראה לזה בשם הרוסי סמצקה. כשנסעתי לטיול באוקראינה שנים אחר כך, ראיתי מוכר גרעינים בגינה, וזו הייתה המילה היחידה כמעט שידעתי ברוסית - סמיצקה. והמור כר אמר: דה, דה. זה היה מאוד מיוחד".

בראינות עם בני משפחתי למדתי מי אני ומאיפה באתי, ולמדתי גם על עצמי - מהם ערכי והשקפותי, מהם הדברים המשמעותיים בחיי. כל העבודות מוצגות באופן יצירתי, נשמרות בתלקיט, כלומר תיקייה, שתישא איתנו לכל החיים. נהניתי מאוד בפרויקט ולמדתי המון, היה נפלא!

אילון שמעוני, ח' 2/

שתקה למען המשפחה

ויקטוריה רודנייב הייתה ילדה, כשאביה נהרג במלחמת העולם השנייה ואימה הפכה לסטליניסטית גאה • שמענו את סיפורה המרתק בתקופת המשטר הטוטליטרי בברה"מ לשעבר

"מרדנית". ויקטוריה בהרצאה

כל התראה הם הורידו אותה בביתה. המקרה מוזעזע אותה עד היום, והיא לא מבינה את פשרו. בגיל שבע ויקטוריה נשלחה לקומסומוול, שם עברה שטיפות מוח, בידיעה שעליה לכבד את המנהיג מתוך יראה וכבוד. באותה תקופה ספרים וקומיקסים רבים היו מיועדים לילדים, וכל מה שנכלל בהם היה מגוון של שטיפות מוח בצעירים ובתמונות להאדרת המנהיג.

ההרצאה הייתה מעניינת מאוד ומעשירה והתנהלה באמצעות שאלות שאלות מהקהל. שמחתי מאוד באופן אישי ללמוד על נושא זה ולהעשיר את הידע שלי בו, מכיוון שגם סבתי סלמה עלתה מברית-המועצות לשעבר, וחשוב לדעת על העבר של המשפחה שלנו, כי רק ככה נוכל לחיות בעתיד טוב יותר.

לורן יודיסקי,
3/ט

רודנייב, שחיה באותן שנים בברית-המועצות, בזמן המשטר הטוטליטרי בהנהגת סטלין. אביה נהרג במלחמת העולם השנייה ואימה הייתה סטליניסטית גאה, כאשר ויקטוריה "המרדנית" כבר הבינה את הבעייתיות במערכת השלטון.

ויקטוריה שיתפה שהיה לה קשה מאוד לחיות באותה התקופה. היא הבינה עד כמה השלטון היה לרעת האזרחים, אך לא יכלה לומר דבר עקב נאמנותה של אמה למנהיג, דבר שהיה פוגע במשפחתה עד מאוד, לכן העדיפה לשתוק. היא גם שיתפה עימנו אנקדוטה מעניינת. יום אחד, כאשר עמדה לחזור הביתה ליד בניין המשטרה החשאית (קג"ב), רכב שחור עבר לידה ברחוב ואיש קג"ב דרש ממנה להיכנס לרכב. ויקטוריה ההמומה חשבה במשך כל זמן הנסיעה, כיצד להימלט מהמקום הנורא עם האנשים הלא-ידועים והמאיימים. הנסיעה ארכה 20 דקות וכלי

במהלך החודשים האחרונים הסתגלנו לשגרת לימודים חדשה, הכוללת שהייה ממושכת מול מסך המחשב ולמידה דרך אפליקציות שונות, כגון זום וכיתה מקוונת במשוב. במהלך חודשים אלו, במסגרת שיעורי היסטוריה, למדנו על המשטר הטוטליטרי שהיה יציב ואיתן בברית-המועצות במאה הקודמת. למדנו כיצד התפתח המשטר, מניין הוא הגיע, על מהפכות בכלל ועל קורות חייהם של המנהיגים לבין וסטלין. בתקופה הקומוניסטית בברית-המועצות לשעבר לאזרחים לא הייתה החירות לצאת מהמדינה וב-ווראי שלא הייתה להם הכוח להביע דעה חופשית ולמתוח ביקורת על השלטון.

באותן שנים ולמעשה עד לא מזמן היה קיים גם העיתון "פראברדה" (אמת ברוסית), אך כל שהיה בו אלו שטיפות מוח ושבתים על המנהיג. ביום ראשון 24.05.2020 הגיעה להרצות לנו ויקטוריה

עולים על מסילת העתיד

כלי בזבוז זמן בנמלי התעופה ועם מנועי חשמל נקיים וזמן נסיעה מינימלי – הרכבות המהירות עשויות לעקוף את המטוסים כאמצעי התחבורה הירוק של העולם

לחכות בתור ועוד) ופוטנציאל לעיכובים רבים בשל שינויים בלוח טיסות.

הרכבת המהירה הראשונה בעולם, השינקנסן, נחנכה ביפן בין טוקיו לאוסקה לכבוד האולימפיאדה של שנת 1964. מאז מדינות רבות, בעיקר באירופה, פרסו רשת רכבות מהירות. TGV הוא מיום הרכבות המהיר הראשון והמפותח ביותר באירופה. במרכזו רשת מסילות, שיוצאת מפרז'ז לכיוון דרום (ליון ומרסיי), מזרחה (שטרסבורג), מערב וצפון (בריסל ולונדון). אף שהעבודות על הרשת החלו כבר בסוף שנות ה-60, קטעים ממנה עדיין לא גמורים. בעתיד צפויה הרשת לעבור את הגבול הצרפתי לעבר ברצלונה, מדריד, פרנקפורט ובול. רכבות ה-TGV נעות במהירות של 300 קמ"ש באופן סדיר. בניסוי שנערך בשנת 2007 שבר ה-TGV את שיא העולם במהירות לרכבות על פסים עם מהירות של 574.8 קמ"ש.

Thalys הוא שירות רכבות מהירות בינלאומי, שהחל כקו הרכבת המהיר בין פריז לבריסל. מסילת הרכבת של Thalys משותפת עם שירות הרכבות הצרפתי TGV והוא מקשר בין פריז, אמסטרדם, אוסטנה, קלן ואסן. החברה מפעילה שירות עונתי גם למרסיי ולבורסן-מוריס. בשנת 2012 נסעו כ-6.6 מיליון נוסעים ברכבות החברה. ואלו רק שלוש דוגמאות מתוך 14 המיזמים המוכרים של רכבות מהירות ברחבי העולם בכלל ובאירופה בפרט.

מדענים משערים, שאם נסיעה ברכבת מהירה תתקצר עוד יותר ותהיה זולה מטיסה, אנשים ישתמשו בה יותר ויפחיתו משמעותית את השימוש בטיסות. אם יהיו בכל אירופה מסילות מתאימות, ומספר הרכבות המהירות יגדל בהתאם, נוכל לצמצם מעל 25 אחוז מהטיסות ביבשת ובהתאמה, להפחית את זיהום האוויר. אלו מספרים משמעותיים מאד. כמובן, על מנת שתהליך זה יתקיים, יידרשו הממשלות לעבור בשיתוף פעולה ולהשיקע משאבים רבים בפיתוח רשת מסילות מתאימה.

לין גור וואן אורשכוט,
3/ז

פרטיות ואוטובוסים, רכבות מהירות מקשרות בין ערים ראשיות שמרוחקות בין 150 ל-1,000 קילומטר. בין היתרונות שלהן על פני מטוסים נמנים תהליך בידוק (check-in) מהיר, חיבור בין מרכזי הערים ולא שדות התעופה שלהן ונחות נסיעה משופרת הכוללת מרחב רב, קרון מסעדה, חיבור סלולרי ועוד. כמו כן, הרכבות הללו נועדו להיות זולות באופן משמעותי מטיסות, אם כי הופעתן של חברות תעופה זולות יוצרת מולן תחרות קשה. רכבת מהירה היא כיום כלי תחבורה שמוזהם יחסית מעט בהשוואה למטוסים, ולרכבות המ-תוכננות לייצור בעתיד הקרוב אף פוטנציאל לזיהום מינימלי ביותר עם המעבר למנועי חשמל מתקדמים.

שיא של 574.8 ק"מ לשעה

אז האם רכבת מהירה יכולה להוות תחליף יעיל לטיסה? במקומות רבים בעולם קיימות כיום רכבות מהירות שמבחינת זמן הנסיעה, הן יעילות יותר ואף משתלמות כלכלית על פני טיסה. למשל, נסיעה מאמסטרדם לברלין תיקח לנו עם רכבת רגילה שש שעות ו-45 דקות, אך עם רכבת מהירה זה יתקצר לשלוש שעות וארבע דקות – מהיר יותר ממטוס, מכיוון שהטיסה לוקחת לנו ארבע שעות שמתוכן יש שעה וחצי טיסה ושעתיים וחצי שהייה בשדה (בדיקת דרכונים, בדיקת מזוודות,

הפרמטרים, כאשר אחד הגורמים המיוחס לשיפור באיכות האוויר הוא עצירת התעופה האזרחית. מנועי המטוסים הם מקור משמעותי לזיהום האוויר שאנו נושמים, ומכילים חלקיקים וגיזי חממה שתורמים לשינויי האקלים, התחממות גלובלית ועליית מפלס האוקיינוסים בשל המסת הקרחונים. כמו כל הפעילות האנושית הכרוכה בכעירה, רוב הצורות של תעופה משחררות פחמן דו-חמצני וגזי חממה אחרים לאטמוספירה, דבר התורם להאצת התחממות כדור הארץ ובמקרה של פחמן – זיהום והחממת האוקיינוסים. החשש מפני אלה מורגש בשל קצב הצמיחה של התעופה המסחרית. במהלך שנת 2014 טסו כ-8.3 מיליון אנשים מדי יום בכל רחבי העולם, לעומת שני מיליון אנשים ביום בלבד בשנת 1999.

על פי מחקרים שפורסמו בכתבי עת ידועים, תרומתם של מטוסים לזיהום האוויר, פליטה של גזי חממה ושינויי האקלים משמעותית ביותר בכל רחבי העולם. במקרה של טיסות מסחריות הטעות בגובה רב ליד הסטרטוספירה או בתוכה, אפקט הגובה מגביר את השפעת פליטות הפחמן ומאיץ את התחממות פני כדור הארץ באופן משמעותי. כך, פתרון יצירתי להתמודדות עם בעיות הזיהום הקשה הוא מעבר לשימוש ברכבות מהירות. בעולם הן עדיין לא נתפסות כאלטרנטיבה למטוסים. בני-גוד לרכבות הרגילות, שמחליפות בעיקר מכוניות

עד לא מזמן כשחשבתי על רכבת, היה לי בראש גוש ברזל ארוך, ארוכה שמור ציאה עשן שחור, מסילות חלודות וק-טר השורף פחם. רכבת הייתה בשבילי לא יותר מאמצעי תחבורה מיושן, איטי, תירוטי וחוייתי, לבטח לא חשבתי שרכבות הן אמצעי תחבורה של העתיד.

לפני כשבוע דיברתי עם דודתי סילביה המת-גוררת בהולנד, והיא סיפרה לי על נסיעה שעשתה ברכבת מאמסטרדם למילאנו שבאיטליה. במהלך הנסיעה, שארכה כארבע שעות וחצי, דודתי סיפרה לי כי אכלה ארוחה מלאה וטעימה בקרון המסעדה ונהנתה מצפייה בנופים עוצרי הנשימה שנשקפו מהרכבת בדרך ליעד. דודתי ציינה, כי לעשות את הדרך הזאת בטיסה היה גוול ממנה פחות או יותר את אותו הזמן בשל כל הבירוקרטיה הכרוכה בעלייה על מטוס בימינו, וככל הנראה אף הייתה משלמת יותר. השיחה איתה גרמה לי לחשוב רבות על האופן שבו אני מכירה רכבות. תמיד חשבתי שאין תחליף לשימוש במטוסים להגעה ליעדים מרוחקים, אך סיפורה של דודתי גרם לי לערער על תפיסה זו. אם ניתן לנוע בין מקומות רחוקים באופן חוייתי, זול יותר ולבטח מזהם הרבה פחות, אז למה לא לעשות כן?

מציאות חדשה

כל נושא איכות הסביבה, ההתחממות הגלובלית, זיהום האוויר ומקורות המים קרוב ביותר לליבי ומעניין אותי מאוד זה זמן רב. אני בהחלט מגדירה את עצמי כפעילה סביבתית הנלחמת ככל שביכולתי בגורמים לפגיעה באיכות הסביבה בשם המור-דרניזציה וההתקדמות הטכנולוגית והתעשייתית. במהלך החודשים האחרונים מאז פרוץ הקור-רונה חוותה אוכלוסיית העולם שינוי משמעותי ביותר בסדרי החיים. אחת מההשפעות העיקריות היא צמצום משמעותי בנפח הטיסות המסחריות כתוצאה מסגירת השמיים במדינות רבות. מדי-דודת איכות אוויר שבוצעו בתחנות ניתור ברחבי הגלובוס הראו ירידה משמעותית במזהמים בכל

סביבה

הכפר האקולוגי שלי

במסגרת לימודי אקולוגיה וכחלק ממערכת הלימוד, התחילו תלמידי שכבה ט' ניסוי ארוך טווח לאפיון דרכי הטיפול בנמלת האש. הניסוי בשיתוף קק"ל רשות הטבע ואוניברסיטת תל-אביב. השלכות הניסוי יספיעו על הדרכים שיאמצו הרשויות בישראל לטיפול באחד האסונות האקולוגיים הקשים שידעה הארץ בעשור האחרון. המחקר שיבצעו התלמידים ימומן על ידי קרן שטחים פתוחים.

תלמידי הכפר עם דוקטור לאנטומולוגיה

המתמחה בטיפול בנמלה

צילום: רוני שושן

יזמים צעירים

מצאנו!

BOB הוא אביזר שמסייע לאנשים למצוא אבידות, ומי שהמציא אותו הם היזמים הצעירים של הכפר, שזכו בפרסים ברמה האזורית והארצית • אבל הכי חשוב – המוצר הפך לעסקי ומרוויח

צוות, בניית תוכנית עסקית והתמודדות עם תנאים משתנים. "בתקופה שבה לא קל להיות עסק מכל סוג שהוא, בימים שבהם גם יזמים מנוסים נאבקים במציאות של סגר, קושי ואי-ודאות, הצליחה הקבוצה להתרומם ולהפיק גם שירות לקהילה, שהניב לה מימון לפיתוח מוצר לצד מוצר עובד ונמכר ברמת גימור שלא הייתה מביישת כל יצרן או בית עסק מהשורה הראשונה", אומרת עדי טלמון, המנחה שלנו.

"אני שמחה מאוד שבחרתי להיות חלק אקטיבי בפרויקט ומאמינה במאה אחוזים שהידע שצברתי בו ישמש אותי בחיי העתידיים כאזרחית, כימית וכעובדת", מעידה יהלי לוי, אחת מהחברות בקבוצה.

כחלק מנאום הזכייה שלה כאחת מעשרת הצעירים המשפיעים והמבטיחים ביותר ביזמים צעירים ישראל, גם מנכ"לית הקבוצה דריה לשם מעידה: "אנשים אמרו לי לאורך כל הדרך שרק כשאגדל אבין כמה כלים קיבלתי מהפרויקט, אבל האמת שאני כבר עכשיו מבינה. למדתי איך הופכים רעיון וחלום למציאות, למדתי על עולם העסקים בכלל וניהול חברה בפרט, איך עובדים בצוות ובשיתוף פעולה, עומדים באתגרים וצומחים ממשברים. אני מכירה תודה לקבוצה המדהימה שזכיתי להיות חלק ממנה. אני לא מכירה ילדים יותר מוכשרים, יצירתיים, תומכים וחכמים מהם. כל אחד הוא חלק בלתי נפרד מההצלחה שלנו כחברה".

חברי הקבוצה: לירן קובלנצ'יק, רוז פלג, אורי מנדל, יהלי לוי, מייקי בר יעקב, עופרי לוי, רוני רמון, גיל קרן, אריאל רובננקו, טליה אמיר, עידו שוהם, יונתן לזרוס, טל סגל, אור קיסר, רון בן עזר, דריה לשם. המנחים הם: עדי טלמון, רינת גליבטר, ארנון אפשטיין, דורין בן יחיאל ואריאל נפדנסקי.

אנחנו מבקשים לומר תודה מיוחדת לעידו היינמן, תלמיד כיתה י"ב/4 בבית הספר, שסייע לנו בתכנות האתר שלנו. עידו עזר לנו לאורך כל הדרך, תמך בנו ונתן מענה לקשיים שבהם נתקלנו. לא היינו מצליחים להגיע לזה בלעדייך. תודה!

אפשר למצוא פרטים על הקבוצה ופעילותה ברשתות החברתיות: [tfc_hakfar_hayarak](#) באינסטגרם; [Tfc Hakfar-Hayarak](#) בפייסבוק.

דריה לשם, 6/ט

לאור המצב הכלכלי הרגיש עקב הקורונה, החלטנו להפעיל את המיום במתכונת חברתית, ולא נקבנו מחיר לשיעור, אלא איפשרנו תרומה בכל סכום שהוא במודל עסקי "שלם כפי יכולתך". המיום הפך להצלחה מסחררת וגייס הון מכובד, הרבה מעל הציפיות, לפיתוח המוצר. בתקופת זמן קצרה יחסית למדנו רבות על עולם העסקים – הקמת עסק, חלוקת תפקידים, עבודת

בה והעשרה ללמעלה ממאה ילדים בגיל בית ספר יסודי מכל רחבי הארץ ואפילו מארצות-הברית. מדובר בחוויה מעצימה ביותר, שתרמה לא רק לילדים, אלא גם לנו! בעודנו מעבירים להם את השיעורים למדנו ונתרמנו המון, ואפילו תלמידים שאינם בקבוצת היזמים ביקשו להעביר שיעורים במסגרת המיום שלנו, מרוב שהשעמום וחוסר המעש שיגעו אותם בבית.

משפחה על הבמה

השנה התחלתי את כיתה י', ואיתה הגיעו המגמות. בחרתי במגמות לא קונבנציונליות לכיתה מחוננים – החלטתי ללכת עם הלב שלי ולבחור במגמת פילוסופיה יהודית ומשפטים ובמגמת תיאטרון. לא חשבתי שאגיע למגמת תיאטרון – חשבתי שאבחר מגמות יותר סטנדרטיות ופחות אנרגטיות, כי אחר הכל, אני לא בן אדם אנרגטי יתר על המידה. אך מפה לשם התגלגלתי לתיאטרון – ואני חייבת להודות שאני לא מתחרטת על כלום.

הדבר הכי חשוב שהרווחתי מהמגמה הזאת (בזמן הקצר שהספקתי לבלות בה) הוא להכיר אנשים מדהימים. יש במגמה תחושה של בית, של משפחה – תחושה אוהבת ומקבלת יותר מאשר בכל מסגרת אחרת. מעבר לאנשים המדהימים והחוויות המיוחדות שצברתי במגמה, אני מרגישה שסוף-סוף מצאתי מקום שבו אני יכולה להביע את עצמי, בין שזה בכתיבה, משחק או בימוי. תמיד רציתי להכניס את כל כולי לתוך אמנות התיאטרון, והמגמה מספקת לי את הפלטפורמה המושלמת לכך בליווי פרטנרים מדהימים.

ולדבר הבא אני מתכוונת בשיא הרצינות – לא כקלישאה או כמוטו, לא כביטוי או מנטרה שמי דקלמים מדי פעם, אני יודעת להגיד לכם מכל הלב שמגמת תיאטרון היא לא מגמה, היא משפחה.

רונה ניסן, י"5

אנחנו, קבוצה של תלמידות ותלמידי דים משכבה ט', הקמנו השנה במסגרת פרויקט "יזמים צעירים", את חברת "TFC". זו הייתה שנה מלאת התרחשויות, ולמרות כל הקשיים, זכינו במקום הראשון בתחרות אזור דן והשרון ובפרס של חברת MANPOWER בתחרות הארצית של "יזמים צעירים" ישראל. בנוסף, מנכ"לית החברה שלנו, דריה לשם, תלמידי דת כיתה ט'6, נבחרה להיכלל ברשימת "עשרה הצעירים המשפיעים והמבטיחים ביותר ביזמים צעירים ישראל". אף על פי שהחברה שלנו קמה רק באוקטובר 2019, הספקנו בחודשים ספורים לייצר מוצר ולמכור אותו, להקים מרכז יזמות והעשרה לבני נוער שפעל בתקופת הקורונה, וסיפקנו עניין ותעסוקה לילדים רבים בארץ ואפילו מעבר לים, וכאמור זכינו גם בכמה פרסים.

או מה עשינו? BOB, המוצר שפיתחנו, הוא פלטפורמה העוזרת להשיב אבידות לבעליהן בדרך הקלה והיעילה ביותר, ובכך מאפשרת שמירה על הסביבה, חיסכון כלכלי ואפילו הצלת חיים, תוך העצמת הטוב המצוי בבני אדם ונכונותם לסייע לאחר לאתר אבידה הקרובה לליבו. המוצר הראשון בסדרה, שהושק זה מכבר, הוא BOB DOGS, קולר חכם העוזר להשיב כלב אבוד לבעליו. איך זה עובד? אל הקולר מחוברת דסקית, ועליה מוטבע ברקוד ייחודי. במקרה שהכלב אובה, יכול כל אדם המוצא אותו לסרוק את הברקוד בעזרת מכשיר הטלפון שלו ולהשיב את הכלב לבעליו, זאת מבלי שיהיה צורך בסרוק שבבים. עם סריקת הברקוד, עולים הפרטים שאותם בוחר בעל הכלב לשתף וכן נשלח אליו מיקומו של הכלב. הפרטים המוט" בעים בברקוד ניתנים לעדכון ולשינוי בעת הצורך, ואין סכנה שיימחקו, כמו שקורה לעיתים קרובות בשימוש בקולר רגיל. גורמים מסחריים רבים פנו אלינו בהצעה לשינופי פעולה, וכל שותפי החברה עושים חיל בעסקאות ובמכירות. בעתיד הקרוב נשיק את BOB KIDS, צמיד לילדים, ובהמשך את BOB TRAVEL, תג למוזוה המכיל מידע חיוני על בעליה.

את הכסף לפיתוח המוצר גייסנו בצורה מקורית במיוחד! היות שהקורונה שיבשה את כל אירועי הגיוס שתיכננו, ורגע לפני שנתנו לזה לשבור אותנו, החלטנו להקים מרכז יזמות והעשרה לצעירים, שבו העברנו שיעורים מקוונים במקצועות ליי

מקהיץ לקהיץ

תלמידי תוכנית נעל"ה מספרים על חופשה לא רגילה ועל החלום לקיץ הבא

תלמידי נעל"ה בכפר בימי הקורונה

בקיץ הזה הייתי אצל קרובי המשפחה שלי. כל הקיץ עשיתי בייביסיטר, עזרתי לבת הרודה שלי. הקיץ הזה היה משי-עמם. אני באמת רציתי להיות עם החברים שלי, עם ההורים שלי, אבל לא יכולתי לטוס הביתה. זה עצוב.

בקיץ הבא אני רוצה לטוס הביתה. בבית ברוסיה אני אדבר עם החברים. אני גם אטייל עם החברים שלי. אני אראה ואעשה הרבה דברים. אבל בקיץ הבא...

אלונה סניטקו, י"1

בזכות אחי

הקיץ הזה היה מיוחד, לא קרה כזה לפני נגיף הקורונה, בגללו לא הצלחתי להשלים תוכניות שרציתי לסיים אותן בחופש. נשארתי בכפר ופעם בשבועיים נסעתי אל אחי. אצלו הייתי בים, ראיתי איתו כדורגל, נסענו לקניונים לקנות בגדים. רק בזכותו ובזכות חברתו, הצלחתי להרגיש את הקיץ. חגגתי איתם את יום ההולדת שלי.

ארטיום שפירו, י"1

כיף בכפר

כל הקיץ הייתי בכפר. בחלק הראשון של הקיץ יצאנו להרבה טיולים, בחלק השני הלכנו לאולפן קיץ. כמעט כל הקיץ התנדבתי, וזה היה ממש כיף. אני ממש אוהבת את זה.

בקיץ הבא אני ממש רוצה לטוס הביתה, כי כבר שנה לא ראיתי את כל המשפחה והחברים שלי, אבל נראה לי, שגם אם אני אשאר פה יהיה לי ממש כיף.

ליזה וירץ, י"1

ים, חבר וטיולים

הקיץ שלי היה ממש כיף, חצי קיץ גרתי עם החבר שלי, וחצי עם ההורים שלי. זה היה זמן מאוד נעים, הייתי בים, כל יום טיילתי, ממש אהבתי את הקיץ הזה. אני רוצה שהקיץ הבא יהיה יותר כיף, אני רוצה לטוס למוסקבה, רוצה לראות מה חדש שם ולהיפגש עם החברים שלי.

עכשיו יש לנו בית ספר וקצת קשה להתחיל לימודים כמו שצריך אחרי קיץ כזה טוב, אבל אני רוצה לסיים את הכיתה הזאת עם ציונים טובים, ולצאת לחופש גדול.

אליסה גנישר, י"1

אופניים, צילום ותוכניות לעתיד

קיץ זה זמן להליכה וחופש. הקיץ שלי היה מאוד מעניין. אני ומשפחתי הלכנו לפיקניק בפארק, טיילנו הרבה, בילינו יחד וכל שבת הלכנו לים. אני אוהבת לנחם בחוף, והייתי בים כמעט כל יום. כל ערב אני וחברה שלי גם רכבנו על אופניים וצילמנו הרבה תמונות יפות של טבע.

יש לי כבר תוכניות לקיץ הבא, אני רוצה שזה יהיה יותר מעניין. אני אפוש הרבה, אפגוש חברים ואעשה ספורט. אני רוצה גם לטייל הרבה, אולי אגיע לערים שונות כדי ללמוד משהו חדש. למשל

אני רוצה לגלוש ולרקוד יחד עם הרבה אנשים שעושים יוגה. זה יהיה מעניין.

ולדה יחסטין, י"12

לימודים, ספורט ועבודה

בחופשה הייתי בכפר בפנימייה. ביוני היו לנו טיולים וגם שיעורים, למשל שיעורי הדפסת תלת-ממה באוגוסט היו לנו שיעורי מתמטיקה, עברית והיסטוריה. באוגוסט עשיתי ספורט ודיברתי עם חברים שהיו בבידוד. זה הקיץ שלי. בקיץ הבא אני אעבוד בכפר הירוק. זאת עבודה בתשלום. אחרי העבודה אולי אטוס הביתה באוגוסט, אבל אולי לא.

ולדה גרבצובה, י"11

הקיץ שלי

בקיץ שלי בשנה הזאת אני הייתי בבלרוס עם המשפחה שלי. בגלל הקורונה היו לנו טיולים רק בבלרוס. אנחנו נסענו לארמונות שלא הרבה אנשים יודעים עליהם כי הארמונות האלה לא מפורסמים. הלכנו גם עם חברים לפיקניקים בעיה. ביום ראשון ושבת בחופשה תמיד הלכתי לבית קפה ואחרי כן הקשבתי למוזיקה של תזמורת בפארק.

בקיץ שיהיה ב-2021 אני גם מאוד רוצה לטוס ולעשות את כל הדברים האלה.

אני אלך לשיעורים ולמקומות שאני אוהבת כמו בקיץ הזה. בקיץ הבא אני אטוס לטיולים למדינות אחרות ואני מקווה שהן יהיו פתוחות.

אנסטסיה שירוקיק, י"11

לא ממש חופש

בקיץ לא היה לי ממש חופש גדול. אני הייתי בזמן הזה בכפר, אבל זה כרגיל, לא משהו מוזר. בקיץ הזה היו לי הרבה תוכניות, אבל כמו שכור לנו יודעים, בגלל מגפת הקורונה הכל נפל. הייתי כל הזמן בכפר ולא נסעתי, כי אין לי כבר משפחה מארחת ואחי לא יכול לקבל אותי.

מארק ניימן, י"11

תוכניות לעתיד

כל הקיץ הייתי בכפר ולפעמים נסעתי לאח שלי בבתים. כל יום בכפר אני חשבת "מה לעשות?" בעיקר קראתי ספרים בעברית וברוסית, צפיתי בסרטים בעברית. אני חושבת שזאת פרקטיקה טובה. לפעמים טיילנו בישראל עם הכיתה שלי. זה היה מאוד כיף. הייתה גם הרבה עבודה בחדר האוכל

ולמדנו שבועיים. אני ואח שלי אכלנו אוכל טעים. טיילנו בעיה לא השתעממתי בקיץ. בעוד שנה בקיץ אני ארצה ללמוד יותר חזק, כי יש לי בגרות וזה חשוב לי. אני אעשה יותר ספורט ואיראה הכי טוב. אפגוש חברים חדשים. אני אצייר יותר ציורים. אתפלל שהגבולות ייפתחו ואטוס לרוסיה למשפחה ולי חברים שלי.

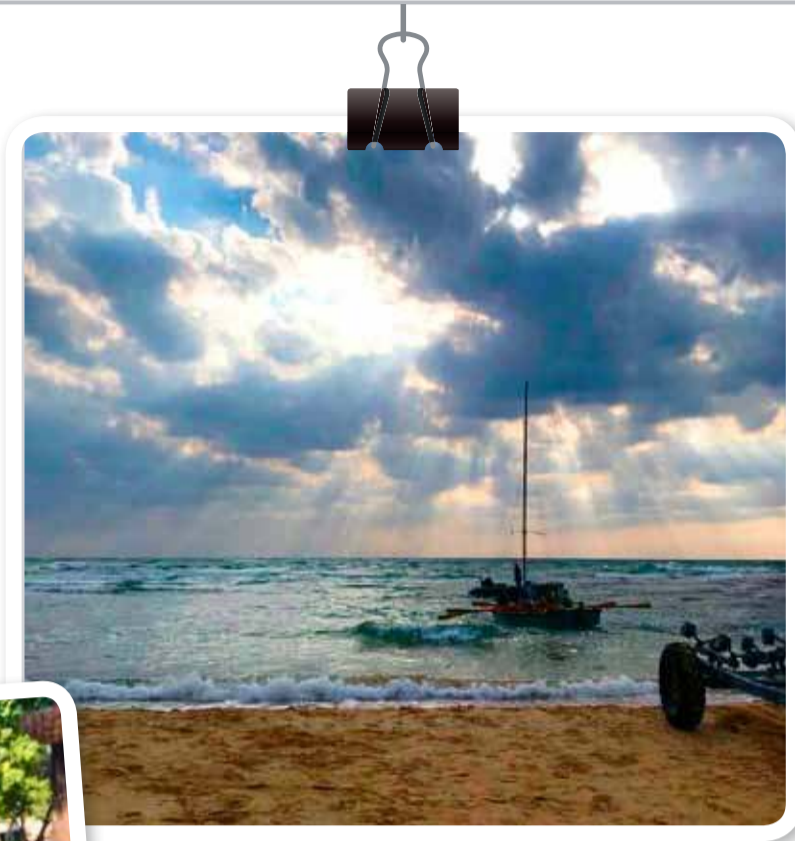
נסטיה פרולובה, י"11

קפסולה זה טוב או רע?

ללמידה בקפסולות יש צדדים חיוביים ושלי-ליים. אני לא אוהב את הקפסולות, אבל הקפסולות טובות, כי אין לי הרבה שיעורים. מצד שני זה לא טוב וזה גם קצת מצחיק, התלמידים לא יכולים ללמוד יחד בשיעורים, אבל הם גרים בפנימייה יחד וגם אוכלים יחד. אין פה לוגיקה. אני רוצה ללמוד מתמטיקה, כימיה וביולוגיה, אבל יש מצב שלפעמים אין לי מתמטיקה. הודות לקפסולות אני לא תמיד צריך להתעורר מוקדם.

פלטון קוזמינסקי, י"12

העולם בעיניים שלי

נסטיה תופסת רגעים מרהיבים במצלמת הסמארטפון ומציגה אותם בחדר נעל"ה

חיפשתי מקומות חדשים, חשבתי על קומפוזיציית ציור שונות. רציתי להעביר את היופי שאנשים לא תמיד שמים לב אליו. בזכות הצילומים, מצאתי אנשים מעניינים רבים. אני אוהבת להראות איך אני רואה את העולם הזה. נכון לעכשיו אני מצלמת במצלמת הסמארטפון שלי (iPhone Xr). נראה לי שאין גבולות לייצירתיות והתמונות יוצאות יפות מאוד. החלטתי לפרסם אותן באינסטגרם שלי. אני מקבלת תגובות נהדרות מהסביבה, ואני רוצה להמשיך בכך. מי שרוצה לראות את תערוכת התמונות שלי, מוזמן להגיע לחדר נעל"ה, שנמצא על הבמה של האמפיטיאטרון בכפר. אשמח שתבואו לבקר, בתיאום מראש.

נסטיה פרולובה, 11/י

היצירות של נסטיה מוצגות בחדר נעל"ה

אני נסטיה, בת 15. נולדתי במוסקבה שברוסיה והגעתי לישראל בספטמבר 2019 דרך תוכנית נעל"ה. אני בכפר הירוק כבר שנה וחצי, ואני כבר מרגישה שהוא הפך לבית שלי, אני אוהבת את האווירה שיש בו. הכפר גם נתן לי הזדמנות לעשות את הדבר האהוב עליי ביותר – הצילום. התחלתי לצלם את התמונות הראשונות שלי כשהייתי בת תשע עם המצלמה המשפחתית. צילמתי מקומות מעניינים, אנשים וטבע. מאז התחלתי לצלם התאהבתי בתחום, וזה הפך לתחביב שלי. אני ומשפחתי היינו מטיילים לעיתים קרובות, ובגלל זה יש לנו הרבה תמונות מארצות שונות וממקומות שונים. כשהגעתי לישראל, התאהבתי בטבע שבו ורציתי לתפוס הכל בעדשת המצלמה שלי.

הימור מצוין

נסטיה נסעה לבקר את המשפחה בבלרוס בחופשת הפסח, ובלית ברירה נשארה שם בגלל הגבלות הקורונה • איזה מזל שעכשיו לומדים ב"זום"

המשפחה שלי חשבנו יחד מה לעשות, והחלטנו שאסתכן ואטוס הביתה. עכשיו אני בבית כבר חודשיים, ואני יכולה לומר שהבחירה הייתה נכונה. אני והכיתה שלי למדנו ב-zoom את כל השיעורים שהיו לנו בבית ספר. לי זה יותר נוח, כי אני יכולה ללמוד בלי פיקוח ואני אוהבת ללמוד. לפעמים זה קשה ויש בעיות, כי המורים מסבירים נושאים במחשב ולא נמצאים לידי פיזית, אבל פה בבית יש לי יותר הזדמנויות ללימודים.

נסטיה שירוקיה, ט' 11 נעל"ה

הקורונה השפיעה ומשפיעה על החיים שלי. הדיבורים על הקורונה הגיעו לישראל בתחילת חודש מארס. אני וכל הכיתה שלי הלכנו לבית הספר כרגיל. הרבה חברים שלי וגם אני רצינו לטוס הביתה בחופשת הפסח. אבל יום אחד קיבלנו הודעה, שאולי לא נוכל לטוס, כי אם נטוס, אולי לא נוכל לחזור לארץ. זה היה בשבילי כמו מכה. אבל כולנו חיכינו לשמוע עוד הודעות חדשות. אחרי כמה ימים בית ספר שלי נסגר. אני לא רוצה להישאר בישראל יותר מחודש, אם אין לי שיעורים בבית הספר. הייתה לי בחירה, אני וכל

לא עובדים ולא יעבדו בזמן הקרוב, וזה לא טוב לכלכלה של המדינות בכל העולם. אחרי הקורונה יהיו בעולם הרבה בעיות, ואנשים בעתיד יצטרכו לנסות לפתור את הבעיות הכלכליות שלהם ולהמשיך הלאה. לפני הקורונה אנשים לא חשבו שמצב כזה יכול להיות. הרוב לא העריכו שהם לא יוכלו ללכת למקומות שונים, כמו חנויות, קניונים או מסעדות, או לצאת לרחוב. החיים לפני הקורונה היו יציבים, אבל עכשיו אני לא יכולה לומר שזה המצב.

אני חושבת שהמצב עם הקורונה הוא לא מצב רגיל. הווירוס הזה חדש, ואנשים לא יודעים מה לעשות איתו. וירוס הקורונה גורם לפחד גדול אצל אנשים מכל העולם. אנשים שואלים אחד את השני מה יהיה, ואחרי כמה ימים הם שוב שואלים: "נו, מה יהיה בסוף?". לפי דעתי, עכשיו אנשים יחשבו על החיים שלהם מכיוונים חדשים. הרבה מדינות לא פתוחות וסוגרות את הגבולות, ואולי הן לא יהיו פתוחות עוד כמה חודשים. הרבה אנשים

יהיה בספר

מה עושים עם עודף הזמן שנוצר בתקופת הקורונה, אתם שואלים? תלמידים ומורים רבים חזרו לספרים ואנחנו פה עם המלצות החמות

תלמידים ממליצים

הספר: הזוג הנורא

המחבר: מק ברנט
הממליץ: סיני לן, 8/ט
עלילה: מיילס מרפי הוא תלמיד בחטיבה, שעובר לעיירה שקטה בשם נאות שיממו, והוא בהחלט לא מרוצה מזה. מיילס נודע בבית הספר הקודם בתור "אלוף המתחזות". הוא מנסה למצוא דרכים להשיג את התואר הזה בבית הספר החדש, שם הוא פוגש את חברו החדש ניילס, שהוא תלמיד מושלם: עוזר מנהל, מצליח בלימודים ויש לו גישה לכל חדר בבית הספר, או שלא?

הספר: מלכים ג'

המחבר: יוכי ברנטס
הממליץ: עלמה קניון, י"א/6
עלילה: רומן תנ"כי שמספר את סיפור מלוכת שאול ודוד מנקודת המבט של הנשים שנשארו מושללותו של שאול המלך וחיו בארמון דוד בירושלים.

הספר: רודף העפיפונים

המחבר: האלד חוסייני
הממליץ: עלמה קניון, י"א/6
עלילה: הספר מתאר את התרבות העשירה ואת היופי של ארץ, שנמצאת בתהליך של הרס. לאורך כל הספר המחבר שוטח בפנינו את אמונתו בכוחם של ספרים, קריאה והשכלה, כדרך לכפרה ולגאולה.

הספר: צופן דה וינצ'י

המחבר: דן בראון
הממליץ: עלמה קניון, י"א/6
עלילה: מותחן בלשי פרי עטו של הסופר האמריקאי דן בראון. הספר דן ביצירותיו האמנותיות של לאונרדו דה וינצ'י, באחוות הסודיות מימי הביניים, בתפקידה של מרים המגדלית בימיה הראשונים של הכנסייה ובגורלו של הגביע הקדוש.

הספר: 1984

המחבר: ג'ורג' אורוול
הממליץ: רונה ניסן
המלצה: תמיד התלהבתי מהקורנספט, שלאדם אחד היה רעיון קטן, וממנו נוצר עולם ספרותי שלם. אני חושבת שהרומן "1984" של אורוול הוא דוגמה נהדרת לתהליך קסום זה. אורוול מביא לנו עולם חי ומפורט והלוואי שהייתי יכולה להגיד שהוא

מומצא לגמרי. הוא מציג עולם דיסטופי שלצדק, אנו הולכים וצועדים לעברו בכל יום שעובר. זהו ספר נפלא הבוחן את מושגי החירות והמציאות הפרטי פרטים וגורם לנו להסתכל מחדש על עולמנו. זהו ספר חובה לכל אדם המתעניין בפילוסופיה ומדעי המדינה, אך גם לכל אחד שרוצה ליהנות מספר טוב, עלילה מסקרנת ודמויות נהדרות.

הספר: להתראות מחר

המחבר: אריק לינדסטרם
הממליץ: אריאל מאיק, י"א/6
עלילה: הספר מגולל את סיפורה של פרקה, נערה שצריכה להתמודד עם העיוורון שנחת עליה באמצע החיים, המוות הטרי של אבא שלה וכמובן, לשרוד את התיכון. היא צריכה להסתדר עם כל האנשים החדשים שצצים בחייה, ללמד אותם את החוקים שלה ולפגוש מחדש את סקוט, שהפר את החוק הכי חשוב – אין הרג. דמנות שנייה. מי שפגע באמון שלה, לא יוכל לזכות בו שוב לעולם.

הספר: מיכאל שלי

המחבר: עמוס עוז
הממליץ: עדן כהן, י"א/4
עלילה: ספרו של עוז הוא ההג

דרה של רומן ישראלי. הוא מגולל את סיפורם של חנה ומיכאל, בני זוג, על רקע ירושלים של שנות ה-60. הוא מספר מנקודת מבטה של חנה, המתארת את חייה עם בעלה מפגישתם הראשונה על מדרגות בניין טרה סנטה של האוניברסיטה העברית, דרך חייה הנישואים והריינה הקשה ועד גידול ילדם וסיום עבודת הדוקטורט של בעלה, מיכאל, אשר משתוקק לתואר מאז היותו ילד.

חייהם הזוגיים אינם קלים. חנה עוברת היריון קשה במיוחד ולא מסוגלת להיחלץ מהמצב הנפשי שאליו נקלעה. היא הופכת מיוסרת ושוקעת יותר ויותר בסבלה ובעולמה הפנימי, וכך מתפוררים ואוללים בין אצבעותיה חייה המשפחה והנישואים.

המלצה: רגישותה ומבטה של חנה על העולם שונים מאוד מדרך חייו של מיכאל, ולי בתור קוראת היה קשה להבין מדוע התאהבו כלל. נייתן לראות זאת במיוחד דרך גידולו וחניוכו של בנם, יאה, כאשר מיכאל מתייחס אליו בצורה סבלנית ובוגרת, מסביר ועונה על כל שאלה של הילד הסקרן, בעוד חנה רואה בו ילד קטן ומתנהגת אליו בהתאם. על אף שהספר נכתב לפני יותר מ-50 שנה, עדיין קראתי אותו בשקיקה רבה ונהנית ממנו מאוד. זהו ספרו הראשון של עמוס עוז שקראתי, ולאחר קריאתו העולם של הספרות העברית משך אותי לתוכו וסקרן עוד יותר.

הספר: אוליבר טוויסט

המחבר: צ'רלס דיקנס
הממליץ: לורן יודיצקי, י"א/3
עלילה: הספר מספר על חייו של אוליבר טוויסט, יתום מלידה הגדל בבית יתומים. הוא מגולל את האירועים הקשים והמעצבים שהוא עובר בזמן שהייתו בבית היתומים ובעיקר לאחר אימוצו.
המלצה: חוויית קריאת הספר חי

ברה אותי לדמותו של אוליבר וגרמה לי להרגיש שאני עוברת את כל המסע יחד עימו. הספר מעורר רגשות רבים, מעורבים ומנוגדים, כגון אמפתיה כלפי אוליבר מצד אחד, שנאה כלפי אותם אנשים הממריים את חייו מצד שני, ובנוסף כעס ותהייה מדוע כל זה מגיע לאוליבר. השאלה הכי גדולה היא כיצד אוליבר אינו משתנה לרעה אחרי כל מה שעבר, וממשיך להישאר אותו ילד טוב, תמים, נדיב ומאמין באדם. הספר גרם לי להפעיל את הרמיון וכמובן, יש בו מוסר השכל חשוב מאוד לחיים: אסור אף פעם לוותר ותמיד צריך ללכת בדרך הישר ובכנות, כי בסוף זה ישתלם לנו. אסור לנו לאכזר בדרך את האנשים שאנחנו, ותמיד להישאר נאמנים לעצמנו תוך כדי עזרה לזולת. אני באמת ממליצה מכל הלב לכל מי שמעוניין לקרוא ספר מרתק, סוף חף, מרגש, נוגע ללב ומלמד לקרוא את "אוליבר טוויסט".

הספר: אניהו

הסופר: אתגר קרת
הממליץ: רונה ניסן, י"א/5
המלצה: מאז ומעולם אהבתי את סיפוריו של אתגר קרת. ספרו הראשון שקראתי היה "געגועי לקסינג'ר", בחופש הגדול בין כיתה

יהיה בספר

מה עושים עם עודף הזמן שנוצר בתקופת הקורונה, אתם שואלים? תלמידים ומורים רבים חזרו לספרים ואנחנו פה עם ההמלצות החמות

תלמידים ממליצים

הספר: הזוג הנורא

המחבר: מק ברנט
הממליץ: סיני לן, ט'8/
עלילה: מיילס מרפי הוא תלמיד בחטיבה, שעובר לעיירה שקטה בשם נאות שיממון, והוא בהחלט לא מרוצה מזה. מיילס נודע בבית הספר הקודם בתור "אלוף המתחזות". הוא מנסה למצוא דרכים להשיג את התואר הזה בבית הספר החדש, שם הוא פוגש את חברו החדש ניילס, שהוא תלמיד מושלם: עוזר מנהל, מצליח בלימודים ויש לו גישה לכל חדר בבית הספר, או שלא?

הספר: מלכים ג'

המחבר: יוכי ברנטס
הממליץ: עלמה קניון, י"א/6
עלילה: רומן תנ"כי שמספר את סיפור מלוכת שאול ודוד מנקודת המבט של הנשים שנשארו מושללותו של שאול המלך וחיו בארמון דוד בירושלים.

הספר: רודף העפיפונים

המחבר: האלד חוסייני
הממליץ: עלמה קניון, י"א/6
עלילה: הספר מתאר את התרבות העשירה ואת היופי של ארץ, שנמצאת בתהליך של הרס. לאורך כל הספר המחבר שוטח בפנינו את אמונתו בכוחם של ספרים, קריאה והשכלה, כדרך לכפרה ולגאולה.

הספר: צופן דה וינצ'י

המחבר: דן בראון
הממליץ: עלמה קניון, י"א/6
עלילה: מותחן בלשי פרי עטו של הסופר האמריקאי דן בראון. הספר דן ביצירותיו האמנותיות של לאונרדו דה וינצ'י, באחוות הסודיות מימי הביניים, בתפקידה של מרים המגדלית בימיה הראשונים של הכנסייה ובגורלו של הגביע הקדוש.

הספר: 1984

המחבר: ג'ורג' אורוול
הממליץ: רונה ניסן
המלצה: תמיד התלהבתי מהקורנספט, שלאדם אחד היה רעיון קטן, וממנו נוצר עולם ספרותי שלם. אני חושבת שהרומן "1984" של אורוול הוא דוגמה נהדרת לתהליך קסום זה. אורוול מביא לנו עולם חי ומפורט והלוואי שהייתי יכולה להגיד שהוא

מומצא לגמרי. הוא מציג עולם דיסטופי שלצדק, אנו הולכים וצועדים לעברו בכל יום שעובר. זהו ספר נפלא הבוחן את מושגי החירות והמציאות הפרטי פרטים וגורם לנו להסתכל מחדש על עולמנו. זהו ספר חובה לכל אדם המתעניין בפילוסופיה ומדעי המדינה, אך גם לכל אחד שרוצה ליהנות מספר טוב, עלילה מסקרנת ודמויות נהדרות.

הספר: להתראות מחר

המחבר: אריק לינדסטרם
הממליץ: אריאל מאיק, י"א/6
עלילה: הספר מגולל את סיפורה של פרקה, נערה שצריכה להתמודד עם העיוורון שנחת עליה באמצע החיים, המוות הטרי של אבא שלה וכמובן, לשרוד את התיכון. היא צריכה להסתדר עם כל האנשים החדשים שצצים בחייה, ללמד אותם את החוקים שלה ולפגוש מחדש את סקוט, שהפר את החוק הכי חשוב – אין הרדמנות שנייה. מי שפגע באמון שלה, לא יוכל לזכות בו שוב לעולם.

הספר: מיכאל שלי

המחבר: עמוס עוז
הממליץ: עדן כהן, י"א/4
עלילה: ספרו של עוז הוא ההג

דרה של רומן ישראלי. הוא מגולל את סיפורם של חנה ומיכאל, בני זוג, על רקע ירושלים של שנות ה-60. הוא מספר מנקודת מבטה של חנה, המתארת את חייה עם בעלה מפגישתם הראשונה על מדרגות בניין טרה סנטה של האוניברסיטה העברית, דרך חייה הנישואים והריינה הקשה ועד גידול ילדם וסיום עבודת הדוקטורט של בעלה, מיכאל, אשר משתוקק לתואר מאז היותו ילד.

חייהם הזוגיים אינם קלים. חנה עוברת היריון קשה במיוחד ולא מסוגלת להיחלץ מהמצב הנפשי שאליו נקלעה. היא הופכת מיוסרת ושוקעת יותר ויותר בסבלה ובעולמה הפנימי, וכך מתפוררים ואוללים בין אצבעותיה חייה המשפחה והנישואים.

המלצה: רגישותה ומבטה של חנה על העולם שונים מאוד מדרך חייו של מיכאל, ולי בתור קוראת היה קשה להבין מדוע התאהבו כלל. נייתן לראות זאת במיוחד דרך גידולו וחינוכו של בנם, יאה, כאשר מיכאל מתייחס אליו בצורה סבלנית ובוגרת, מסביר ועונה על כל שאלה של הילד הסקרן, בעוד חנה רואה בו ילד קטן ומתנהגת אליו בהתאם. על אף שהספר נכתב לפני יותר מ-50 שנה, עדיין קראתי אותו בשקיקה רבה ונהנית ממנו מאוד. זהו ספרו הראשון של עמוס עוז שקראתי, ולאחר קריאתו העולם של הספרות העברית משך אותי לתוכו וסקרן עוד יותר.

הספר: אוליבר טוויסט

המחבר: צ'רלס דיקנס
הממליץ: לורן יודיצקי, י"א/3
עלילה: הספר מספר על חייו של אוליבר טוויסט, יתום מלידה הגדל בבית יתומים. הוא מגולל את האירועים הקשים והמעצבים שהוא עובר בזמן שהייתו בבית היתומים ובעיקר לאחר אימוצו.
המלצה: חוויית קריאת הספר חי

ברה אותי לדמותו של אוליבר וגרמה לי להרגיש שאני עוברת את כל המסע יחד עימו. הספר מעורר רגשות רבים, מעורבים ומנוגדים, כגון אמפתיה כלפי אוליבר מצד אחד, שנאה כלפי אותם אנשים הממריים את חייו מצד שני, ובנוסף כעס ותהייה מדוע כל זה מגיע לאוליבר. השאלה הכי גדולה היא כיצד אוליבר אינו משתנה לרעה אחרי כל מה שעבר, וממשיך להישאר אותו ילד טוב, תמים, נדיב ומאמין באדם. הספר גרם לי להפעיל את הרמיון וכמובן, יש בו מוסר השכל חשוב מאוד לחיים: אסור אף פעם לוותר ותמיד צריך ללכת בדרך הישר ובכנות, כי בסוף זה ישתלם לנו. אסור לנו לאכזר בדרך את האנשים שאנחנו, ותמיד להישאר נאמנים לעצמנו תוך כדי עזרה לזולת. אני באמת ממליצה מכל הלב לכל מי שמעוניין לקרוא ספר מרתק, סוף חף, מרגש, נוגע ללב ומלמד לקרוא את "אוליבר טוויסט".

הספר: אניהו

הסופר: אתגר קרת
הממליץ: רונה ניסן, י"א/5
המלצה: מאז ומעולם אהבתי את סיפוריו של אתגר קרת. ספרו הראשון שקראתי היה "געגועי לקסינג'ר", בחופש הגדול בין כיתה

הספר: בריקט רודי

המחברת: גרהם סימסון
הממליצה: מאיה שדה, י"ב/4
העלילה: דון הוא פרופסור מבריק לגנטיקה וגבר חכם וחטוב, אבל כל הסימנים מעידים שהוא לוקה בתסמונת אספרגר. כלומר יש לו יכולות מנטליות פנומנליות, אבל הוא סור כל מקושי להשתלב בחברה ולהביע רגשות, דבר שיוצר לא פעם מצבים מביכים ומצחיקים מאוד.

העניינים מסתבכים עוד יותר כש דון מחליט למצוא בת זוג. כדי לנקוט בגישה מדעית יעילה, הוא מרכיב שאלון המיועד למועמדות ל"תפקיד". אלא שאז הוא פוגש ברוזי - האישה היפה ביותר עלי אדמות, לדבריו - שלחלוטין אינה עונה על דרישותיו המחמירות של השאלון בשל איחוריה הכרוניים, נטייתה לצמחונות ואופייה העוקצני. בתחילה דון פוסל אותה על הסף, אך מצטרף אליה למסע גילוי סוד משפחתי שמעיק עליה. כתוצאה מכך שגרת חייו הקפדנית מתערערת, והוא נאלץ, לראשונה בחייו, להתמודד עם רגשות תסכול, כעס, דחייה ובלבול.

המלצה: זה ספר שרציתי לקרוא כבר מלא זמן, והוא פשוט נרחק לתחתית הרשימה בכל פעם מחדש. הוא תפס אותי בעוצמה שלא ציפיתי. התאהבתי מיד בדון, הדמות הראשית, וגם ברוזי. הדמויות בנויות מדהים, ולאורך כל הספר נוספים רבדים, והקוראים לומדים להכיר את הדמויות טוב יותר ולעומק. עם זאת העלילה הייתה קצת דלה, לטעמי. היה חסר בשר בספר, מלבד מערכת היחסים של דון ורוזי, אך היא כשלעצמה מילאה את הספר די והותר. נהנית מהקריאה מאוד.

הספר: חשכה

המחברת: אלנה פ' מלודיה
הממליצה: מאיה שדה, י"ב/4
העלילה: אלמה בת ה-17 היא מושא החלומות של כל בחור. נראה שהמינהיגה היפהפייה של חבורת הבנות הקשוחה ביותר בתיכון לא מפחדת מכלום. אבל אפילו הביטחון שלה מתערער כשהיא מתעוררת בוקר אחד ומגלה תיאור של רצח אכזרי, כתוב בכתב ידה. היא לא מכירה את הקורבן ולא זוכרת שכתבה את הדברים, אבל שעות ספורות אחר כך מתברר שהרצח אכן התרחש. כשעוד ועוד רציחות מתועדות מופיעות, והברתה הטובה מותקפת באכזריות,

לומדים ביחה. אהבתי את הדינמיות הקבוצתיות בין כל קבוצות התלמידים בפנימייה, שהן חלק נכבד בהוויי הספר. זה ספר כל כך יפה. התרגשתי, בכיתי, צחקתי. ברגע שסיימתי אותו, קראתי אותו שוב מהסוף להתחלה.

הספר היה גרפי ובוגר מאוד, וזה הגיע בבום. לא הפריע לי יותר מדי, אבל שימו לב שאתם מוכנים לתכנים כאלה ואחרים כשאתם קוראים אותו.

הספר: אחד מאיתנו משקר

המחברת: קארן מק'מנוס
הממליצה: מאיה שדה, י"ב/4
העלילה: ביום שני אחר הצהריים נכנסים לכיתה לריתוק: ברוני ווין, הגאונה, נמצאת במסלול המהיר לאוניברסיטת ייל ולעולם לא מפירה את הכללים; ארי, היפה, הנסיכה הפופולרית המושלמת; נייט, העברייני, כבר על תנאי באשמת סחר בסמים; קופר, הספורטאי, שחקן בייסבול מצטיין; וסיימון, המנודה, היוצר של אפליקציית הרכילות הידועה של התיכון. חמישה תלמידים נכנסים לכיתה הריתוק, אבל סיימון לא יוצא ממנה. עוד לפני שהעונש נגמר, סיימון מת, וחוקרי המשטרה קובעים שמותו לא היה תאונה. כי למחרת האירוע הוא תכנן לפרסם חשיפות עסיסיות על כל ארבעת שותפיו לעונש, מה שהופך את כולם חשודים ברצח. ואולי בעצם הם הקורבנות המושלמים של רוצח שעדיין מסתובב חופשי?

לכולם יש סודות. מה שחשוב באמת הוא כמה רחוק הם יהיו מוכנים ללכת כדי להסתיר אותם.

המלצה: ספר מעניין ומפתיע, מרגש ומצחיק. התחברתי לכל אחת מהדמויות בדרך אחרת ונהנית מכל רגע.

עוד ספר עם הקטע של נקודות מבט שונות, הקונספט החביב עליי. ייצא לכם להכיר לאורך הספר את כל ארבעת החשודים ולהתאהב בכל אחד מהם בדרכו המיוחדת.

הרבה פרקים נגמרו במתח מטורף, ואז בפרק הבא עברו לקו עלילה אחר, עם משהו מותח אחר. כיף.

תפניות מטורפות בעלילה וסוף מדהים, שגרם לי לחשוב המון ולרצות לקרוא את הספר מחדש כדי לאתר רמזים מטרמיים. ספר באמת מצוין. כתיבה מעניינת וסוחפת, שגם כשלא קראתי, נשארה לי בראש.

(June), נערה ביישנית ומופנמת בת 14, הוא הרוד שלה פין, צייר ניו יורקי ידוע. רק בחברתו - הרחק מהוריה השקועים בעבודתם ומאחותה הגדולה והמתנכרת, גרטה - ג'ון יכולה להרגיש בנוח, להיות היא עצמה בלי לחוש מוזרה. פין הוא הסנדק שלה, איש סודה וחברה הטוב ביותר. לכן, כשהוא מת ממחלה מסתורית שאסור לדבר עליה, עולמה של ג'ון מתמוטט. אך מותו הטרגי של פין מוביל להיכרות מפתיעה עם אדם שמסייע לה להתמודד עם האובדן, להבין את נסיבות מותו של הרוד האהוב ואפילו למצוא מעט שלוהה בנפש המסוכסכת.

המלצה: הספר הזה היה קשה ומעט מטריד, אבל מצויין! זה ספר שיסחרר אתכם. הכתיבה מרתקת וכוללת מוטיבים סיפוריים ממש יפים. היו קטעים שבהם נגעלתי והודעוועתי, והיו קטעים שבהם התחמם לי הלב הראש בכרית.

ג'ון מדהימה. מוזרה ומדהימה, וכיף כיף לקרוא אותה! חייבת לתת עוד נקודות על השם של הספר. תקראו ותבינו למה.

הספר: מדפשים את אלסקה

המחבר: ג'ון גרין
הממליצה: מאיה שדה, י"ב/4
העלילה: למיילס האלטר מעולם לא היו הרבה חברים, וזה לא מפגיע תיע בהתחשב בכך שתחומי העניין העיקריים שלו הם מעט יוצאי דופן לגילוי: שינון מילים אחרונות של אנשים מפורסמים וקריאת ביוגרפיות. בגיל 15 נמאס למיילס מחייו בבית. הוא עוזב לפנימיית קאלבר קריק שבאלבמה כדי לחפש אחר מה שכינה המשורר פרנסואה רבלה על ערש מותו: "האפשרי".

החיים החדשים צופנים למיילס חוויות נעורים מסעירות. בפנימייה הוא יפגוש במשקה הראשון, בסיגריה הראשונה, בתעלול הראשון, בחבר הראשון וגם בנערה הראשונה - אלסקה יאנג. אלסקה החכמה, המצחיקה, המתוסבכת והסקסית בטירוף מושכת את מיילס לתוך מבוכ המציאות שלה ומשגרת אותו היישר אל "האפשרי", שהוא כל כך רוצה למצוא.

המלצה: הדמות של מיילס פשוט מדהימה. גם אלסקה וכל שאר הנערים נהדרים. כולם מתוסבכים, עם בעיות מהבית, אבל כשהם ביחה, יש להם מין כוח מעורר השראה והשתאות. הם צוחקים בלי סוף, עושים שטויות וגם

הספר: דם חם

המחבר: הארלן קובן
הממליצה: מאיה שדה, י"ב/4
העלילה: פריז, לונדון, ניו יורק, ניו ג'רזי. למירון בוליטר שוב אין רגע דל. מזימות בינלאומיות נרקמות מאחורי גבו של סוכן הספורטאים והבלש בעל כורחו, גיבור ספרים קודמים של קובן, כמו "מכת מחץ" ו"מירוץ מטורף", המוצא עצמו מסובך בפרשה חובקת עולם וסוערת מתמיה, נקדע בין שתי נשים, שתי אהבות גדולות וסודות מן העבר המאיימים להרוס את חיי כולם. מה הקשר בין ארגון צדקה בשם "הצילו את המלאכים", תאונת דרכים קטלנית שהמטרה טיחה כנראה את פרטיה, שדרנית חדשות זוהרת, מחלה תורשתית נדירה, סוכן מוסד בבגדי אישה ו-11 בספטמבר?

המלצה: ספר מטורף, מותח ומטלטל. תקראו אותו ולא תבינו מה קורה עד הרגע האחרון. בספר היה איוון מושלם בין אקשן ובלוש ובין רומנטיקה ורגשות. לא יכולתי לחכות לדעת מה התשובה לעשרות התעלולים מות שצצו לאורך כל הספר, ורציתי רק סוף טוב לגיבורים שלי.

כתיבה כיפית ויומיומית, שהצליחה להיות מרתקת וסוחפת מבלי להיות מתאמצת כלל.

היו קטעים רבים שבהם לא יכולתי לעזוב את הספר אפילו לרגע, אך היו קטעים שאחרי עמוד או שניים קצת השתעממתי. בסך הכול, ספר מצוין שכתוב מדהים ועלילה מעניינת מאוד.

הספר: תגידו לזאבים שחזרתי הביתה

המחברת: קרול רבקה בראנט
הממליצה: מאיה שדה, י"ב/4
העלילה: השנה היא 1986. האדם היחיד שבאמת מבין מה עובר על ג'ון

המלצה: הספר כבש אותי מהשנייה הראשונה. סיפור על אם ובת שחייהן משתנים? נשמע מדהים! ואכן היה מדהים. הספר מסופר מכמה נקודות מבט ובכמה זמנים, בצורה יפה ומעודנת, ובו בזמן משאיר אותך במתח בסוף כל פרק.

הכול כתוב כל כך טוב, שנהנית מכל רגע. העלילה מסתבכת ומתפתחת, והיו קטעים שבהם הקפיצות בין הזמנים ונקודות המבט היו קצת יותר מדי, אחת מנקודות המבט לא עניינה אותי בכלל, אבל בגדול, נהנית מאוד מכל דבר בספר הזה.

דבר נוסף שממש כיף בספר, הוא שכמעט כל הדמויות טיפשות, ומאוד כיף לקרוא עליהן מפשלות ולצחוק עליהן ולזרוק את הספר בעצבים, כשהן מקבלות משהו שלא מגיע להן.

הספר: דירת שותפים

המחברת: בת' אולריץ
הממליצה: מאיה שדה, י"ב/4
העלילה: אחרי פרידה מכוערת טיפ מור זקוקה למקום לגור בו מהר ובזול. אבל הדירות בטווח היכולת שלה עלובות לתפארת. מתוך ייאוש היא עונה על מודעה לדירת שותפים. ליאון טומי שעובד משמרות לילה יהיה בדירה בשעות היום, וטיפי תוכל לשהות בה בלילות ובסופי שבוע. הוא נמצא בדירה רק כשהיא במשרה למעשה, הם לעולם לא ייפגשו.

טיפי וליאון מתחילים לכתוב זה לזה פתקים - תחילה על יום הוצאת האשפה, בהמשך לתיאומים מנומסים לחלוקת שאריות האוכל והשאלה הנצחית סביב מושב האסלה - למעלה או למטה. למרות היותם הפכים גמורים, עד מהרה הם מתיידדים. ואולי יותר מזה.

אבל התאהבות בשותף/ה היא רעיון רע מאוד. במיוחד אם מעולם לא נפגשתם.

המלצה: ספר מתוק מתוק וכיפי לאללה. האיוון המושלם בין קיטש ושטויות לנושאים רציניים ומפחידים. הדמויות של טיפי וליאון כל כך מדהימות, ונהנית לחוות איתן את הסיפור המרגש.

כמו כן הפרקים בספר כתובים לסירוגין, פרק מנקודת מבט של אחד מהם ובפרק הבא של השני. זה גורם לנו, הקוראים, לצרוח על הספר לעיי תים ומתסכול מהנה, של "לעזאזל, תדברו!".

הספר מספק דרך מעניינת ומיוחדת להסתכל על מערכת יחסים שונה.

מורים ממליצים

מלבר העלילה שריתקה אותי, הוקסמתי מהשפה העשייה והמתאורגי הנוף והרגש, שהם עוצרי נשימה ממש. הספר פורסם במקור ביידיש בתרגומו של חיים פלג בשנת 1962 בהוצאת "עם עובד", ובשנת 2002 יצא מחדש באותה ההוצאה בתרגומו של אברהם יבין. יצחק בשביס זינגר היה סופר יהודי פולני, חתן פרס נובל לספרות לשנת 1978.

הספר: כרוניקה של מוות ידוע מראש

המחבר: גבריאל גרסיה מרקס
הממליצה: יוסי משען
העלילה: אם מוזמן לא קראתם ספר, אף על פי שאתם אוהבים קריאה, "כרוניקה של מוות ידוע מראש" מאת הסופר גבריאל גרסיה מרקס הוא ספר נהדר להתייע בו מחדש את חדות הקריאה. הספר קצר למדי ושמו הוא אבי אבות הס' פוילרים ('ספוילר') הוא 'קלקלך' בעברית). ברור לכול שגיבור הסיפור, סנטיאגו נסאר, יירצח בסופו של הסיפור. או למה לקרוא את הסיפור, אם סופו ידוע כבר מן הכותרת? את זה אני אשאיר לכם לגלות.

הספר: משכילה

המחבר: טארה וסטאובר
הממליצה: סיגל גפן
העלילה: ספר אוטוביוגרפי העוסק במסע התבגרות של נעיה הגדלה בנתק מהסביבה באזור נידח באיידהו. הוריה מתכוננים לקץ העולם ומאמינים בשלל תיאוריות קונספירציה, שלאורן הם מגי דלים משפחה.

עם הזמן הפרנויות של האב משתלטות, האח נעשה אלים יותר ויותר, וטארה, שמעולם לא ביקרה בבית ספר ומעולם לא נחשפה למדע או לרפואה (כשאחד האחים נפצע קשה הוא מטופל בצמחי מרפא), מבינה שעליה להציל את עצמה מגורל דומה לזה של אימה. זהו סיפור אמיתי על חברה קיצונית ומיליטנטית בארצות הברית, על כוחה של נערה לפלס דרך אל אורה של ההשכלה ועל המחירים המשפחתיים והחברתיים שהיא משלמת.

הספר: אתי החיים משחק הרבה

המחבר: דויד גרוסמן
הממליצה: נורית שלם
העלילה: הספר מספר על שלוש נשים חזקות, שלושה דורות, הסבתא, הבת והנכדה, שממש נלחמות על חייהן ועל הקשר ביניהן ויוצאות למסע מרתק. הספר מבוסס על סיפור אמיתי, דבר שיוצר בקרב הקוראים אמפתיה גדולה יותר.

הספר: האב המיוסד

המחבר: מוטי גולני ויהודה ריינהרץ
הממליצה: ורדה קרין
העלילה: ביוגרפיה על נשיא המדינה הראשון של מדינת ישראל ראל חיים וייצמן, שנפטר בשנת 1952. הספר (1,000 עמודים) מספר על תרומתו של וייצמן המדען לתנועה הציונית, פגישות עם מנהיגי עולם, אהבותיו לנשים למרות נישואיו לוורה. הספר מכיל עובדות היסטוריות רבות ולא משעממות בתקופת היישוב הישן ועד קום המדינה. מעניין ביותר.

הספר: אדל

המחבר: יוכי ברנס
הממליצה: ענת שושני
העלילה: הספר שצללתי לתוכו בימים אלו הוא "אדל" מאת יוכי ברנס. הרומן מספר את סיפורו של הבעל שם טוב, שידוע גם כאבי תנועת החסידות (רבי נחמן מברסלב היה נכדו). הסיפור מסופר מנקודת מבטה של בתו היחידה אדל, דמות מרתקת בפני עצמה. אף שמדובר בתקופה שלכאורה זרה לנו, לפני 300 שנים במזרח אירופה, יוכי ברנס מצליחה להחיות את הדמויות והמאורעות, ולתאר באופן סוחף את צומת הדרכים של האמונה היהודית ועלייתה של החסידות במאה ה-18.

המלצה: עבורי, זהו בעיקר מסע אנושי המתחיל בתינוק אסופי, עזוב, יתום, שמקבל חסות מהקהילה היהודית. הוא רדוף פחדים ושדים, מתקשה ללמוד קרוא וכתוב, וליבו יוצא אל הטבע ואל הסיפורים, ומתוך הבדידות העצומה, הוא בונה עולם שלם. מומי לץ לכל מי שמתעניין בהיסטוריה שלנו, וגם בחידות החיים, ובכוחות המיוחדים שקיימים בכל בן אנוש.

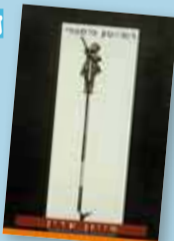
הספר: האדם מחפש משמעות

המחבר: ויקטור פראנקל
הממליצה: אורנית שור גרינבאום
המלצה: ויקטור פראנקל מתאר את זיכרונותיו ואת התמודדותו כמי ציאות קשה מנשוא בתקופת השואה. בספר שזורות תובנות, אשר עוסקות בנפש האדם, משמעות החיים והתמודדות עם קושי, ואף על פי כן אפשר למצוא משמעות ולצמוח אל מול נסיבות החיים. ספר רלוונטי המקבל משמעות בתקופה זו, בצל הקורונה.

הספר: איזון עדין

המחבר: רוהינטון מיסטרי
הממליצה: עירית קלע אגוזי
העלילה: ספר עצוב ויפהפה, המ' תרחש בהורו בין השנים 1975-1984 ועוקב אחר חייהן הקשים של ארבע דמויות שונות: דינה, מאנק, איש' וואר ואום, אשר נפגשים כולם בדי-רתה הרלה של דינה. ארבעתם מנסים למצוא איזון בין תקווה לייאוש ולשרוד בעיר גדולה בהורו, תוך התמודדות עם קשיי החיים והתעמרות השלטון. זהו אחד הספרים העוצמתיים שקראתי, מחכים, קולח ומעורר הודהות רבה.

הספר: העבד

המחבר: יצחק בשביס זינגר
הממליצה: עינת פוליטי
העלילה: סיפורו של יעקב, תלמיד חכם שנלקח בשבי על ידי קוזאקים שרצחו את משפחתו ושרפו את הכפר שלו, יופוב, באחד מסבכי הפרעות שבוצעו ביהודי פולין האומללים במאה ה-18. הרקע לסיפור הוא גזירות ת"ח ות"ט (1648), שבהן קוזאקים וטטארים, בראשות בוגדן חמלניצקי, טבחו בפולנים וביהודים. יעקב נמכר כעבד לאיכר פולני, שנותן לו לרעות את צאנו ולטפל בקר שלו בהרים, ושם הוא ישן ומתגורר כמשך שנים בין הפרות לכבשים. קרן השמש בחייו היא ואנדה, בת האיכר הפולנייה היפה וההייכנית, שמביאה לו את ארוחת הערב בכל יום. אבל היא אסורה לו - גויה, בת עמם של הרוצחים. הספר עוסק במערכת היחסים בין יעקב לוואנדה וכן עוסק בביקורת על החברה היהודית באותן השנים. **המלצה:** עבורי, זהו חלון לחיים היהודיים במאה ה-17.

הספר הזה בעבר, וגם יצא סרט בעקבותיו, אבל אני ממליצה לקרוא אותו שוב, או בפעם הראשונה, כי הוא מאוד אקטואלי ל-2020.

הכתיבה המצוינת יצרה אווירה מדהימה וממש הצלחתי לדמיין כל התרחשות ודמות בספר כאילו אני נמצאת שם. הדמות הראשית, סטא, היא כל מה שאני רוצה מדמות ראשית. מצחיקה ושנונה, אבל לא מושלמת מדי. ממש אהבתי אותה והתחברתי אליה.

הספר מלא רגשות וסיבוכים ואהבות ואכזבות, ממש כמו רומן נעורים רגיל, אך יש בו עוד רבדים, המדברים על גזענות ואפליה ואיך אפשר להתמודד איתן. הספר העניק לי נקודת מבט נוספת ואחרת על העולם שאנחנו חיים בו.

הרעיון והקונספט היו מיוחדים ומגניבים, אבל הייתה חסרה קצת עלילה בינאישית, לטעמי.

ליתר דיוק, רוב העלילה הייתה סביב דברים שלפי דעתי, פחות מעניינים. הייתי רוצה לראות יותר סיפורים ויחסי אנוש לצד "העלילה המרכזית", שתפסה קצת יותר מדי נפח לדעתי. למרות זאת, העלילה המרכזית הייתה מעניינת וחשובה כשלעצמה, והספר כמכלול מוצלח ומומלץ.

הספר: רשימת המשאלות

המחבר: לורי גלסון ספילמן
הממליצה: מיקה רוטברט, ט' 6/6
העלילה: הספר מספר על ברט בולינג'ר, אישה ש"הסתדרה" בחיים, יש לה עבודה, דירה, חבר וכו', אבל לאחר שאמה מתה ממחלת הסרטן, היא מותירה אחריה בצוואתה הוראה, כי בתה לא תקבל את הירושה, אלא אם תשלים בשנה הקרובה כעשר משאלות מתוך רשימה שכ'תבה עשרים שנה לפני, כשהייתה בת 14 בלבד. בליט ברירה, יוצאת ברט למסע, שבתוך שנה אחת משנה את חייה מקצה לקצה. הסיפור מצביע על הקשר המיוחד בין ברט לאמה, ואיך האם הצליחה לראות את מה שברט לא ראתה בעצמה, וזה בעיקר העובדה שהיא לא הייתה באמת מאושרת.

המלצה: הסיפור מרגש, עצוב ועלול גם להעלות דמעה, אך לפי דעתי, הסיפור הזה שווה את הרמעות שלנו.

אלמה מבינה שהמפתח לתעלומה נמצא אצלה. אבל למי תפנה לעזרה? לאימא שלה, שעוסקה בעבודתה ובמאהב החדש שלה? למשטרה, שמגלה חוסר אונים מוחלט? ואולי למורגן, הבחור המסתורי עם העיניים הסגולות?

המלצה: ספר מתח עם מעט אימה, סוחף, מרתק ומטריד מעט. הספר הזה משחק לי עם הראש כבר כמה שבועות ולא עוזב אותי.

הדמות של אלמה מדהימה ומיוחדת וכל שאר הדמויות בנויות בצורה ממש טובה ויפה ומסקרנת.

כל הספר עושה בילד-אפ לסוף בצורה מרתקת והכינה... וואו. בחיים לא נתקלתי בספר שכתוב בצורה כזו מוזרה ואפולולית. תיאורים ארוכים ומעורפלים על כל דבר כמעט.

נהנית מהספר הזה מאוד. הכתיבה והעלילה ווואוווו אבל היו כמה קט'עים מטרידים ואפלים מדי, לא משהו שצריך למנוע מכם לקרוא, אבל זה קצת היה יותר מדי לטעמי. למרות זאת, הספר בהחלט מצויק.

הספר: השנאה שנתתם

המחבר: אנגי תומאס
הממליצה: מאיה שרה, י"ב/4
העלילה: סטאר בת ה-16 חיה בשני עולמות מתנגשים - שכונה העוני שנוצרה וגדלה בה מחד גיסא וחברת הילדים העשירים מהתיכון היוקרתי שלה מאידך גיסא. האיוון העדין בין השניים מופר כששוטר לבן הורג את קאליל, חבר הילדות של סטאר, והיא העדה היחידה למעשה. עכשיו היא חייבת לבחור אם לשתוק ולהמשיך בחייה או לצאת למאבק כדי לחשוף את האמת. דבר אחד בטוח: המחיר שתיאלץ לשלם יהיה גבוה. **המלצה:** אני בטוחה ששמעתם על

הנוסחה אצל סיסקו ב"כספת"

קטע קצר מנאומו של רכז י"ב
תש"ף בטקס הסיום

תלמידים אהובים,
הרגע הינו רגע מרגש כמו בכל שנה, אך
במיוחד בשנה זו, המטורפת, עם התפר-
צות נגיף הקורונה.

עדיין אנו מנסים לעכל מה קרה פה.
מה היא רוח הכפר? הנוסחה אצל סיסקו
ב"כספת", אבל אני אספר לכם על מספר
מרכיבים חשובים של נוסחה זו; מרכיב
חשוב ראשון הוא אנשי הכפר הירוק
ובעיקר תלמידיו - מכם זכינו ללמוד
ולהבין מהי מנהיגות, מהי אחריות יש-
ראלית, מהי נתינה וקבלת האחר.
מרכיב חשוב שני הוא המורים, הכוח
המניע של בית הספר, וכמובן כל נשכח
את צוות הפנימייה. תודה לאנשי המשק
והתחזוקה.

תודה לצוות החינוכי של שכבה י"ב,
המסור והוותיק.
תודה ליועצת מירי אביב.
הלב הפועם של הכפר הוא הפנימייה וצ-
וות המדריכים והעובדים, וכיניהם מנהל
הפנימייה איגור מווס. תודה לצוות ההנה-
לה ולעיריית מנהלת התיכון.
לכם, שכבה אהובה, תרגישו תמיד
שייכים. אל תוותרו על שאיפותיכם!
עלו והצליחו,

נתי פס, רכז י"ב

שונה ומהנה

בשל מגפת הקורונה והגבלותיה בטיול השנתי שכבה י"ב
התפצלה לשניים ויצאה בתאריך 16.6.20 לשני טיולים נפרדים
במקומות שונים. הכיתה שלי, י"ב/3, טיילה באזור רמת הגולן
והגליל העליון. התחלנו בתל פאחר, למדנו על הקרבות שהיו במ-
קום ועל מורשת הקרב של חטיבת גולני. בהמשך ביקרנו בשמורת
נחל הבניאס וראינו את המפל המרשים בשמורה. משם נסענו
לקיאקי הגושרים, למסלול שיט אתגרי בקבוצות. בסיום היום
נהנינו מארוחת צהריים במסעדה, וחזרנו לכפר עייפים ומרוצים.
נהנינו מאוד מהטיול ושמחנו שהוא התרחש, גם אם במתכונת
מקוצרת בשל מגבלות הקורונה. על אף שסיום הלימודים כתיכון
לא היה כפי שציפינו, פעילות הסיום והטיול היו מרגשים ומהנים
מאוד ועזרו לנו להיפרד מהכפר באווירה מתאימה.

ארי להבי, י"ב/3

חגיגת הסיום של בוארי י"ב 2020

איפה אפי?

סודוקו

				1	5		
				6	4	3	2
	8			4	6		
5							
		2					1
	2	4	1	7	8		
9	6		4				
	1		6	9	7		
		7					4

8						2	6	
				3	4	7		
	3	5			7			
		9					5	
		1			6		9	
				8			2	7
		4	3			9		
	1				9			6
						4		

	5						9	4
			5					
			7	1				
5						2		
							4	
		6		9	4	3		7
				2			8	
8	9				6	1	3	
2			9				6	

בדיחות

האנה הבאה
מורה: מי שיענה לי על השאלה הבאה יוכל ללכת הביתה. התלמיד זרק את התיק שלו מהחלון כדי להיות מוכן. המורה שאלה: מי זרק את זה? התלמיד: אני, והלך הביתה.

מה זה פול?
ילד: "אבא, מה זה פול?"
אבא: "אתה רואה את שני העצים שם? אדם פול יראה ארבעה."
הילד: "אבל אבא, יש רק עץ אחד!"

בוא בטיה
היי יורם, מה נשמע?
בסדר, קניתי בואש.
ואיפה אתה מחזיק אותו?
במיטה ליד הרגליים.
אבל לא מסריח?
כן, אבל הוא התרגל.

ילד מסבין
אבא: בן, לך קנה לי שתייה.
ילד: קולה או נסטי?
אבא: קולה
ילד: דיאט או רגיל?
אבא: רגיל
ילד: פחית או בקבוק?
אבא: בקבוק
ילד: קטן או גדול?
אבא: לעזאזל! קנה מים וזהו.
ילד מינרליים או בטעמים?
אבא: מינרליים!!!
ילד: קרים או חמים?
אבא: אני הולך להרביץ לך עם מקל!
ילד: מטאטא או קרש?
אבא: אתה בהמה!!!
ילד: פרה או חמור?

אישה ובעל
האישה לבעל: כואב לי הראש היום ולא בא לי לעשות כלום...
הבעל: חבל, בדיוק רציתי להציע לך לצאת למסע שופינג בקניון...
האישה: סתם צחקתי איתך!
הבעל: גם אני...

6		5	4	3	2		1
					7		
	10		9				8
		11					
				13		12	
		15					14

תשובץ

- מאונך:
- משחית
  - מאמר קצר
  - מטבע יפני
  - יש חיה כזו
  - משמש לדיון על תוכנו של ערך
  - כסף רב
  - צבע בהיר
  - אין לה קיום בלי חמצן
  - מצב צבירה
- מאונך:
- אנציקלופדיה עברית
  - שיתופית
  - מצנפת
  - מחלה, "המוות השחור"
  - שפה
  - ירושלמי, בקיצור
  - דף המשמש לטיטות וניסיונות
  - קיים, נמצא
  - בת קול

אנשים

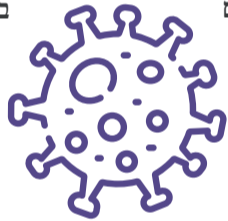
הקורונה חייבה את בית הספר
מחוץ לקופסה כדי להוציא

נלאומי של התלמידות והתלמידים באמיס יוצר קהילה תוססת ומחויבת של אורחי העולם.

תוכנית הבגרות הבינלאומית (IB) היוקרתית משלבת קורסי בחירה עם מגוון אפיון של פעילויות נוספות ופרויקטים אישיים. החיים בקמפוס מציעים הזדמנויות מגוונות וייחודיות לכל תלמיד ותלמידה. תלמידים יכולים להשתתף בכל פעילות ספורט שירצו, ללמוד אמנות, להשתתף בסדנאות מעצימות או בפעילויות התנדבות.

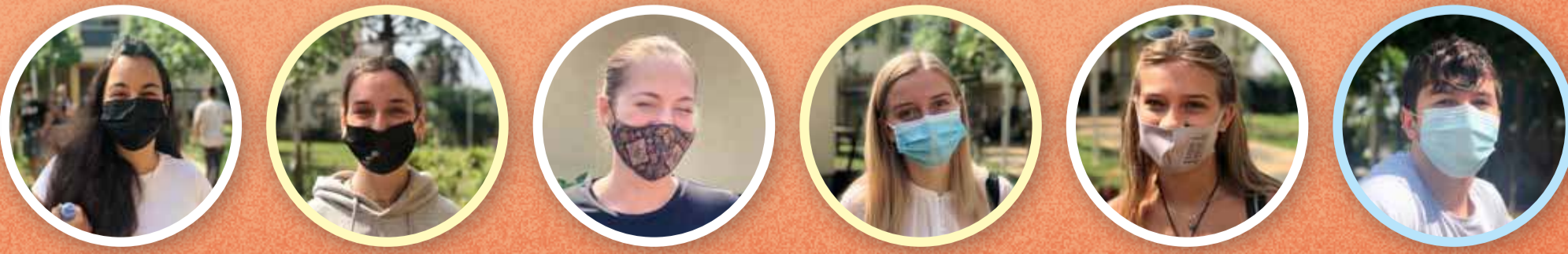
כל העולם כולו מתמודד בימים אלו עם מגפת הקורונה ולמרות המצב המאתגר הגיי' עו אליו רוב התלמידים מכל העולם. לאחר תקופת בידוד הצטרפו כולם לפעילות השוטפת היומיומית בקמפוס. מסגרת הלימודים והפעילות מתקיימים בשעורים פרונטליים, באופן מקוון או גם וגם, שכן עדיין תלמידים ממדינות מסוימות טרם הגיעו לקמפוס. מציאות זו אילצה את כולנו, הן הצוות, ההוראה ומדריכי הפנימיה והן התלמידים,

ישראלי, בלגי, פלסטיני, ברזילאי ווייטנמי נמי נכנסים לחדר ויוצאים ממנו עם פיתוח סביבתי חדשני, שיזכה בסופו של דבר בתחרות בינלאומית. זו לא בדיחה או חלום או עמק הסיליקון - זו כיתת הפיזיקה באמיס - בית הספר הבינלאומי הפנימייתי הראשון בישראל.

אמיס הוקם בשנת 2014 תחת המטרה להפוך את החינוך לכוח לקדם שלום וקיימות במזרח התיכון, ולומדים בו תלמידים ישראלים, פלסטינים ובינלאומיים מכל רחבי העולם, שמלאים בחירות עשייה. החוויה בבית הספר היא ייחודית ומגוונת להפליא.

הקמפוס ממוקם בכפר הירוק שבמרכז הארץ. אמיס הוא בית לכ-180 תלמידים מכ-50 מדינות שונות בעולם, שחיים ולומדים ביחד שנתיים במסגרת תוכנית הבגרות הבינלאומית (IB). כיתות י"א, י"ב או מצטרפים כבר בכיתה י' לתוכנית Pre-IB, אשר מכינה את התלמידים בצורה טובה יותר לתוכנית הדיפלומה. המגוון התרבותי והבי-

אין קורונה

הבינלאומי בכפר הירוק לחשוב
אל הפועל את כל התוכניות

לחשוב מחדש, כיצד אפשר בדרכים שונות תוך כדי הקפדה על כללי הבריאות לנהל שגרה מגוונת ולא לוותר על אף פעילות. באמים התלמידים בונים חלק גדול מהפ"עילויות בעצמם. הם מובילים ועדות תלמידיים, פרויקטים ופעילויות יצירתיות בבית הספר ומחוצה לו ומעורבים בנושאים מקוריים וגלובליים. אחת מתוכניות הרגל בבית הספר נקראת יוקופאס (קיצור של ארגון נוער ער למען שלום וקיימות). במסגרת התוכנית, נעשים כנסים וסמינרים המעריכים את בית הספר ביחד עם בתי ספר נוספים מישראל, הרשות הפלסטינית והעולם במטרה להפוך לתנועת נוער המקדמת שלום וקיימות. הכנס השנה ייערך ב-19 עד 21 בנובמבר. כמו כן בשיתוף פעולה ובתמיכת קרן ברכה השנה נולד פרויקט חדש בתחום קיימות. כחלק משיתוף הפעולה בין תלמידי אמיס והכפר הירוק, אנו תלמידי אמיס מקימים מרכז לאקטיביזם וסינגור סביבתי. תלמידיים מתכננים לקחת חלק פעיל בקמפיין סביבתיים מקומיים, ובעזרת התלמידים מרחיבים את העולם - גם גלובליים, ולהביא שינוי באורחות החיים בכפר הירוק ומחוצה לו. זאת

תוך יצירת מודל חינוכי סביבתי הניתן לשכ"פול במקומות אחרים בארץ ובעולם. המרכז יפעל בכמה דרכים לצורך שיפור המודעות הסביבתית של תלמידי הכפר הירוק ואורחיו, פיתוח תכנים חינוכיים להפצה תוך שימת דגש על בחירת התלמידים בנוגע לנושאי העבודה, והרחבת אחריות התלמידים לקידום מהלכים סביבתיים בזירת בית הספר. לתלמידים באמיס יש זמן וחופש לעשות את מה שהם אוהבים: קבוצות טיולים, התנדבות עם בעלי חיים, ספורט ואמנות. לא משנה מה התשוקה שלהם, מעוררים את התלמידים להגשים אותה, להיות מעורבים ולעשות שינוי. קצת קשה לתאר את החוויה הייחודית שהתלמידים עוברים באמיס - אתם מוזמנים לקבוע ביקור ולראות את הקהילה הדינמית הזו בפעולה. מוזמנים גם לבקר באתר או במדיה החברתית שלנו.

Instagram - emischool
EMISTV- Facebook -
YouTube - Blogemis
www.em-is.org פרטי התקשורת:

100 EMIS students Share their Views on the Abraham Accords

“Improving diplomatic relations is a promising step for Israel to pursue in solving the conflicts with the surrounding states, but it also creates more chances for tensions to grow”

Marija, Lithuania
(EMIS Class of 2021)

“The fact that the Palestinians were not included in the conversation, while perhaps disheartening, is not surprising.”

Sara, Czech Republic
(EMIS Class of 2021)

“Relations will certainly be normalised between Israel and more Arab countries in the near future, especially with the ones who already have discreet relations with Israel under-the-table.”

Tom, Israel
(EMIS Class of 2021)

boring countries that Israel had been in an active armed conflict with. That is not the case with the UAE and Bahrain, which are geographically removed from Israel and have tacitly acknowledged it for years. This is really just naming the true state of things and taking it to its logical conclusion – acknowledging the UAE’s and Bahrain’s desire to further cooperate with Israel and going through with it.

tent it is impossible to find connections between people that have been sharing the same land for millennia.

more countries in the near future, especially ones that already have discreet relations with Israel under-the-table. There are reports of negotiations between Israel and several other countries in the Middle East and Africa. This is because the Abraham Accords aren’t a big change as much as they represent the actualization of a monumental change that has already taken years to occur in the region. It’s only time that this change officially takes effect on paper. The Abraham Accords are just the first stage.

2 How do you think this will affect the relationship between Israel and the rest of the Arab world? Do you think more countries in the region will follow in normalizing relations with Israel?

Luka: (US) Two dilemmas. Some Arab countries will normalize their relations with Israel while others will react against that and rather support the Palestinian statehood. I personally think it shouldn’t be one or the other; I think that Palestinian statehood and legitimacy in the Arab world should come hand in hand with the normalization of ties with Israel.

Juliana: (Brazil) - I see two possible results: either a division and rise of tensions in the Arab world or the normalization of relations and regional integration of Israel. It is impossible to predict the path it will take, however, before international affairs, the focus should be on what is currently happening inside the borders. There must be a structural change in the mindset of both sides towards peaceful coexistence so that a peace deal finally finds its place. For now, what we have is a generalization of individuals as enemies and hate speeches rooted in narratives, dehumanization to an ex-

Emilie: (Palestine) - I think it is in the Arab world’s best interest to launch officialized relations with Israel, especially economically and national security. This deal allows the UAE to erect commercial, security and officialized public ties with Israel whilst maintaining the narrative that it is attempting to demolish Israeli annexation and occupation. As for the economic interests behind it, UAE will gain access to Israeli and US weaponry, as did Egypt following its peace agreement with Israel in 1979. Furthermore, the Gulf states are suffering a huge hit due to their involvement in the Yemen War, and this deal will serve as an opportunity for the UAE and the other states to follow to improve its image and exercise dormant soft power before the entirety of the disapproving international community. The timing of this deal is of great relevance, an age of a global pandemic, where states are struggling to make ends meet for their citizens; therefore, it no surprise that the UAE is pursuing a diplomatic relationship with a state that is a leader in medical healthcare, an aspect Gulf states have proven to be lacking. When observing the current political landscape, a common enemy and rival are noted, Iran, a state that poses a threat to all stakeholders involved. The Gulf member states and Israel are heavily interested in eradicating political Islam as it is perceived as a destabilizing force. Therefore, the interest of people and individuals are not at heart, but rather the enforcement of an economic and political agenda is.

Tom: (Israel/UK) - Definitely. Relations will certainly be normalized between Israel and

Noam: (Israel) - I believe that this is a great step in the right direction and will help normalize the idea of considering peace agreements with Israel. It shows that Israel can be negotiated with and that it can give up certain things in order to achieve the higher goal of peace in the middle east.

Marija: (Lithuania) - The political situation between Israel and the rest of Arab countries is more complicated as it involves less diplomatic cooperation. The long-lasting tension between the countries requires more effort in terms of protecting the interests of both sides and compromising. Although it has the potential in creating more controversy in the region, there is a higher chance of changing the point of view of the Arab countries, which would lead to better collaboration on solving the conflict.

Maher & Event: (Palestine & Albania) - UAE and Bahrain are 2 of the most advanced Arab nations, emphasizing their importance and influence on other Arab states. This will encourage them to take another glance at Israel and maybe considering cooperating with it.

Perspectives from about Israel-UAE/Bah

Jaime Musso, Gap Year, Italy

➔ On September 15th the historic 'Abraham Accords' were signed between Israel and the United Arab Emirates and Bahrain, with the help and supervision of the Trump administration. Through this agreement, both Gulf Arab States officially normalized diplomatic and economic relations with Israel, committing to a higher degree of cooperation in the future. While it is certainly a step forward in the relations between Israel and Middle-Eastern Arab countries, some think the motive is not the desire for peace, but rather economic interests and the creation of an alliance against the nuclear threat of Iran. Furthermore, a part of the Arab world and of the international community heavily criticized the agreement, claiming it normalizes the humanitarian and political crisis that is still happening in Palestine. The Charney Resolution Center decided to interview a few EMIS students from the upcoming graduating class of 2021. The Eastern Mediterranean International school is based in Hakfar Hayarok, where Israeli, Palestinian and international students live together and collaborate with CRC on several projects involving mediation and conflict resolution.

1 **Should this agreement be called a 'peace agreement'? After all, Israel is not at war with the Emirates and Bahrain and there has been some extent of economic and diplomatic relations in the past few years.**

Luka: (US) - Yes. I truly do believe that the normalization and officialization of relations between Israel and the Arab World is a path in the right direction of peace. Although until the Palestinian cause is recognized, legitimized, and tended to by the international community, there will be no "peace".

Juliana: (Brazil) - The word "peace" depends on who is looking at it. For Israelis, it means the cease of hostilities, an opening of new possibilities, and accords with Arab countries, while for Palestinians, it means betrayal. Although, the possibility of cultural and economic exchange between the states will offer new perspectives to one another, especially when it comes to antisemitism in the Islamic world and islamophobia in Western societies. If the terminology "peace" fits the Abraham Accords, count on a series of future outcomes: will Israel follow the condition of stopping the annexation of large parts of the West Bank? Will the accords trigger more conflict and war in the region?

Emilie: (Palestine) - The naming of this historical event is very interesting to me as it's being referred to as a "peace agreement", a semantic attempt to push the Israeli agenda. The member states involved

“
“I think the normalization of ties between Arab countries and Israel should come hand in hand with Palestinian statehood.”
”

Luka, USA
(EMIS Class of 2021)

in this deal were not at war and practiced diplomatic relations, regardless of whether or not they were politically officialized; the deal is a mere attempt to normalize Arab trading with Israel, a move that has been heavily criticized by those seeing that normalizers are equivocally supporting the Israeli occupation of the West Bank and its political monopoly on the Gaza Strip, as well as not holding Israel accountable.

Tom: (Israel) - Peace is more than just the absence of war. Peace is not the default position of countries. It must be established. If no war is waged, there is no war. Likewise, if no peace is established, there is no peace, even if there is no war either. Both the UAE and Bahrain used to boycott Israel, called it "the enemy" and didn't allow entry to people with an Israeli stamp in their passport. The hesitant rise in cooperation between these countries and Israel over the past few years represented a pragmatic approach they had to mutual threats and interests, primarily Iran. Before the Abraham Accords, cooperation was discreet, subtle, and gradual. There was no official recognition of Israel and Israeli citizens could still not visit these countries uninvited. There was no peace. The Abraham Accords include the "Peace Agreement" in their official names because that is primarily what they are. The parties commit to maintain peaceful relations and promote further peace in the region, not just to eliminate direct conflict between one another. That would not be peace.

Noam: (Israel) - I believe it is a peace agreement. It is my view that a peace agreement's purpose is simply to maintain a state of peace as well as could possibly be done. A peace agreement doesn't have to be preceded by war or conflict but simply a lack of a peace agreement.

“
“This agreement shows that Israel is willing to give up things in exchange for peace, which opens the idea of exchanging land and power for said peace”
”

Noam, Israel
(EMIS Class of 2021)

Marija: (Lithuania) - Calling the ties between Israel, UAE, and Bahrain a "peace agreement" would not be the most appropriate way of phrasing it. There have been clear diplomatic relations before the official announcement of the agreement, for example, the presence of embassies in both countries shows an evident diplomatic collaboration. It is indeed a step for stronger economic and diplomatic relations while political stability also ensures fair cooperation.

Maher & Event: (Palestine & Albania) - This development comes in as a "peace agreement" in terms of all 3 countries benefiting from each other respectively. Not being in the literal military war, does not mean they have normalized relationships. There was no previous use of hard, military power between the 3 states, however, they are now emphasizing their economic and political agreements, for instance, Israel and UAE signing a trade agreement facilitating each other's economy. This illustrates the recognition of both states respectively. This is considered a major step into normalizing the relationship between the 2 countries, peace among them by cooperating together.

Cecilia: (Italy) - No, I believe it shouldn't be called a "peace agreement" as the diplomatic relations with Emirates and Bahrain haven't changed drastically, from an agitated status to a calmer one. I actually think that the agreement could lead to more confusion than there had been before.

Sara: (Czech Republic) - No, I don't believe this agreement ought to be called a "peace agreement". This name ascribes its qualities and contexts that it does not have. Israel has had true peace agreements with Arab countries in the past – like it's agreements with Egypt and Jordan. However, those were neigh-

side to accept a peace deal, with the proposals becoming less and less attractive as time passes. The socio-economic outcomes of “peace” with the UAE and Bahrain might be so beneficial that it would make Israel reconsider its concessions towards the Palestinian Authority, with the final aim of not only relaxing tensions within its borders but also improving its socio-economic relations with the neighboring countries. It is an optimistic view of what could come next. However, the lack of trust and radicalization by parties harden the already complex issue, distancing peace from a close present.

Emilie: (Palestine) - No. If anything, this will make Palestinian living standards and the Palestinian fight for a sovereign state even more unlikely, with Israel receiving the benefits and no price to pay. The Arab world normalizing relations with Israel further debilitates the possibility of a Palestinian state as the occupation goes unnoticed and Israel avoids accountability. This also means that the Palestinians will be further isolated from the Arab world, especially with the Palestinian response of withdrawing ambassadors from Abu Dhabi. Isolating the Palestinian people and leaving them out of political negotiations, as already done with the “Deal of the Century” is a mere way to push the US-Israeli political agenda in illegitimizing the Palestinian cause.

Tom: (Israel/UK) - Absolutely. The Abraham Accords offer an opportunity for the Palestinians to strengthen their negotiating power by collaborating with an Emirati and Bahraini delegation and using their relations with Israel as leverage. However, whether or not a renewed peace process will come out of this depends wholly on the Palestinians’ attitude. If they continue to condemn Emirati “betrayal,” to cut ties with countries that recognize Israel and to refuse to negotiate with Israel as they have done until now, the peace process will fail before it even begins.

Noam: (Israel) - Definitely, it shows that Israel might be willing to give up things in exchange for peace and that opens up the idea of exchanging land and power for said peace. Furthermore, the more Arab nations are in good relations with Israel the more they can support this idea, and pressure from allies is much more effective than threats from enemies. Ultimately,

I believe that this will be an incredible move forward. Or at least I sincerely hope it will be, but only time will tell.

Marija: (Lithuania) - Improving/creating diplomatic relations is a promising step for Israel to pursue in solving the conflicts with the surrounding states, but it also creates more chances for the controversy and tensions in the region to grow. The territorial conflict between Israel and Palestine is more complicated as civilians are directly affected and involved, and the interests of both countries are intertwined. Maher &

Event: (Palestine & Albania) - As aforementioned, UAE, Bahrain and other Arab states willing to “make peace” with Israel can hopefully encourage it to make peace with Palestine in the future, depicting Palestine as one of its own and making sure Israel acknowledges the importance of its land.

Cecilia: (Italy) - I think that the agreement holds much significance and that’s why it represents a change that will have effects in the Middle East. It is definitely a step forward to renew the peace process between Israel and Palestine, but I’m not sure it’s the most peaceful one.

Sara: (Czech Republic) - I think the improvement of ties between Israel and Arabs states has the potential to shift the status quo that the Israeli-Palestinian conflict has been locked in for some time now. I’m skeptical of whether that shift will be in the direction of peace, however. If like now, the Palestinians are not included in these Israeli-Arab agreements, they are likely to become more bitter and feel betrayed, rather than becoming more willing to engage in peace talks with Israel. At the same time, however, it is possible that, with their Arab allies becoming less invested in backing them, the Palestinian leadership may be left with no other choice but to re-start the peace process with Israel, lest they be swallowed up by their neighbors. It is also important to distinguish here between the actions that are likely to be taken by the Palestinian Authority in the West Bank and by Hamas in Gaza. I believe their responses may differ a great deal, with Hamas being much less likely to engage in any kind of peace process.

המסר: שלום וקיימות

הדס גוטליב, המנהלת החדשה של הקולג' הבינלאומי בכפר, בריאיון בכורה

שלום הדס, ברצוננו לשאול אותך מספר שאלות על התפקיד החדש והמעבר מבית הספר התיכון אל הקולג'. מה כולל התפקיד שלך?
 “ניהול בית הספר הבינלאומי, להיות אחראי על פעילות חברתית ולימודית של הילדים. ארגון פעילות חברתיות במיוחד אחרי הצהריים ויצאת עשייה יצירתית בקרב התלמידים. בין היתר, גם ניהול צוות המורים והכוונתם.”
 איך הגעת אל התפקיד?
 “הייתי רכות פדגוגית בחטיבת ביניים במשך ארבע שנים. וכאשר נפתחה האפשרות לנהל את אמיס, הגשתי מועמדות לתפקיד. המועצה שהייתה אחראית לבחירת המועמד המליצה עליי, וכך הגעתי אליו.”
 מה משך אותך לתפקיד?
 “אמיס הוא בית ספר ייחודי – גם מבחינת הלימודים וגם מבחינת הרכב התלמידים. בבית הספר לומדים תלמידים מכל העולם בתוכנית ייחודית בינלאומית לבגרות בינלאומית – IE. זוהי תוכנית מעניינת מבחינה פדגוגית, אך מה שמשך אותי במיוחד היא משימת בית הספר לשלום וקיימות, דבר שמתחבר לתפקידי בעבר ולאידאולוגיות שבהן אני מאמינה.”
 לפי דעתך, כיצד המיומנויות של התפקיד הקודם שלך יעזרו לך בניהול הקולג'?
 “ניהול ואחריות על צוות גדול של המורים ועל תוכניות ההוראה בבית הספר היו דברים שבהם עסקתי כרכות פדגוגית. ההסתכלות המערכתית על תוכנית למידה ופיתוח מקצועי למורים הן מיומנויות שלמדתי לאורך הקריירה שלי, ופיתוח ההוראה והלמידה בבית הספר הם דברים עיקריים שאקח איתי לתפקיד החדש.”
 מהי התדמית הציבורית על בית הספר וכיצד היא שונה מזו שלך?
 “לדעתי, אנשים מבחוץ מכירים פחות את החזון הבית ספרי של שלום וקיימות ויותר את ההרכב הבינלאומי המיוחד של התלמידים. אני אישית שמה את הדגש על המשימה והמסר, ולא דווקא על המילה ‘בינלאומי’.”
 הדס, כולנו מאחלים לך הצלחה רבה בתפקיד החדש ותודה על הריאיון.
אריאל מאיקה, י"ו, 6, עדן כהן, י"ו 9'

Perspectives from EMIS students about Israel-UAE/ Bahrain Abraham Accords

Cecilia: (Italy) - I think that the rest of the Arab world will feel the significance of this agreement both from an economic and diplomatic point of view. Yet, I believe that most of the Arab countries won't give up their ideology that easily, so I would say that the relations between Israel and the Arab world may get worse.

Sara: (Czech Republic) - While it seems evident that this agreement will certainly shift the political dynamics in the Middle East, it is hard to predict how exactly. It isn't entirely unlikely that there may be one or two other countries that may join the UAE and Bahrain in recognizing Israel and cooperating with it, yet I do not think this current agreement will lead to a profound change in the way Israel is viewed throughout Arab countries. The UAE and Bahrain may not have great qualms about becoming closer with Israel, but other Arab states, especially those that house large Palestinian populations most likely won't be as keen. Jordan, for instance, hasn't been particularly friendly towards Israel in recent years, despite the two countries formally having open relations, owing most probably to an ever-increasing Palestinian portion of its population.

Sara: (Czech Republic) - While it seems evident that this agreement will certainly shift the political dynamics in the Middle East, it is hard to predict how exactly. It isn't entirely unlikely that there may be one or two other countries that may join the UAE and Bahrain in recognizing Israel and cooperating with it, yet I do not think this current agreement will lead to a profound change in the way Israel is viewed throughout Arab countries. The UAE and Bahrain may not have great qualms about becoming closer with Israel, but other Arab states, especially those that house large Palestinian populations most likely won't be as keen. Jordan, for instance, hasn't been particularly friendly towards Israel in recent years, despite the two countries formally having open relations, owing most probably to an ever-increasing Palestinian portion of its population.

3 What does it represent that the Palestinian people were once more excluded from dialogue regarding peace in the Middle East?

Luka: (US) - I would disagree with this question. I feel like it is the opposite. Now more than ever, Palestinians and the Palestinian cause have been disregarded by most of the international world. I would say this is because of Israel's dominance and strength in this conflict and Palestinian division amongst the West Bank and Gaza, as well as the apparent corruption and illegitimacy of the Palestinian Authority. The peace process between the two governments has been abandoned.

Juliana: (Brazil) - Student doesn't feel comfortable answering.

Emilie: (Palestine) - The Arab world is not interested in the Palestinian cause, as seen in its very evident ambivalence and polarization of middle eastern politics, and it has become increasingly evident that it is merely using the excuse of being a political activist for Palestinians to justify the deals recently enacted between them in Israel. The deal did suspend an official Israeli annexation of the West Bank, though this does not mean that no unofficial annexation will occur as it does at this very moment. During the Palestinian Authority's lockdown due to the covid-19 pandemic, a new Israeli settlement within the parameters of the identified Palestinian Territories was launched. This shows that suspending or freezing an official annexation is not synonymous with a lack thereof. This deal clearly conveyed the message that Arab states will not be awaiting Palestinian satisfaction with Israel as it was completely left out of the discussion for each to pursue their own political interests, at the expense of others.

Noam: (Israel) - It just shows the all too common way of acting of many nations, not just other Arab nations. there is a tendency amongst many countries to ignore Palestine and the plight of the Palestinian people unless it is directly comfortable or useful to them at that moment. The deplorable act of not even letting them participate is once again an emblematic symptom of a larger ongoing problem.

Marija: (Lithuania) - For Israel, leaving the Palestinian situation out of the picture and putting economic and diplomatic relations first create more incentives of worsening the situation between the two countries. This specific conflict has been one of the most complicated issues in the Middle East; hence, by improving the surrounding relations, the situation might be perceived from a more positive perspective, yet it cannot be taken away from the picture.

Maher & Event: (Palestine & Albania) - This shows that the Arab countries are slowly realizing how embedded Israel is in the Middle East and realizing the opportunities arising by cooperating with it. As a result of cooperation with Israel, the UAE and

Bahrain can see this as an opportunity to convince Israel in giving Palestine a defined land, but as of now, this does not deem well for the Palestinian Authority, because the Arab countries are ignoring to put it in the equation.

Cecilia: (Italy) - In my opinion, the Palestinian people live such reality daily and the agreement is a formalized example of what they have to deal with every day: exclusion.

Sara: (Czech Republic) - The fact that the Palestinians were not included in the conversation about this agreement, while perhaps disheartening, is not surprising. It is a reflection of reality. The status quo in the Israeli-Palestinian conflict has existed for such a long time, that it has created lethargy and disinterest. The Arab world has grown progressively more tired of the Palestinian cause and has become eager to work with Israel as it has grown stronger. Moreover, the Palestinians do not currently command enough political capital on the international stage to significantly impact the deal on their own, so they are left at the discretion of the Arab world, which isn't necessarily obligated to include them or listen to them.

4 Do you think the improvement of relations between Israel and some Arab countries can be seen as an opportunity to renew the peace process between Israel and Palestine?

Luka: (US) - Definitely. It is never too late to call both sides together for a fair and transparent peace process for both sides.

Juliana: (Brazil) - There is a main issue blocking the success of a peace deal: the price of peace for Israel is still higher than the cost of continuing the conflict with the way it is at the moment - the fallback option. Making the concessions required by the PA would mean losing military control, a high increase in security risks, loss of power over water resources, and expensive relocation of settlements. Yet, there is also resistance and inflexibility in the Palestinian

EMIS 'Green Up' Program

About

The Green Up Program aims to provide a platform for students, staff and associates of EMIS and the Green Village to engage in activism, advocacy and entrepreneurship that contributes to local, regional and global sustainability.

Green Up complements classroom learning with practical, real-world learning that empowers students to find their expression of impact in society. The program integrates all academic subjects and builds connections between diverse fields of study, and offers a bridge between the world of education and society.

Program Aims

- 1 Provide students with tools & training to become environmental leaders through:
  - a. Environmental advocacy and activism,
  - b. Entrepreneurial and social ventures,
  - c. Implementing innovative and technological solutions.
- 2 Empower students to use their environmental leadership skills and abilities upon their return to their home communities, understanding the relationship between local and global contexts.
- 3 Create a network of activists and practitioners within the student body, the Green Village, and with external organizations to maximize ability to make an impact.
- 4 Increase environmental awareness within EMIS and the Green Village.
- 5 Initiate on-site sustainability initiatives at the EMIS campus, in partnership with Green Village. [e.g. conscious consumption of resources (electricity, water), packaging waste management and recycling, food waste management, food production and gardening, etc.]

Cooperation with Green Team

- Green Up Coordinator acts as advisor to Green Team activities
- Core team of ~20 active students with two peer leaders who carry out initiatives and campaigns
- 'Green ambassadors' to the entire student body and partnering organizations

Our central issue areas:

Range of Impact

EMIS - White night of limitless fun!

• Matilde Romagnoli, DP1, Italy

This year's white night was brought to life with a sunset on our campus under the starry sky. The white night brought teachers, staff and students together and gave them a chance to work together with our school's social committee and bring to life amazing workshops, activities, and events on different parts of the campus. At EMIS, the white night is an opportunity for our students, teachers, and staff members to share their interests and passions while learning in a fun and innovative ways that are different from the normal day – to – day class learning. DP2; Sofia Breganni from Italy organizing Feminism workshop. Even with the threat of COVID-19 which is still eminent, our students could not be stopped. students took all the necessary precautions and ensured that our white night tradition does not fade away. As the first social activity since the beginning of our academic year, it was crucial for students and teachers to ensure a night of fun, learning, and most importantly strengthening friendships. Pre-DP students during one of the many workshops of the night. The most successful workshop of the night was the Feminism workshop. In the Feminism workshops, students organized a safe and welcoming space to accommodate dialogue and sharing of experiences that women go through. During the workshop, videos of feminist demonstrations, inspiring phrases, and paintings by our art students were hanged and projected on walls. Students reflecting on feminist stories hanged on walls. To conclude, the evening certainly could not miss a pinch of madness. In fact, a fashion show and contest was set up for the most beautiful pajamas in school. Needless to say, it was a full style battle that ended with 80s music and lots of enthusiasm. Preparing for Pajamas contest - The EMIS white night brought the spirit of EMIS to life. The White night is just one example of the enthusiasm our students have for doing something for others. At EMIS, student-led activities are a very important part of campus life. We like to define them as real moments of the community as the involvement that is created and the maturity with which the organization is faced is surprising. During the night, the Universal language of fun and respect echoed throughout the whole campus. In this paradise surrounded by greenery, peacocks, and flags of all nationalities, smiles, laughter and the desire to learn are something that unites everyone. Noam, DP2 student The white night was just the first social event of this new year and it must be admitted that it was a great start. We can't wait to tell you about other new news that will come soon, stay tuned because the best has yet to come.

קיימות באמיס - סדנת נרטיב וסיפורים מרחבי העולם

STORYTELLING FOR ACTIVISM WORKSHOP

• Sarah Perle - workshop facilitator

With knowledge comes responsibility: at EMIS, we make sure that the students acquire tools and methods to transform what they learn into action and impact. As part of a new "Environmental Leadership and Activism" series, the students took part in a "Storytelling for Activism" workshop. In order to effect societal change on issues that matter, they practiced telling stories in a way that will create curiosity, evoke empathy, and communicate a clear call for action.

Each EMIS student has a personal story that can inspire change - we simply must practice telling these stories

impatient, overthinking, and emotional person, I've always been trying to take a temporary step away from the chaos in this world, which never worked through yoga and meditation, but art became my short escape from reality. A needed break. My art often reflects thoughts that have been running through my mind, political events that made me react, and emotions that I only can control if I can put them on a canvas. Art, for me, isn't only a way to express myself but it is also a way for me to explore my political perspectives without words. A big part of being a student at EMIS is to reflect and analyze different events, discussions, activities, and emotions, and everyone has their own way of doing so, mine just happened to be on a canvas.

Wilda Wilund Lundström, Sweden, class of 2021

***

It creeps up on you, the end of the world. My mom's Passover flight was cancelled. Then my June flight. I'm not sure if we're going to try for September. Will there be a flight in December? My wonderful roommate, Maya, and her family took me in for the summer. I couldn't explore Israel much, as the second wave welled up. I missed home. I missed my family and my friends and the mountains I grew up in. But I was okay. Until I wasn't. My great-aunt passed away. She was like a grandmother to me. When she was hospitalized, even my mother couldn't go see her, due to Covid-19 restrictions. It pains me to think how terrible, how frightening that must have been for her, when she was isolated in the hospital like that. She died alone. It all happened so fast. There's nothing to be done, at a time like that. Nothing I could have done. There's no flight soon enough, no quarantine or testing fast enough, that could've allowed me to be with her before she died, to hold her hand, to make sure she wasn't alone, wasn't afraid. It's really hard, when there's nothing to be done, but you desperately want to do something. Anything at all.

She was a proud doctor – renowned neurologist. Tough, cranky, a bit rough around the edges, but also a lover of knowledge, of nature, full of her own kind of prickly love and care for her family. She al-

ways fought life's hardships straight on and didn't give up. I missed her before. I miss her more now.

Grieving alone, in a foreign country, a place that isn't home, doesn't look or sound or smell or even taste like home – it feels quite hopeless. Like there's very little to hold onto, when all you want to do is to never let go.

Death seems ever more present during this pandemic, lurking behind the corner, seeping in between the lines of news reports, statistics, government directions. I guess we all feel a bit powerless. I know I do.

So keep in touch with people. Check up on each other. Help each other. Cherish the time you have to spend with those you love, whether virtually or in person. It's precious. I know I will never forget the last time I called her.

Sara Zajicova, Czech Republic, class of 2021

***

My grandfather suffered a fatal heart attack and left us this year amidst the quarantine regulations. Due to covid-19, my grandfather was not given the funeral and the farewell he deserved with attendees only comprising of our immediate family. To top it off, I had not seen my grandfather for two months prior to his passing as I was stuck in Israel quarantining with other Palestinians. This global pandemic hindered me from saying goodbye to the man who raised me and had big dreams for me, but perhaps there is an underlying tone of good coming from it. Being isolated at home without external distractions may have perhaps shown people that a culture of shallowness and superficial relationships and understanding of global issues does not take priority over loved ones and the mental health of others around us. Being so consumed by meaningless, irrelevant matters, like what we're wearing to school tomorrow morning or an inevitable fleeting romantic interest, has left us so unprepared for a time of social and political uproar as we know we now need something more than just meaningless conversation and senseless consolation. It has shown us that "trendiness" does not cut it, issues that do not directly affect you mean something regardless of whether or not you are able to relate

to them; lives are affected by these issues even if we sleep better at night dismissing them merely because it is more convenient for us. Of course this does not mean that we have all evolved from this global pandemic, but it does mean that we can take that direction with it; we can evolve from it independently at our own terms at our own pace, as long as we do not forget to take care of ourselves, I know I am trying to.

Emilie Sahhar, Palestine, class of 2021

***

Just four months have passed since Gili, on the main grass, urged us not to fly home over the Spring Break lest we catch the virus or fail to make it back to EMIS in time.

It feels like an eternity ago. I dismissed his advice, "of course I'm going home, there are only 36 cases there anyway, I'll be fine." Oh how quickly things changed! Soon Israel introduced a quarantine for travelers coming from certain countries. So I cancelled my flight. Then flights all around the world were being cancelled, then schools were being shut down.

One day I took bets from people around school. "How long before the Kfar closes?" I asked them. "Two weeks," they said. "A month." "Eleven days."

That evening a lockdown was announced and the Kfar was closed. And though EMIS remained alive, EMISers were leaving campus one by one. We hit an all-time low in May when just eighteen DPLs remained on campus.

I didn't mind the lockdown then. In fact, it was quite beneficial. We had the Kvar to ourselves, the boon of fresh air, it was peaceful, the dining hall was quieter, the food was better, and school was ongoing, so even if there were no lockdown, there wasn't much else I'd have done anyway.

But now, as summer is progressing and a second wave is creeping exponentially on, I'm getting restless. I'm sitting here behind my mask wondering, will we ever return to the way things were?

Or is this the new normal?
Tom Hargil, Israel/Sweden, class of 2021

MADEINEMIS

EMIS, one story at a time. Sharing visual stories from around the world

• Luka Wohl, Hawaii, DP2, Flo Bierens, The Netherlands, DP2

I have learned a tremendous number of things at EMIS about the region, the conflict, the world, and myself. Out of all the new things, one lesson stood out to me the most and it will probably impact the rest of my life. I learned that it is always possible to initiate something when being in a difficult situation and that there might be a possibility for change, even if we do not expect it. It sounds so easy, right? I would have been able to say the same thing before coming to EMIS, but there is something about this place that gave me the energy to initiate things and to turn a difficult situation into a positive one. I think, it is the inspirational speakers came to our school, it is the constant and sometimes annoying reminder of "if you don't like it, then change it", it is the support from our mentors, but mainly, it is the community itself. At EMIS, I found people who enjoy working on projects and who are willing to dedicate a lot of time.

Of course, creating new ideas and initiating new projects can always be frustrating because there is conflict everywhere in this world and on every level of our lives – from personal to ideological. EMIS gave me the energy to overcome these frustrations and to accept them simply as a part of the process and to also see their benefits because the different ideas and discussions around or during a project shape it and make it more impactful.

I cannot tell what specific event sparked this change and let me believe in the impact we can have because it were many different small interactions, conversations, and stories.

**Xenia Kremer, Germany,
class of 2021**

***

My friend Luka asked me to write something about how I changed in 2 years of life at EMIS. Let me start with how I got in EMIS school. When I was in Myanmar (Burma) I always dream to study in an International school to get better Education. One day I meet with Ilay. He is a volunteer from Israel. We have a long conversation and finally, he decided to help me to get the scholarship that EMIS is giving. Then I got this opportunity to fulfil my dreams.

The first footsteps on Israel land was a journey to a new planet for me. When I entered to EMIS area I knew it was going to be my new home but to me, I don't feel it. The first day at EMIS was one of the biggest challenges that I ever had. The challenges are being with new people, a new language, new culture, new community and subjects that I am going to learn. It was very difficult for me. After a year I have learned almost everything that was difficult for at the beginning. My first of the school year I couldn't understand what the teachers are teaching. But I got a chance to repeated my Pre-IB year it helped me a lot to learn everything I miss or understood.

This year I am really happy with the EMIS community. Now, to me, I feel like this my home that I will never forget and Will keeps it be apart of my life story. I like the subjects that I am taking these years because they are interested in subjects. My English is getting better than last year and I get a lot of new friends then last year, this is a big change for

me. I even created a project called @Global Youth Development a small organization for Youth and promoting the Education for the people who want to improve their English and general development. I continue my project with my classmates and teachers to achieve my gold.

Message: School teaches you to understand the world. So, if you are learning from school, you might know what the world needs from you.

**Htay Aung-Teo Myanmar (Burma)
class 2023 Be Happy**

***

My quarantine roommate and friend, Flo, asked me to write something about art, a subject that is very close to my heart, and a creative form that makes life a bit easier for me. There are so many things going on in the world today, extremely relevant and important events, but I just felt like writing about something that has made me very happy and calm during these abnormal and unstable times. I started painting around three years ago and have always liked all sorts of creative subjects, but art never had any time limit that I needed to take into consideration, I could always just pick up a paintbrush and paint when I felt like it. I often paint during the night until the sun goes up and realize that I have been painting for way too many hours. I lose track of time. I lose track of my surroundings, and I lose track of my sense of reality. Everything becomes simple through the eyes of art. As a very

***

Lately, the Italian government decided to lift the restrictions of the lockdown. Bars, restaurants, museums, parks, and libraries are reopened, and we are finally allowed to see friends and family. Moreover, the number of cases is significantly going down every day. However, I can't deny the fact that I am still processing the situation we are all facing. Whenever I think about it, I have an image stuck in my mind (slide to the right to see it). Those are military trucks conveying coffins of Coronavirus victims from Bergamo to a cremation center since there is no more space for them in the hospitals. I believe anybody would feel shocked and scandalized after seeing and realizing the story behind this image.

However, even though the situation is dramatic, I believe we should all take this huge crisis as an opportunity to evolve. If we look back in history, other pandemics were crucial for the development of our society. For instance, the Spanish flu played a significant role in the empowerment of women in the world. I am sure the Coronavirus crisis will have its positive impacts in our future and will help for the continued and sustainable development of humanity. Crises are unfortunately an essential part for any further growth and necessary in order to counter any future crises more effectively, with the hope that what happened in Bergamo won't happen again.

**Edoardo Nicotra, Italy,
class of 2020**

***

It has been a crazy last few months. We can all agree on this. At first, being asked to talk about coronavirus, I wanted to describe how Italy's society and economy was hit by it. After a bit though, I decided to focus more on how I personally was affected by this pandemic. I believe what our country is going through defines and influences us much less than what we are going through as individuals. Corona-virus drastically changed my plans for the future and interrupted suddenly the ending my EMIS experience. It was certainly a hard hit, but it also taught me a lot.

First of all, this pandemic gave me a sense of perspective on how little influence we have on the course of our lives. It might feel disarming to know that often you can do absolutely nothing to improve your situation, but I believe it is something we all should acknowledge. I think that once you accept that you have no power over many things that happen, you can try to make the most out of what you have. You will also be able to focus all your energies on those things that you are able to improve, which fortunately are still loads.

Furthermore, it reminded me of the importance of being alone. While being at EMIS I was rarely alone, which was great because social life is fun. But I realized its downsides only once I noticed that I had basically forgotten how to be alone. These months, having to stay at home, I had the opportunity of spending a lot of time by my self. It was hard at times, since I had quite a few reasons to be sad. But it also reminded me of how important it is to always be in contact with our feelings and our mind.

Finally, I realised once more how privileged I am, being able to quarantine my self in a house with Netflix and every kind of comfort. We should not forget that even though the virus itself doesn't discriminate, its consequences certainly do and it's the weakest part of society that are worstly affected.

I invite all of you to take this crisis as an opportunity to reflect upon yourself and the world that surrounds you, trying always to keep a positive attitude and to enjoy what we have.

**Jaime Musso, Italy/Germany,
class of 2020**

***

I am honestly still trying to process and understand this situation. I believe that many people still have no idea of how dangerous it can be to spread this virus because even though we are all exposed to it, not everyone is looking at the news or facing the daily fight against COVID-19, and I understand why.

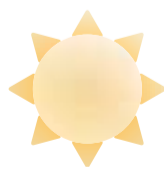
What I mean by that is- you shouldn't feel obligated to check the number of deaths every day (it is scary, and not everyone has to handle seeing it), but you should take care of your mental and physical health, and surely, try your best to stay at home for now.

In Brazil, many people cannot work from home, and to be able to eat and pay their bills, they have to go out and risk their lives every day. Therefore, it's tricky to expect everyone to stay at home when not all of us can. So, considering this, I think it is also tricky to control what is happening right now.

While I was still at EMIS, I could see a bit of the struggle and how everyone was worried about it. However, once I left campus and came back home, I could see even more how scared people were, and I also started to get more anxious about the situation. Therefore, I get to the point that even though the world is a mess right now, we should focus on fighting this together.

In my country, I see that more people are helping each other, I see communities and churches making donations and strangers trying their best to see others protected, and I think that everyone else should also recognize and try it as well. Even with many people doing amazing things, I also fear violence and the other harmful consequences of this pandemic, not only in my country but also abroad. Thus, this is why I am taking the opportunity to write to invite you to look at the broad situation and continue to be emphatic with each other.

**Beatriz Oliveira da Silva, Brazil,
class of 2020**

MADEINEMIS

***

A bit of time ago I was asked to write about my corona experience, or alternatively about something that EMIS has changed about me. Originally I was going to go with the first option, but after one paragraph with a bit too much description of Netflix shows I decided to try my hand at the second one. And this got me thinking (as that's what I was asked to do) what has EMIS changed about me? This is a tough question, I don't think many of my political views changed, I've always found my place in the fringes or in the mainstream so that wasn't really opposed by anyone at any point. Rather I think my outlook on life with other people changed drastically. A friend of mine who has at this point graduated told me something in my first week at EMIS: "EMIS is an amplifier, the good things feel better than ever and the bad things are the worst you've ever felt". This idea impacted me strongly, and while part of me thought I should aim for consistently okay levels of happiness or sadness during my time I ended up going to both extremes, and I don't regret this in the slightest. This year has been one of the hardest years of my life, I had a lot of people who I lost contact with whether willingly or unwillingly. But it was spectacular, I made amazing friends and I learned to live with people who aren't my family, who I don't always know will be there. I am so happy for the hardships and for the goods this year has brought me and I feel better prepared than ever to deal with other people in the best way possible. That's what EMIS changed about me. I have no idea what it will be but I know that I can't wait for whatever comes ahead.

**Noam Aharony, Israel,
class of 2021**

***

To be honest, I am kind of tired of discussing the coronavirus and I think I am not alone in this. It has become such an abundant part of our everyday life affecting the majority of our thoughts and actions. However, I wanted to take this time, like my peers, and reflect on my experience. I encourage everyone to see both sides of the medal, though the negative consequences seem to outweigh the positive ones in this case. It started off when schools were closing and the last thing I wanted is to risk staying on campus over the summer, so as soon as it was announced we could leave, I was able to get on the last plane back home, extremely thankful to my amazing parents for that. And this leads me to my main point, being home with my family. Quarantining with my family after months of not living with them was truly a rollercoaster with its ups and downs. From small things as my mom judging my "new" attitude to heart-warming moments shared with my parents and younger brother. Ultimately, I realized I enjoyed the quarantine. I am fortunate enough to have had food on my plate despite a global economic crisis and have a balcony in our apartment where I could sit down and enjoy "the indoor-outdoor". I realized I did not miss going out on the daily, seeing the same faces at the usual brunch spot. I realized what I would do on a daily back home did not appeal to me anymore. Of course, I missed hanging with my friends, but I knew I would eventually be able to meet up with them again so that did not worry me. I think quarantine highlighted a worry of mine, which I have not been able to fulfill. As mentioned, I felt like there was not something driving me to go out there and interact with humans again, unless that would include a passion of mine, something which would fulfill not only me but also people surrounding me. I appreciate the pandemic for bringing me closer to my thoughts and emphasizing my personal needs. I truly hope everyone could have taken their time to reflect on what makes them happy and keeps them going, because as we all experienced life can surprise you when you were not expecting it and that's what makes it beautiful.

**Event Sharku, Albania,
class of 2021**

***

Before Coronavirus hit Israel, I remember feeling more scared by the idea of being quarantined and alone than being infected by the disease itself. When the ministry of education forced us to leave EMIS, I had to face this fear. When you are alone and trapped at home, every emotion is felt more intensely, and every thought is repeated over and over. You also start to lose a sense of purpose and time, every day is the same: Alone at home, doing the same things, wearing the same pajamas to class every day. Ironically though, this led me to be the most updated and connected to global events I have ever been. When there is nothing to do, and Instagram and tiktok become a part of your daily routine rather than a luxury, you start to look into world news. I don't know that this was necessarily a good thing. Being aware is always good, but during quarantine every little event around the world would be like a weight on my shoulders, and every detail and emotion regarding the event would linger and swirl in my head all week. Its overwhelming to know so much and feel so passionate about global issues while being trapped at home and unable to take action. I had to learn the hard way how to deal with myself when I am alone, and immersing myself into global events until I myself become a channel of all the negative and terrible news of the world, was not a solution. I had to learn to give myself purpose, and to know who I am when I am not surrounded by people. In many ways, I am thankful for Corona. I may have not changed a lot, but I know I am stronger. This time forced me to learn things about myself which cannot be unlearned by any other person, I am the most updated and connected to myself I have ever been. Despite this, many challenges still face us. The summer holiday is going to be tougher than most summers, but hopefully resilience will triumph and allow me to become even stronger than before.

I hope everyone knows that its ok to feel lonely and lost, you need to experience this to find your way again. Everyone has different ways of coping with things, but I hope everyone also remembers to take time to immerse and invest in themselves.

**Noam Vapni, Israel,
class of '21**

ידיעות אחרונות
הכפר הירוק

עובדים ואורחים בכפר

